

LYŠKÁNORA 31

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1051 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Než led krajinu dechem svane * Meneineth * Město v písku ztracené * Kassul *

Motta tohoto čísla

„...Krollové se roděj ze špíny...“

Třaskatul Drtinosa

„...Nevíte, kolik váží houně? Ale smotaná...“

Burbbag

„...Unesli vůdce, chtěli podržnout Drtinosu, ale jinak se vlastně nic nestalo...“

Arkuss Dettor

Než led krajinu dechem svane

Klabzej Myšilov

Než led krajinu dechem svane,
hloupé hračky ustarané,
nadělá z nás pánův chtíč
strašidelný obraz, kýč

Jen Soyův rozmar řídí děje,
zapadáme do závěje,
krutým mrazem vůle puká
v neskutečně děsných mukách

Co k té hrůze dá se říci?
Kolkolem jen nebožtíci,
šikem vystrčených brad
zvou nás vroucně do svých řad

Melchizedech, první z druhů,
posílil voj Soyí sluhů,
jeho život zmatený
byl proň rázem bez ceny

Meneineth

Klabzej Myšilov

Spala neklidně. Les šuměl a nad korunami stromů se vyhoupl srpek měsíce. Ostrý jak šavle námořníka, bílý a drásající. Světelný koráb z dob, kdy ještě všechno dřímalo v údolí Čekání. První paprsek protnul temnotu, dotkl se jejího čela. Celá se zachvěla. Její horký dech se srážel, kapénky v svitu luny tančily, byly živé. Tvořily obrazy, plovaly vzduchem, lehce a něžně, než je pohltil. Občas její krásnou tvář přelétl stín. Mohl to být let nočního ptáka, skok laně nebo odraz vnitřního světa. Toho, nad nímž neměla vládu, který vznikl jen v jejím podvědomí, tam hluboko. Byl to zlý sen. A v tom snu byl den a ona stála a věděla nebo alespoň tušila, že přijde.

Všude byla mlha, dusivá a bytnější. Stravovala tvary, požírala nepožritelné a v hluchém tichu se líně převalovala. Sálala ze země, padala z mraků, tekla. Bílá obcludná nicota. Jak cary košile nebožtíka plující krajem. A ona s hrůzou poznala samu sebe, kráčela, malá postava vstoupila do popředí vlastní mysli. A kolem ní okruh snu, náhle jasný a zářivý, a ta zvláštní perspektiva. Bylo v ní oko vznášejícího se sokola a pohled z nitra mozku ven. Rozhlédla se. Krajina okolo byla opravdu hnusná. Kámen, štěrk a bolest beznaděje, co zalyká. Dech smrti z prázdnoty. A ten zvuk při každém kroku! Skřípot zubů? Škrábání nehtů na víko rakve? Otrásla se a dlaní mimoděk se dotkla chladné rukojeti nože. Cítila jeho mohutnost a tíhu, tak nepřirozenou na útlém dívčím pase, zdálo se že bytní s každým okamžikem a tepe. Jakoby kovové srdce uvnitř vědělo, sdílelo pocity a bušilo stále rychleji až k šílenství. Ten zvuk jí cuchal nervy, hrud' se napjala, bradu bojovně vystrčenou.

„Vstaň“, vykřikla, „přijď ke mně, když já

nemohu za tebou“. „Chci tě už konečně pořezat, ty stvůro! Chci projednou spatřit svou bolest na tvé tváři. Chci tě už konečně najít. Nemůžeš přede mnou utíkat až do smrti, zrudlo prokletá! Chci tě už...“. Byla odhodlaná.

Rozplakala se. Klesla na zem, oči v dlaních, tenké řetízky slzí kanuly po šatech, na kolena, rozpálenou zem. Kutálely se jako stříbrné kulíčky perel korálků. Když slza skápla na kámen, zasyčela. Chvilí se jen tak trásla a zmizela. Zbyla po ní jenom bílá solná skvrna na hrubém čedičovém loži. Mateřské znaménko, pigmentová tečka, malá jizvička na kůži kamene.

Stružky vyschly, nebylo proč tišit bolest, tu ničitelku. Ne, teď už ne. Už nemohla vláčet kámen všech svých dívčích let. Prokletých roků plných touhy po pomstě. Plných zrad a marnosti. Země se zachvěla. Nejspíš poprvé jen tak vzdychla, ale otřesy se staly stále hmatatelnějšími. Byl v nich rytmus kladiva kováře, přesnost kata, a ona věděla, že přichází. Cítila jej. Všemi póry, chrčím, jasně vnímala jeho blízkou přítomnost. Semkla ústa, tenké čárky bez barvy, přesto ladné, vytrhla nůž, chladného druha. Slabě se blýskl, jeho ostří, ožil. Jediné, co teď cítila, byla úpornost, křeč svalů. A on se šoural, blížil se. Byl nejspíš skutečně silný, silnější, než si vůbec dokázala představit.

Obraz se změnil. Přišlo to prudce jak výpad útočníka. Mlha prudce zavířila, zdvihla se. Obrovský kužel, špičce zaraženou do kamene, nasál vzduch kolem ní. Vířil a syčel, roztácel se stále rychleji, bílé plachetky běloby tvořily proudy, které prudce stoupaly. Připomínal klubko hadů cestou do hadích lovišť. Syčeli, ona stála pevně a jejich těla ji mačkala. Mrštěné jazyky bičovaly prostor, braly si ho. Cítila jejich masné doteky, odporné jako pohlazení nebožtíka. Prudký víchř jí vysával plíce, rval vlasy, byl neúprosný. Zdálo se jí, že padá, když všechno okolo utíkalo vzhůru. A pak náhle kvílení zlé metelice ustalo. Ani počasí v horách, ta smrtící nevěrnice, by nedošlo změny rychleji. Ocelová oblaka cary vysála, spolkla, a ona stála nad propastí Ozvěn. A tam, na vrcholu..., dřepěl on.

Zrudla. Bezejmenná. Její jméno bylo tak strašné, že proň lidská řeč neměla vyjádření - v záplavě slov nepřiznačné. Kývala se, obzorem ohraničená nepřítomností, rozplízlá tkáň rudých boláků a vředů. Zbytňelost netvorova těla tkvěla v něčem naprosto nejasném, na pohled snad konzistentním shluku rosolovitěho slizu, zažloutlých chrupavkových výztuh nebo blanitého pojidla nade vším. V hrudi se hýbalo maličké srdce, černé a patrně přes tenkou stěnu hrudi, chlopně plácaly o

sebe, pumpovaly žluklou směskou kornatými trubicemi kapilár. A nejhorší snad byla jeho tvář, tam kde ji oko tušilo, zela nejhlubší prázdnota, plytká a stravující. Pach, který šířil, byl nelidský. Z otevřených pórů, širokých a sápadících, v sloupcích páry stoupal jeho dech. Jako tisíce činných sopouchů v rozpraskané krajině slintaly malé erupce hleny. A beztvárný tvor se scukl, napružil a skočil, stín se mihl vzduchem a jí se před očima zatmělo. Amébovitá tkáň jí celou pohltila, obtekla. Bodla nožem tam, kde cítila netvorovo srdce. Minula, pokud bylo vůbec možno neminout, strašlivá síla jí vytrhla zbraň z ruky. Poslední, co spatřila, byla zelenkávká tkáň sytá čirých bublin, slyšela čvachtavý zvuk štáv, přelévaly se a formovaly obal k poslednímu stisku. Přišel s rozhodnou konečností a ona svůj boj vzdala. Ztratila vědomí. Van černoty ji vlekl kamsi dolů, do hlubiny.

„Ne!“ , vyjekla a překvapeně zamžourala do temnoty. Byla zmatená, strnula, chvíli jí to trvalo uvědomit si, že všechno byl jen sen. Zlý sen, který ji občas děsil svou věrohodností. Otrásla se ranním chladem, snad i úlevou, když vzpomínka zalétla o pár chvil zpátky. Les byl klidný. Na nebi už dávno nebyl měsíc, jasný bod, jen tenký světlý proužek obzoru, jako slabý a trpytivý lem večerních šatů, šeptal spáčím o probouzení nového dne. Zpěv ranního ptáka, zprvu strážlivý a nesmělý, letmo dotkl se poklidu, zlatý klíč odmykání. To prostě klap, jasně postřehnutelné, znamenalo hranici mezi tím co bylo a tím co je a dívka věděla, že je na konci cesty. Na tento den se tolik těšila, tisíckrát o něm snila, poznala jej hned, jak přišel na svět.

Meneineth se samoty nebála. Když byla malá, často si hrávala v rohu zpustlé zahrady, kam děti nechodily rády. Její hračkou byl starý strom a slámová panenka s trnkovými očima. Kopřivové království bylo malé, voňavé, tolik nepodobné studeným zdím městského sirotčince, když si lehla do trávy, viděla mraky plující oblohou do dálav, kam nesměla. Někdy si vzpomněla na matku. Její tvář neznala, ve snech však byla krásná a mladá, tančila ve větru, zpívala, zvala ji za sebou. Tam, mezi oblaka, bílá a svobodná, stáda divokých nebeských koní nepokořených, bez uzdy a sedel. Zemřela a nechala ji světu, který pro ni nebyl svořen. Byl krutý a neúprosný, bral si svou daň, tolik jí ublížil, a to málo, z čeho se kdy radovala, bylo tolik pomíjivé.

Uvědomila si, že má hlad. Pečlivě složila přikrývku vedle svých věcí a ve vyhaslém ohništi, z

poslední jiskry, rozdmýchala plamen. Smrkový věchýť zapraskal, vzňal se. Prohlédla kabelu a z toho mála, co zbylo, uvařila polévku. Hbitými prsty nakrojila jablko, rozloupila jej a jen tak ze zvyku pohledem smýkla o fresku jádrince. Najedla se. Když jasné slunce protklo stromy pavučinou svých paprsků, věděla, že je čas jít. Byla připravená, ten pocit ji svíral uvnitř, prazvláštní svrbění prostupovalo celým tělem, ke kořínkům vlasů. Rozhodnost, s jakou vykročila směrem k městu, Meneineth zaskočila.

Kráčela pěšky, volnou chůzí. Ladnost a lehkost, s jakou se pohybovala, byla tak podobná rodičímu se letnímu dni, a když vítr čechral její vlasy, zářily a blyštěly se ve slunci jako provázky horských bystrin zjara, bublavě a divoce ševelící. Prašná cesta, která Meneineth táhla k cíli, se vinula mezi poli, kroutila se, lemována topoly a hraničními kameny, míjela samoty, roztroušené domky se slaměnými střechami a květinami v oknech, a koleje vozů, dvě vyježděné čáry, se kdesi na obzoru sbíhaly, protínaly, jakoby rameno stezky bylo slepé a konečné. A Meneineth s každým krokem jakoby se nepřiblížila ani o píď. Ten klam byl pro ni ne právě nepřijemný, oddaloval to, co si přála a čeho se tolik obávala. Když ji začínaly pálit chodidla, zastavila trhový povoz, prostý a nekrytý, nechala se vézt. Patřil prostému muži, hrnčíři, voněl pálenou hlínou a koňským potem. Meneineth se pohodlně natáhla vzaďu, opřena o vrklavou postranici ponořila se do vlastních úvah. Krajina se pozvolna měnila, přibývalo známek lidského konu, tu a tam víž minul poutníka, belhavou stařenu, osamělého jezdce. Slunce se dávno přehouplo přes nejvyšší bod nebeské pouti a jak zlehka a vláčně padalo k zemi, stíny se prodlužovaly a bytněly. Město se každým zaskřípěním kol přibližovalo, vítalo příchozí kolotem lidského hemžení všech svých uliček, plácků a náměstí.

Strádmá malebnost, co zdálky tolik oslepovala, byla jen klam oka, jeho mrzký blud. Blud osidel, jež do svých tenat táhnou duše zbloudilců, je pojmu a přetvoří. Snad magnetová hrouda skrytá někde uvnitř slepence baráků a děr z nejhorších, živé jádro jejich koncentrace, šlehala do vzduchu neviditelnými chapadly cizí energie. Byly lepkavé a pružné, a přesto prázdné na dotek. Jejich přítomnost znal jenom ten, koho vtáhly a přesto unikl. Kdo se zázrakem nestal součástí celku, který byl ve své podstatě sebezáhubný, ke svým otrokům v úplné konečnosti smrtelný. Lomoz, křik a pobíhání, nesrozumitelné výkřiky žebráků, nářek strhaných ženských, to vše jakoby neodmyslitelně

patřilo k děsivé šedi zdí. Stejně jako vyšeptalé pohledy kurev na rohu nebo mžouravá prosba prašivého psa o utracení. Nezaměnitelný zvuk tohoto místa neměl jinde obdoby. To město ve dne mřelo, jako uvězněné tělo lososa, toužícího po přílivu. Přílivem byl soumrak a otevřené dveře taveren, co za bouřlivých nocí praskaly ve švech. Hospody ožívaly jako houby po dešti, do své tkáně sály tenkou mzdu bezzemků a přidavačů. Almužnu žebráka, lup kapsáře nebo jenom nalezený peníz vytáhlého spratka. Tehdy vládla královna zapomnění, tlumička bolesti, tekutá radost. Ona mohla za bujarost šňůry veselíc a chlapských pitek i ranní kocovinu opilce. Jak rádi sdíli z jejich žláz, nekonečně bezedných. Byla pozlátkem z pouti, opilým pohledem tak věrohodným. A do tohoto města Meneineth odvážně vkročila rovnýma nohama, protože dobře věděla, že právě tady ho potká.

Už se cítil lépe. Přišlo to pozvolna, jak čepel oposuma ztrácela svůj říz, pulsující hlavybol. Pocítil dokonce něco jako chuť k jídlu. Přicházelo to odněkud z nitra hlasitým mručením, žalostnou prosbou útroby. Zašátral po paměti. Jediná almara všivého pelechu vydala to nejlepší, co mohla. Rozlomil ztvrdlý pecen, namátkou uhryzl zkusmý hlt a žvýkal. Ta chuť nebyla nejhorší. Alespoň přebila kyselost hlenů na jazyku a v podrážděné trubici jícnu. Sousta pozvolna měkla a stávala se polknutelnějšími. Kochman hltal, ta činnost soustředěná do jeho pozornosti. Řídké zuby krájely pórovitou výplň mezi kůrkami, drtily ji, cpaly mezi vnitřní stranu pysků. Slinné žlázy, zprvu vyschlé noční pitkou, jak černí pavouci obalily obě vlákny sekretu, zajaly ji, bez milosti trávily. Muž funěl, dýchal ztěžka. Jednotlivé vzdechy vířily moučný posyp, bílý prach pokrýval desku stolu, jeho tvář. Kochman zbavil poslední skrojek pecnu obav před zelenými štetičkami rozkladu a ve vítězném tažení mocně říhl. Už to byl zase on, pán svého těla, vládce nervů. Krev stála živin hnala je do všech koutů, na místo určení, podle důležitosti. Mozek rozjitřil vjemy, řídil pohyby. Přežil další den v tomto městě, a když to věděl, cítil to i muž.

Kochman nejspíš ani nebyl starý. Ten tvor, který na něj zíral ze zrcadla, zdál se být bídny odleskem daleké budoucnosti. Tukovitá odulost, chorobně rozřesená, byla rozhodně nepěkná. Černé kruhy pod očima jako levné šminky dívky měly v sobě něco z přízraku. Mímověk se dotkl čela. Bylo chladné, zrosené krůpěmi, výměšky potních otvorů. Přízrak učinil taktéž, v jeho

pohledu se zračil úlek, zdálo se, že tápe. I Kochman přemýšlel. Byl to snad jeho skutečný obraz? Byl to on sám, koho se lekl? Ta malá ošklivá troska, plachtivý výkřik beznaděje?

Zařval. Zařval jako poraněný medvěd, zběsilý a šilející, který na útěku o třech tlapách svou zbylou, chromou, vláčí v železech. Zvíře, které z posledních sil zbídačený parát raději uhodá a sežere, i když stejně ví, že zajde. Nějaká temná síla Kochmanovi vymrštila paži, pěst sevřenou. Zabil ten hrůzný přízrak, zrcadlo se rozletělo na tisíc kusů, drobné úlomky žřypytivého skla rozletly se vzduchem, po podlaze. Jeden střep, ostrý a mečovitý, oťel se o hřbet ruky a v místě dotyku bílá kůže rozevřela rudý chřtán. Rozšklebená držka vyplivla tmavé cákance nenávisti, krev stékala, kanula po předloktí. Rána nebyla hluboká, přesto se Kochmanovi podlomila kolena náhlým návalem slabosti, hlavu mu naplnil monotónní zvuk skřípavého rumpálu.

Den se sešeril. Kochman dřepěl na židli a zamlžený zrak upíral neurčitě skrz okno, ven do města. Na konci pohledu, kde se myšlené čáry zornic nejspíš protínaly, lpělo šedé nic. Brzy se v jeho soustředění uhníždil chladný závan smíření. Zklidnil se. Tep byl vyrovnaný, bolest, která cukala nervy pravého předloktí, naučenou lští zatlačil do pozadí. Utlumil ji. Teprve teď si všiml na skle černých map špíny. Zdravou rukou hmátl po modré přikrývce a cípem obkroužil okenní tabuli, vyčistil průzor. Hemžení venku nestálo za nic. Ne. Ještě nebyl čas radosti a zapomnění. Ještě ne. Ale blížila se, blížila hodina vlády královny Veselice. Královny opice s tělem panny. Kochman ji cítil a věděl, že to bude jeho poslední noc. Snad už této noci se propije ke Smrti. A tam, na druhé straně, bude krásný.

Meneineth se opřela o zeď domu. Tak málo stačilo k tomu, aby našla své místo. Lidé, kteří ji míjeli, byli skutečně nehezcí. Soucit si nezasloužili. Žili na odkladišti tohoto světa, byli jeho otroky i původními strážci. Nepřítomná fádnost plouhavého přesunu bez cíle, holého hybu mezi dvěma body, čpěla svou neopodstatněností. Hříznost tohoto místa netkvěla v přímém nebezpečí, spíš netečnost a prázdná odevzdanost jakoby mořila zbytek živého. Třeba ti lidé na něco čekali. Možná to byl výraz prosby o pomoc. Meneineth nechtěla podlehnout soucitu, nepřála si to. Její srdce mělo být ocel, chladné a kruté, scvrklé do malého pulsujícího předmětu bez místa pro jiné. Ani pro lásku, již nepoznala, ani pro tu ne.

Kolem osmé otevřeli nejbližší knajpu.

Muselo to tak být, i když tady čas nehrál zvláštní roli. Plameny smolnic ozářily okna, odlesky jako lapače nočních motýlů ověncily náměstí paprsky lákadel. Meneineth v jejich svitu zahlédla hemživý rej. Chudáci zmateně pobíhali, tažení žřypem, jeho síla byla nejspíš skutečně silná. Davy proudily jedním směrem, tam, kde dokořán otevřené dveře pojímaly nejtěsnější shluk těl. Ozval se smích, první od té doby, co sem vkročila. Nezněl šťastně, byl hrubý a vulgární, vtíravě nepřijemný. Meneineth popošla na místo, odkud lépe viděla vstupní otvor a kde tmavá zeď baráku alespoň trochu vystupovala z šeré anonymity. Nechtěla propást svou chvíli, zanedbat jedinou maličkost.

Vytáhla z kabely zrcátko, hezký kousek vyleštěného plechu, naposledy se prohlédla. V tomto směru byla přesná. Vypadala opravdu svůdně, až se z toho pomyšlení pod pestrými lícidly začervenala. Letní sukně, kterou v opuštěném průchodu patřičně zkrátila, odkrývala dlouhé štíhlé nohy, nahá kolena. Preciznost proměny byla dokonale. Ráno dívka, teď žena, vyzývavá a magnetická, bytost plná energie a sebestřednosti. Hrud' se jí vzrušením chvěla, a jak zrychleně dýchala, malá řadra vyplňovala skrytý prostor, nejkrásnější tajemství, jehož krása tkvěla právě v základní podstatě tajemna, jeho neobjevenosti. Meneineth si úplnou smyslnost své ženskosti neuvědomovala, ale to nebylo nutné, cítila svou krutou převahu.

Poznala ho hned. Nikdy nespátřila jeho tvář, to, co jí dávalo jistotu, byl instinkt, snad vnuknutí. Něco, co neuměla pojmenovat, bylo to nejisté a přesto neomylné. Tělem jí projelo zachvění, nepřítomný polibek mrazivé jsoucnosti. Potácel se přímo proti ní, kování těžkých bot klapalo po dláždění rozpraskaném věky, s nosem zdviženým lapal po vábniče nezmylné, vtíravě vůni kvasnic. Táhl ho to. Meneineth učinila vyzývavé gesto, on ji minul, nevšiml si. Dětilo je několik stop těžkého vzduchu, cítila pach jeho kůže, vlhký pot. Zachvěla se nechtutí, skousla rty, odněkud z plic se vydral vzdech, jenž rozkomiňal vějířky hlasivek, ten náhlý zvuk se prodral ven. Jakoby to ani nebyla ona, kdo řekl: „Vem si mě. Chceš? Chceš, pane?“ Ta prudká válka, která vzplála kdesi pod škraboškou od stěny těla po hluboký střed svého já, trvala jen okamžik, přesto věky. Zachvátila ji svou horkostí, vlny pnutí narážely do břehů, tříštily se, utichly. Lesklý pohled, který snad věnovala nepříteli, odrážel dětskou prosebnost a krutost hada. A on se otočil, zaváhal. Měla to být jeho poslední noc, černá a konečná, noc prožitku.

Město v písku ztracené

Sečen 1040, Griffin Linfalas

Stráža se schovávali před bodavými slunečními paprsky v příjemném stínu veže Malé brány. Ospale se opírali o násady kopí a pozorovali líně se ploužící stádo jalovic hnaných na z murnského trhu. Pohůnkové hnali kravky klacky a pokřikovali na lidi.

Z téže strany přijížděl malý kudůk v modré uniformě královské armády na huňatém poníkovy. Snažil se dvacetihlavému stádu vyhnout podél domku mýtných, ale když mu zmatená jalovice odřela pravou nohu o stěnu domu začal šňavnatě nadávat a nakopnul krávu co mu síly stačili.

"Dobytkové zatracení, nemůžete si ty své krávy vodit jinou branou. Tahle je pro lidi, né pro dobytek. Zmizte s tím smradlavým stádem, sic vám napráskám."

Pohůnkové jen zesílili rány a klení. Jen co kravky viděly otevřený prostor za městskými branami rozběhly se s hlasitým bučením na pastvu.

Ladot si otřel čelo modrým šátkem, pohlédl k obloze bez mraků, něco zamumlal a popohnal poníka. Ve stínu brány chvíli žertoval se stáznými. Bavili se o všem možném, ale všichni svorně nadávali na sucho a horko. Když branou projížděl naložený kupecký vůz, Ladot se rozloučil a vyjel.

Po několi milích sjel z hlavní cesty vedoucích na sever na malou nepřilíš často používanou trasu Num-Liscannor. Popohnal koně do klusu, aby se ochladil vánkem a v duchu se těšil, až přijede domů, převlékne se z uniformy do pohodlných šatů a zaskočí s druhy na pivo ke Hrochovi.

Ladot dorazil do Liscannoru po druhé hodině po poledni. Nikdo ho ani neviděl přijíždět. Jen kočka ležící na lavici Drsoulova dvorku, líně zvedla hlavu, když okolo projel spocený mužik na poníkovy. Když zmizel za rohem domu Quonsetských, zase položila hlavu na přední tlapy a dál pozorovala hnědé slípky schované před slunečním žářem ve stínu kurníku.

Sekery vytrvale bušily do dřevěných rytinami pokrytých dveří. Na kamenou podlahu se snášely kusy bronzu z kování zámků a z částí vyobrazujících tekoucí řeku z hor. Části ztýraných

zašlé cákance lhotejnosti. Dívka se opatrně pohla směrem k jediné židli, odložila kabelu. Kochman jí nevěnoval pozornost, jediný pohled. Věnoval se svlékání svrchních hadří, ponořen do divných úvah svého nitra. Upnul se na jedinou věc, s níž dívka souvisela jen okrajově, ruce samovolně běhaly po knoflících a úponech, které byly součástí oděvu. Rozloupł tu vnější stěnu těla, vysoukal se z ní. Připomínal kuklu smrtihlava, snad motýl noci, deroucí se na svět skrz tenkou skořepinu obalu ještě věděl cosi o své hnutosti a bezbrannosti, však za pár chvil, až křídla napnou se a zbarví mimikrami, bude rychlý jako vítr a stejně bezcitný. Kochman byl navlečen ještě v čemsi nezvyklém. Nebyla to vrchní strana kůže, ta líněná příze však jakoby tvořila její součást, z ní vystupovala a slupkou jistila ji. Úbor ten byl chránič těla, pružný vak s otvory pro jeho údy a také otvory tělesné potřeby. Jej Kochman nikdy nesvlékal, ani v létě ne, možná to už ani nebylo možné, třeba se svým neživým krunýřem srostl, tělo jej přijalo za své, prolunulo tkanou strukturu úponky vaziva a nervů. Ten muž se vždycky bál choroby a jejích posluš. Štítel se těch tvorů. Hrozil se hvizdu komára, bodnutí včely nebo jen doteku bahenního brouka. V té fobii tkvělo jeho šílenství, možná tím všechno začalo, možná šlo jen o vedlejší produkt mozku mrzáka, zkroucené myšlenky. Neprodyšnost obalu dávala Kochmanovi pocit jistoty a bezpečí, uvnitř zela jeho niterní skryš a noční vetřelec, lačný a úporný, marně hledal teplou žílu spáče, místo žíznivého vpichu nekryté.

A takto jej Meneineth spatřila, za zády níž, a tušila, kam nejspíš bodnout, aby ostrá čepel zabijáka prošla masem, hladce a neúprosně, vyhledala se kostem a vzduchovým výdutím a s konečnou rozhodností přešla čáru jeho chudého bytí. Toužila, aby příchod smrti vnímal střídavými smysly, aby pocítil její nepřítomné objetí, krutý stisk spravedlnosti. Ten okamžik byl plný symbolické obřadnosti a zadostiučnění. Dívka v sobě shromáždila energii všech těch starých let pohany. Usměrnila ji do jediného bodu, odlesky ohromné síly rozšířily panenky modrých očí, byly to oči šelmy, číhající na kořist, která ještě netuší nic. Sykla, slabý zvuk nenávisi předznamenal skok, ona se vymrštila. Kochman netušil, nevěděl nic. Překvapení dalo jeho vzhledu něco z dítěte, prudká dráha nože našla svůj cíl dole pod ohyzskem hrdla, špice sjela po obratli, prorazila kůži druhou stranou ven. Bolest přišla později. Chudák zachroptěl, vyplivl krev, jeho tlusté prsty se zaryly do dívčích ramen, sápal se výš. Meneineth nůž nevytrhla z rány. Uchopila jej oběma rukama, otočila ke straně,

tam, kde tušila krční tepnu, a zapřela rukojeť vahou těla. Kochman kopal, snažil se vyprostit, jeho velké tlapy ji škrtily, braly jí dech. Ostrí zabijáka prořízlo tenkou stěnu tepny, krev vystříkla, ona ji mezi vzlyky polykala. Ta chuť byla strašná, šířila ji, dusila. Už ani nemínala svého nepřitele, stála před celým světem, rvala jeho vnitřnosti. Její zuřivost se stupňovala s tím, jak jeho síly ubývaly. A potom se ozvalo poslední zachroptění, temné a smrtelné. Prsty povolily stisk a v místě doteku se objevily fialové otlaky. A Kochman se svalil, oči vytržštěné. Nedýchal. Krev z posledních stahů srdce bublala a tmavá kaluž se zvětšovala. Meneineth byla nejspíš bladá. Bylo ticho. Lampa na stole syčela, jak krůpěje vody rozežíraly bílý kámen.

Místnost osiřela. Otevřenými dveřmi proudil dovnitř čerstvý vzduch, který si slabě pohrával s kadeřemi mrtvého. A kolem něj rozeseto dvanáct zlatých penězů házelo leskem. To ona je vrátila muži, kterému patřily. Světlo vrhalo stíny, zlověstné a strašidelné, přesto nic nenavštědčovalo zlé přítomnosti nebezpečnosti. Nejspíš byly posledním záchvěvem hrůz zde vykonaných, tady prožitých. Němě odrazy minulosti tápaly po stěnách, plazily se, oživovaly je prostými výjevy šerosvitu, jako dávné jeskynní malby praotců. Poslední erupce plynu v kahanci, životadárce plamene, pozvolna skomíraly. Ze skryší civěla očka havěti, zvědavá a čekající. Brzy ten pokoj, místo předposledního dějství, měl se pohroužit do tmy, té smířitelsky.

A Meneineth zatím stála nad roklinou, zoufalá a udýchaná, město za zády. Slzy jí tekly po tvářích, čekala, až tam, zpoza kopců, vypluje sluneční kotouč. Chtěla se s ním polaskat, přijmout do své duše obraz něčeho skutečně krásného. Přemýšlela o svém otci, jak tam leží a krvácí. A jeho zbabělý duch klouže do hlubin štolou Ztracení. Měla jej snad nechat žít? Měla snad právo rozhodnout o něčím nebytí? Hledala zřůdu a nalezla ubožáka. Chtěla zardousit zlosyna a ukončila trápení muže, který o všechno přišel. Meneineth hleděla k obzoru, slyšela hlasy. Přicházely z veliké dálky. Hrozivé kručení bloudícího Kochmana a zvonivý zpěv matky. „Už jdu, maminko, už jdu...“, zavlykala. Tmavý lem zvlněné krajiny zahorel, paprsky jako hebké perutě divokých labutí zamířily k ní, hladily ji po vlasech, konejšily. A Meneineth k nim vztáhla ruce a skočila...

dveří rozkopávány nervozními kroky mužů odlétaly do temných zákoutí kamenného sálu.

Ozvěna dorážejících zbraní rušila přemítání mladého muže. Stál trochu stranou od největšího hlomozu. Občas si nepřítomně sáhl na zakrvácený pruh plátna ovíjející se kol jeho černých kadeří. Pozoroval malé dveře zasazené do mohutných veřejí, pozoroval rozštípnutou kamennou desku s podivným písmem a pokroucené ozdoby nakupené u jeho nohou.

Prohlížel leštěný povrch dveří netečný k ocelovému ostří, přemítal.

Mladík znovu uchopil těžkou válečnou sekýru. Prudkým rozmachem zaryl ostří do dveří. Přikročil a s dychtivým výrazem vyrval zbraň ze dřeva.

Ne, nemýlil se. Stejně jako před tím, i ve špatném světle přinesených pochodní spatřil, jak se jizva rychle zaceluje. Po šrámu zbyla jen malá trhlinka a i ta po chvíli zmizela docela. Jak kámen do vody, jak blesk na letním nebi.

Tohle nemůže být normální dřevo, přemítal Arsim, vždyť ani nehoří. Dokonalý materiál pro stavbu zbraní, válečných vozů a městských bran. Kam se hrabou naše cedrové praky a katapulty.

Dostal nápad. Opřel sekýru o stěnu podzemní místnosti a rázným krokem se vydal k muži ležícímu na lůžku upraveném z vaků a plášťů.

Arsim tiše stál a čekal, až si jej odpočívající muž všimne. Zatím pozoroval jeho zlatem vyřísávaný kabátec na hrudi zbrocený krví, těžký purpurový plášť a zlatý řetěz.

Cítil, že dnes je jeho šťastný den. Dnes přeci zachránil život svému veliteli, kdyby padl, byli by se vojáci jistě rozutekli. Jistě bude dnes vyznamenán a doma na něj čeká řádná odměna a možná i místo velitele hradní stráže. Ano, tak to bude, bude velet čtyřem stovkám mužů, bude stát po boku krále, který jej vyslal na tento boj. Samozřejmě, že vyslal do boje jeho velitele, ale přišťe to budu on, kdo bude velet celé armádě.

V Arsimově tváři se zrcadlilo odhodlání a pýcha.

Muž ležící na polním lůžku pomalu otevřel oči. Trásla s ním horečka a těžce dýchal. V mihotavém světle loučí a věčných ohňů hořících v měděných nádobách stěží zahlédl rysy bledého mladíka.

'Ano, je to Arsim,' pomalu přemýšlel. 'Náš mladý nadějný stavitel obléhacích strojů. Ale dnes mi zachránil život. Vlastně my zařídil tohle ubohé pomalé umírání. Nebýt jeho, mohla má hlava

zhlížet na bitevní pole z vysoko zdviženého kopí. Nevím mám-li jej pochválit či nenávidět. Snad kdybych padl a nepřítel se zmocnil vlajky, snad pak by mé muže zachvátila panika a otočili by své koně a vrátili by se se skloněnými hlavami před mého pána. Nemyslím, že by jim vyplatil odměnu jakou dostanou teď. Vlastně si tím zajistil své peníze a snad i svůj život. Myslím, že ho nenávidím.'

"Nu Arsime," zasípal raněný, "Co jsi objevil?"

"Pane, ty dveře jsou ze dřeva, které neznám. Kdyby místní obyvatelé znali ocel a ty hrobky by uzavřeli ocelí, byli by jsme již uvnitř."

"Co tedy navrhuješ?"

"Pane, špatně jsem vám rozuměl," pravil mladík míně nakloněný k ležícímu. Pak se narovnal a z plných plic vykřikl. Z doznívající ozvěnou rozkazu utichaly i rány seker. Pod mohutnou klenbou podzemního sálu stálo na dvě desítky mužů mistra Salinase. Dvacet čtyři mužů vybavených ocelovou zbraní i zbrojí. Takový přepych si mohli dovolit jen velitelé vojska.

Když se v královské hrobce rozhostilo ticho, Salinas zopakoval svoji otázku.

"Pane, kdyby jsme dopravili od brány beranidlo, rozebrali jej a snesli sem dolů a zde jej opět složili, pak snad..."

"A hlavní část beranidla projde po těch úzkých schodech, kterými jste mně sem vnesli? A projede přes ty ruiny domů a těla obránců? A dokážete vše stihnout do západu slunce?"

"Snad do rána, pane. Možná by se musela část beranidla zkrátit, to by se muselo vyměřit a..." Salinas se rozkašlal. Cípem pláště, svým nebo cizím?, nevěděl, si oťel ze rtů krev.

"Tady máš klíč a dopis. Přečti si jej a vykonej vše jak je psáno. Truhla je někde v mém stanu. Ničemu se nediv a na nic se neptej."

Arsim udiveně vzal podávané a se čtyřmi muži zmizel v úzké chodbě přehrazené napůl spuštěnou mříží. Ostatní netrpělivě vyčkávali, pozorovali porůznu rozhozené mrtvolé obránců a vzpomínali na téměř šílené nepřátele, fanaticky bránící tuto budovu a její podzemí.

Salinas také vzpomínal a přemýšlel. Pozoroval trosky sochy říčního boha Silhava, ochránce města a patrona úrody a života.

Neměl jsem dovolit vojákům, aby tu sochu zničili. Snad i pohřbišti me mněli vyhnout, i když se asi do většiny kobek nedostali stejně jako my tady. Ale můj pán si přál zničit všechno co jde a hlavně stará těla panovníků tohoto města, jejich

manželky, děti. Přál si dovést mrtvolu posledního krále, nejlépe nedotčenou. Snad ji chtěl oživit. Jen já bych se to dozvěděl, jen já bych byl při tom. Jen on a já. A když by pozoroval krále proměněného v zrůdu, stále si ještě uvědomujícího svoji minulost, pak snad by zapoměl na urážky, které byl nucen vyslechnout, když se ucházel o ruku jeho dcery.

Teď nemá ani tělo, ani zdejší kouzelnické knihy a dloho sřežená tajemství. Ale on musel vědět, že opřádají vchody pavučinami kouzel. Ne takovými co se přetrhnou při větru týdnů či měsíců. Tyhle kouzla vydrží snad i stovky let. Ano, musel to vědět, jinak by mi nedal ten list a truhlu.

Skvěle si všechno naplánoval, jen co je pravda. Najmul si spousta vojáků, za příslibem velké odměny a tučného kořistného z rabování bohatého města jich přišlo mnoho. Za několikaset hriven stříbra nakoupil ocelové zbraně, učil se o válečných strojích. Chťel zničit všechno na západ od Delen-Dolu. Zničil všecno krom Bílé věže. Pozabíjel uprchlíky z měst a vesnic co se hledali záchranu v Západních horách, spálil úrodu a jeho vojska za sebou zanechala jen poušť. Jen tělo krále nedostane. Leží uzavřeno v některé z těch nedobytných hrobek. Snad za těmito velkými dveřmi, kde jsou pohřbeni vládcové se svými družkami, pohřbívanými ve stejný čas se svým manželem. Snad leží za dalšími a dalšími branami ve sklepeních Domu Smrti.

Možná, že pluje na jiskřivých vlnách řeky, když protéká pastvinami na severu, možná že dlí ve vrcholcích hor, u pramenů. Možná, možná, že ho potkám ve skalách u pramenů řeky, či jak pozoruje ruiny Delen-Dolu. Až se potkáme bude mě nenávidět?

Vidím, vidím jezdce objevující se z ničeho, přijíždějící od nikud jedoucí nikam. Jejich kopí ničí, zabíjí, oheň poliká jeden stan za druhým. Hnědé plátno se mění v rudé, pak v černé - popel. Léčitelé, nemocní a ranění vojáci zanechaní v táboře, ti všichni umírají smrtí letící na křídlech dlouhých štíhlých kopí s bronzovými hroty. Mezi nimi je i jeden určený pro mou hrud'. Tábor hoří, lidé umírají, nemohoucí s ovázanýma nohama, slepý s obličejem ovázaným pruhem plátna čekající na neviditelnou smrt. Proč také já, proč já. Už vidím ten druhý svět za oponou smrti a nebytí. Všichni loučící se světem tak nenávidí ty kteří přežijí?

A můj mistr ten svým sporem je odpovědný za tisíce životů. Nebo místní panovník, teď už mumie zabalená v plátně, může za můj život?

Teď lidé drancují město, pálí všechno co hoří, zabíjí poschovávané vojáky. A ještě padnou další a další. Málo bude těch, kteří dostanou svoji slíbenou odměnu. Můj pán dobře ví, že Delen-Dol má smlouvu s bohem Řeky. Ví, že po západu slunce zde zůstanou další žoldáci. On čeká na můj návrat s tím prokletým královým tělem. Nebo, že mu ohlásím, že do královských kobek byl umístěn ten jeho zpropadený nerost, co ho vydoloval někde uprostřed pustiny daleko na jihu.

Teď počítá peníze co dá vojákům, těší se na kouzelnické knihy, na pomstu.

Nedostane nic, vůbec nic. Knihy zmizeli, královo tělo stále odpočívá v rakvi, já umírám.

Jak já ho nenávidím, víc než kohokoliv jiného z mých vojáků. Ty se za mě bili, nenechali mě jen tak odejít z boje. Nenechali mě chčipat několik hodin. Alespoň si mohu vychutnat zkázu města. Kdoví, co nastane až slunce zmizí za skalisky a na zuhelntělá pole obilí padne soumrak. Přijdou záplavy, deště, zemětřesení? Nevím, on ano. Ale já se to dozvím i kdyby mě to mělo stát život. Ne, svým životem jsem již zaplatil. Už ode mne osud nemůže chtít víc. Nemám nic.

Již vidím, jak vojáci lační po kořisti v hrůze opouští město, padají pod zásahy blesků z černého nebe, mizí v propastích. Snad to bude jinak. Možná, že do konce dne nevydřím. S odchodem slunce odejde i můj tak býdný život.

Tak takto umírá čaroděj?"

"Jak sem jel po Nurnu s vozem jídla pro vojáky," zeširoka rozprávěl Ladot u plně obsazeného stolu, "tak sem zahlídl tenhle pergamen na zdi. Přečet sem ho, strhnul ho ze zdi a schoval pod košili. Pak sem si v předtuše, že se vám to bude líbit a budete mít chuť někam vyrazit, vybral na čtyři neděle volno. Já vim, že se mi ta vojna trochu protáhne, ale jezdit v tomhle vedru vojákům zaopatřovat potravu se mi vůbec nechce. A v kasárnách se beze mě klidně vobejdou. Když sem si vybral volno, hned sem sed na poníka a spěchal do Liscannoru a do hospody."

"Tak nás nenatahuj pořad a radši ukaž cos' přines." ozval se Cecil s očima upřenýma na láhev kořalky.

Ladot sáhl za opasek a na stole rozvinul notně pomačkaný pergamen. Hřbetem ruky se jej snažil alespoň trochu vyrovnat. Nad listem se naklonil Krochta a učeným hlasem začal předčítat:

"Já, Kalgen, Sjednotitel lidu, zvu muže žádostivě po boji, jak zbraněmi sečnými... Turnaj. Copak sem bojovník. Já myslel, že pro nás máš nějakou práci," ohrnul nos starosta vesnice a opět si sedl.

Po vyhláše ihned hmátl Orglaff a hlubokým hlasem pokračoval: "...jak zbraněmi sečnými tak i střeleckými, na zemi i v sedlech, do královského města Mondragonu. Tato slavnost se koná na počest... a tak dál. Turnaj mě náhodou zajímá. Aspoň se ukáže co umím."

"Ty umíš tak akorát kecat, trpaslíku," ozval se Tanris od vedlejšího stolu.

"Zato ty asi mlčíš celej den. Dyť tu svou nevytěchanou papulu zavřeš akorát když potřebuješ prdět."

"Ty malej zmetku... Ty,ty..."

"Prát se můžete venku, vy dva," okřikl zvedajícího se Tanrise hostinský Jeremiáš, "Máme tu návštěvu, né. Tak radši pijte."

Večer se hodně rozprávělo. Ladot se vyptával jak kdo žije, kolik let je rychle rostoucím dětem v Liscannoru. Ostatní se vyptávali na službu v armádě a proč si Ladot nedá pozor na svou nevytěchanou hubu a uráží koho může a pak má z toho jen a jen problémy. Hlavně se žoldem. Ač je Jora Bradexe, velitel zásobovací jednotky, správný chlap a drží nad Ladotem ochranou ruku, přeci jen mu musí krátit žold za urážky nadřízených.

Urážky padaly i u Hrocha. Nejdrive jen tak. Pak Ladot vyčítal Tanrisovi, že nepomohl jeho ženě, i když ho prosil. Orglaff se až příliš hlasitě dohadoval s Krochtou o době kdy byl hrobníkem. Krochata trpaslíkovi vyčítal jeho lenost a stašlivou neochotu cokoliv udělat pro vylepšení hřbitova, kde odpočívá nejeden známý dobrodruh z řad Nurnské družiny. Orglaff se bránil, že není hrobník, ale spávce hřbitova, že dostával málo peněz od obce, tudíž od starosty, jakožto hlavy Liscannoru a kdesi cosi. Tuhletu starou písničku slyšel už každý několikrát. Lynhaard se hádal s Bangordem a Guldurem, barbařím válečnickem, zda je lepší meč s těžkou hlavicí nebo s těžkým jílcem. Všude se točil Aedd, který přijel na návštěvu ze své samoty a snažil se účastnit všech probíhajících diskusí, potažmo hádek, aby se podělil o své zkušenosti.

Když už jej nikdo nechtěl poslouchat, chvíli si povídal s Cecilem, který se klimbal na židli s očima vypoulenýma jak žába. Pak se mladý kouzelník sesul k zemi a Aedd odjel zpátky do svého domova.

Mezi všemi se proplétal Jeremiáš a roznášel další a další korbele piva, láhve vína a

pohárky s kořalkou. Přes všechny hluk křičel Tanris Álfheimský, který urážel každého zvlášť a všechny dohromady.

I přes značný hluk a množství prázdných soudků a lahví padlo jasné slovo, že se do Mondragonu pojede. Cesta by měla pohodlně trvat šestnáct dní a protože druzi chtěli být v Mondragonu dříve než turnaj začne byl datum odjezdu byl stanoven za dva dny. Tedy na poslední den měsíce sečna. Po zjištění, že je již dlouho po půlnoci se všichni zúčastnění dohodli, že se znovu setkají v hostinci až se všichni vyspí.

Když se nad Liscannorem rozhostil klid a hostinský Jeremiáš Čipera se odebral do svého příbytku, v okolních lesích zpívali ptáci a ohlašovali brzký příhod nového dne.

* * *

Salinas se pomalu probíral. Vzpomínal na útržky sna. Viděl se letět v černém kočáře nad ztemnělou zemí. Vzpomínal na šilený smích od míst se zapadajícím sluncem. Na druhé straně vycházel černý zdeformovaný měsíc, pln poklin a prohlubní, šeptal slova zatracení a zmaru.

Vzpomínal na dnešní bitvu.

Oni věděli, že nemohou vyhrát. Po pohřbu svého krále museli všechno připravit k útěku. Ve městě nebyla jediná žena, jediné dítě. Nemyslím, že by přežilo mnoho uprchlíků, když od západu postupovali další oddíly vedeni Ranhorem. Možná on přiveze knihy pro mého pána, když jsem je neobjevil já. Snad si je vzali uprchlíci sebou stejně jako další artefakty vyrobené místními čaroději a mistry. Nebo je už dávno před příchodem přesunuli dál na západ, do Ekalu nebo třeba až do Kahuru. V tom případě by je stejně dostal Ranhor. Jestli neshořely nebo nezapadli do nějaké řeky.

Možná, že je vše ukryto někde tady dole, nebo nahoře ve věži. Asi tam nahoře v Bílé věži. Stejně je už nikdo nedostane, ať jsou ukryty kdekoliv.'

Očima přejížděl po poničené hrobce. Třpce se usmál nad torzem říčního boha. Už necítil ránu ve svém těle, neměl potřebu kašlat. Znovu a znovu přemýšlel o dnešní bitvě, či snad byla před rokem? Ne byla dnes. Pochodně stále ještě hořely, po schodech právě scházeli čtyři muži vedeni Arsimem. Muži se prohýbali pod tíhou nosítek, na kterých spočíval podivný pórovitý balvan, téměř půl sáhu černé hmoty. V uctivé vzdálenosti postávající vojáci pozorovali umírajícího čaroděje. Zdál se téměř průsvitný, příliš bledý v černi a zlatu.

"Pane, splnil jsem váš rozkaz."

"Dej ten kámen někam támhle, Arsimem,"

slabě máchl rukou čaroděj a chumně pozoroval černý balvan, který jakoby vysával i tu trochu světla z jasných plamenů. Čaroději se najednou zdálo, že zahlédl prchavý stín. Ted' opět. A zase. Kol ohnů kroužily mýry. Velké mýry s kresbou na zádech. Zastíňovaly zář ohně, bránily teplu, aby ohřálo čaroději ztuhlé necitlivé nohy. Salinas zamrkal. Mýry se ztratily.

'Už slábnu.'

"Máme jej položit sem?" tázal se Arsim

a rukou ukazoval na podstavec, ze kterého nohou smetl část rybiho ocasu, úlomek sochy boha Silhava. Arsim snad ani nečekal na čarodějovo kývnutí, pokynul můžum, aby se chopili kamene a vyndali jej z lůžka nosítek.

Čaroděj zaváhal. Nadzvedl se na levé ruce a oslovil Arsimem: "Položte ho raději za něj, tam do stínu. Za ten podstavec."

'Silhava tu jistě stál několik století.

Nebylo by dobré, kdyžby jej nahradilo něco takového. Kdoví, kde to vyhrabal. A pak, nechci se na to koukat.'

"Když myslíte, pane," odpověděl Arsim.

Muži položili kámen jak jim bylo poručeno. Ti čtyři nečekali na rozkaz, uchopili odlehčená nosítka a kvapem spěchali ven, kde pomalu dohořival sluneční den. Ani jeden se neotočil.

Čaroděj měl z kamene strach. Ve svém tak bohatém životě zažil mnoho a ještě více slyšel. Ale nevěděl, kde se To vzalo, co To umí. Snad to ani vědět nechtěl. Stačilo znát, že se jedná o nástroj pomsty. Takové msty, že se To jen tak položí a odejde. Za pár dnů, týdnů, let vyroste černé zrno a kosiště pomsty podetne klasy, upeče se chléb a hladoví se nasytí.

"Pane," oslovil Arsim nehybně ležícího čaroděje a stále se díval do vrcholů klenby, jakoby se snažil odhadnout čas, "Slunce už brzy zapadne, měli by jsme jít. V listu co jste mi dal stálo... Slunce končí svou dení dráhu a než se dostaneme z města a dost daleko od něho, zabere to určitě dost času. A při vašem zranění si nemůžeme dovolit chvátat. Snad by jsme měli jet, pane. Pane?"

Arsimem zachvátila panika. Rozhlížel se po ustrašených tvářích kol stojících mužů. Pak promluvil: "Je mrtev."

'Možná, že ještě dýchá. Nechci to zjišťovat. Musí být mrtev. S takovým zraněním by nedožil rána. Musíme opustit urychleně toto město a s ním by se nám to nemuselo podařit. Třeba už sluče zapadá. Ne ještě ne, ale měli by jsme si

pospíšet. Alespoň já a garda, musím zachránit ocelové zbraně.'

"Opouštíme město, urychleně. Sedlejte koně, za hodinu musíme být deset mil za městem. Odchod."

'Alespoň deset, raději víc. Vemu si Salinasova koně. Je dost silný a v dnešní bitvě se neunavil. Nevím proč tomu listu věřím. Kdybych to vykládal vojákům určitě by se mi vysmáli. Ale oni nečetli ten list a neměli možnost prohlédnout si ten balvan. Kdoví co to je. Třeba se kvůli němu celé město propadne do země.'

Arsim opouštěl podzemní hrobku poslední. Náhle se zarazil. Neměl sekýru. Nechal ji opřenou někde o zeď. Váhal zda se má pro tak vzácnou zbraň vrátit. Udělal několik rychlých kroků, uchopil kůži ovázaný topor a spěchal po schodech nahoru. Ale to již vojáci stáli u svých koní a aniž by věděli proč pozorovali mizějící slunce za hranicí skal, ve kterých byl Delen-Dol vystaven.

Vyrazili z města. Z počátku nepostupovali příliš rychle. Mrtvolky koní i lidí se kupily v neforemných hromadách téměř všude. Za branami města se dali do prudkého cvalu.

Po třech mílech minuli vlastní tábor, za záhadných okolností vypálený a vyvražděný obrovskou skupinou jezdců, kteří se neznámo, jak objevili brzy po ránu v zádech oblátek, když nejvíce mužů svádělo bitvu o hradby města.

Arsim při pohledu na zničené ležení zrychlil. Téměř ležel v kaštanové hřívě koně. Byl unavený a zesláblý. Dnes toho zažil příliš mnoho. Nedokázal si vysvětlit, proč tak rychle opustil podzemí. Vždyť, co může padesáti coulový balvan se skalním městem vystaveným v roklí obřích rozměrů. Ale pod širým nebes se cítil přeci jen lépe.

Když vyjeli po široké cestě z kotliny a Bílá věž nebyla téměř vidět za výběžky skal, zvolnili. Slunce stálo na obloze, zlatilo zelené listí meruněk a broskví. Kdesi na jihovýchodě se lesklo jezero napájené řekou tekoucí z města. Vzduch už nepáchl dýmem. Arsim se cítil téměř šťastný.

Přežil jsem tuhle válku. Předstoupím před svého krále a pána a oznámím mu splnění úkolu. Bude patrně rozladěn, až jej seznámím se smrtí Salinase. Ale může být rád, že jsme město dobyli. Budu povýšen, o službě v paláci jsem snil už dlouho. Arsim, velitel královské gardy. Ech, nastávají mi zlaté časy.'

* * *

I přes značný hluk se nad kolbyšti,

postavených čtyři míle pod Mondragonem, nesl hlas Tanrise, Álfheimského elfa. Tito ostrované, neboť Álfheim ostrovem byl, se lišili od svých příbuzných především větším vzrůstem, obvodem hrudi a samozřejmě hromovým hlasem, který by mohl skály rozštípat na hromady šterku.

"Vyhrál sem, slyšíte všichni, já sem vyhrál."

"Nevyhrál si, stěží ses trefil do terče. Ten chlap s kuší, tě musel nechat vyhrát. To je úplně jasný."

"A ty si nákej chytřej. A co že ses taky tý střelecký soutěže nezučastnil. Určitě bys vyhrál první cenu, ty nádhro. Dyť se z pár metrů netrefíš ani krávě do řiti a natož do terče co je velké jak ty," obrátil se Tanris na malého kudůka sedícího na dřevěné ohradě stáji, "Myslíš, že si nepamatuju, jak to bylo v tý aréně před několika lety, když si nedokázal zasáhnout medvěda na deset kroků, a to už byl dávno tuhej."

Ladot se jen zašklebil a krátkými prstíky si projel nečesanou hlavu a začal se bránit: "Nejsem žádné střelec a nedělám co neumím.

A nepletu se zlodějům do řemesla. Jako někdo."

"Co tím chceš říct ty skrčku. Jako, že se plížím skrytej po městech a vobírám lidi a jejich pokladny, nebo co?"

"Po městech, zrovna ne a lidi ne, spíš mrtvoly. Ale ty pokladnice by seděly, samozřejmě pokladnice těch mrtvejch." opáčil Ladot a raději seskočil tak, aby mezi ním a Tanrisem stála ohrada.

Poznámkla řála do živého. O rodové nemoci, či snad prokletí, vědělo mnoho členů Nurnské družiny. Álfheimští elfové měli vždy chutě šáhnout do cizích kapes, i když někteří svouji touhu zdatně přemáhali a nekradli ze společné kořisti družiny.

Tanris stál, nevěda jestli Ladot Chinský ví, co by vědět neměl, nebo jestli zvolená slova patřila do oblasti všedních urážek, které je možno slyšet v každé přistavní krčmě. Než se stačil rozmyslet co udělá nebo jak odpoví, kudůk se k němu otočil zády a zamával na vysokou postavu v brnění.

Tanris chvíli pozoroval, jak se krolí kolohnát baví s kudůkem. Nakonec se otočil a vydal se nabízet své léčitelské schopnosti poraněným válečníkům, samozřejmě za úplatu.

"Jak dopadla soutěž ve střelba?" otázal se Lynhaard kudůka, teď již zase sedícího na ohradě.

"Pro nás vcelku dobře, Aedd skončil jako druhé ve střelbě z kuše i z luku. Dohromady

vyhrál přes sedum set zlatejch. Což je slušný, zvlášť když zápisný bylo po šedesáti," odpověděl Ladot a opět sedě na břevně klátil při tom nohama, "Ale Tanris skončil třetí při střelbě z luku. A já sem mu tak přál, aby si udělal pořádnou vostudu."

"A kam tak odběhnout s tím cárem papíru?"

"Ále, zaplatil si povolení, že může léčit ty co si řeknou a samozřejmě, že za peníze. To by ani nebyl náš Tanris. A jak sis ved, Lynhaarde?"

"Nu, Lynhaard dobře. Všechny kdo ukázat mi obličej pak museli jiný vodvlít z kolbyště. Orglaff taky dobře pokládal soubojence k zemi. Jen Guldura vodnýst já musel. Dostat sekerou na přílbu. Ale on v jiný soutěži. Guldur v soutěži sekýrama. Tam Orglaff dobře vytáhnout se. A Bangord taky dobře zasoubojoval. Hlavně na koni. Ale zítra a den po zítra se ukázat, my tři postoupit, jen Guldur zůstat doma... Zůstat sedět... Zkrátka nebojovat," zakončil svou řeč o průběhů soutěže Lynhaard.

Ladot se chvíli drbal na hlavě a přemýšlel, jak Lynhaard přišel na ony podivné slovní obraty. Usoudil, že to má z knih nebo z pohádek. Pak jen nad tím mávl rukou. Nakonec se Lynhaard rozloučil a odešel 'ukázat obličej dalšímu soubojenci'. Ladot seskočil z ohrady a vydal se na obhlídku tržiště, co vyrostlo okolo tribun a kolbyšť.

Jak Ladot blamal po stáncích se zbraněmi, léčivými lektvary a mastmi, teď notně předražnými, a ohradami plných koňů na prodej, narazil na podivného staříka. Z nedostatku jiné činnosti se sním dal do řeči. Podle zdobených zlatem protkávaných šatů nesdílel v kdejaké chatrči, ale jeho nemytý vlas a vous svědčil spíše o opaku.

Stařec, či snad lépe kmet, se představil jako Lusteleron, modragonský učenec, filosof a badatel, jež shání skupinu zdatných mužů pro svoji potřebu. Ladot se ihned chopil slova a začal vychvalovat Nurnskou družinu. Doporučoval učenci, ať se zajde podívat na boje, a podrobně popsal oba krolly Nurnské družiny a Orglaffa, kteří si podle Lynhaardových zpráv vedli navýsost dobře. Neopomněl vzpomenout ani Aedda, jakožto výborného střelce.

Lusterelon tedy přislíbil pozvat Nurnskou družinu, samozřejmě až skončí celý turnaj, do jedné z otevřených stanů narychlo postavených na lukách za Mondragonem, aby objasnil, proč potřebuje skupinu dobrodruhů.

Lusterelon se rozloučil a odkráčel směrem odkud zněl třeskot zbraní, nevšímajíc si podomních prodejců a trhovců s roztodivným

tovarem rozloženým na pultech či jen tak na trávě nebo na rohoži. Za chvíli se ztratil malému kudůkovi z očí.

Opět jej spatřil o dva dny později na oslavě Bangordova vítězství, jež též večer, co skončil turnaj. Dalšího dne se konší handlíři, kováři a platnéři a vůbec všichni obchodníci pomalu rozjedou zpátky do svých domovů. Na lukách vydrží nejdéle stany s jídlem, pitím a ženami. Vydrží tak dlouho, dokud poslední skupina válečníků nenasedne na koně a neopustí mondragonské pastviny.

"Ty Orglaff, co ty viděl té kudůk," ptal se Lynhaard trpaslíka s podivně ježatými vousy, "že za ní stále chodit?"

"Tak za první, nejni to kudůk, ale kudůčka a menuje se Siraël. A za druhý do toho ti nic nejni. A kdyby ste mě všichni stále nepomlouvali, určitě by mě pozvala do svého srubu."

"Tak to těžko," ozval se Tanris, "Sem slyšel, že žije s náky elfem. Ten musí být taky máklej, jako ty, že leze za kudůčkou."

"Tobě do toho taky nic nejni, ty, ty léčiteli."

"Aby ti nevodpadnul ten tvuj přičarovanej fous."

"Zavři hubu sic ti jednu vrazím řemdihem do vobličeje, že budeš potřebovat truhláře, aby ti ten tvuj ksicht přefalcoval."

"Běžte se hádat ven," ozval se od vedlejšího stolu Krochta korbelem zjednávajícím ticho, "Neslyším vlastního slova a natož ostatní." Čaroděj se otočil k Aeddovy a Ladotovi s nimiž sdílel stůl a pečeného králíka.

"Zkrátka Krochto, Lusteleron chce, aby sme mu přitáhli železem pobitou bednu s převzácnejma svítkama a knihama, co má ležet na hromadě zlata," shrnul Aedd jednou větou Lusteleronovu nabídku.

"Jen si Aedde zapoměl, že ten hrad, kde je ukrytej ten poklad, leží sto padesát mil v poušti kdesi na jihu," Ladot se napil piva a mírně opilím hlasem pokračoval, "Vono to nejni už moje starost. Nemám čas, služba volá. Aspoň se sváma vrátím domů a jestli pojedete, vlastně poplujete, to záleží jenom na vás."

"A jak se tam dostaneme? Co vodměna a tak?"

"Lusteleron má vlastní loď a vodvez by nás do města kdesi pod horama. Ty bysme přešli a kdesi, jak řek Ladot, sto padesát mil severovýchodně na nepřehlédnutelným kopci je

pevnost, ve který žil nějaký bohatý vládce a myslitel co prej podle pověsti sepsal sedmero knih."

"Pro mě knížka nemůže mít žádnou cenu. A pro Bangorda nebo dokonce pro Lynhaarda už vůbec ne," vmísli se do hovoru Guldur, "ale zlato nebo zbraně to je něco jiného. Na takovejch prastarejch místech můjou ležet docela..."

"A vyhrál sem. A dvakrát. Na koni i na zemi s vobouručákem. Všem sem jim natr říť," křičel Bangord na celý stan.

"Kdyby ti Krochta nepomoh kouzlama, tak seš tuhej jako nikdo druhéj," jízlivě se ozval Tanris.

"Jenže to byly mí modřiny a mí tělo, který dostávalo vod nepřátel. A na tomhle turnaji náhodou nikdo neumřel."

"Akorát málem Lynhaard, když se na něj vrhnul ten šílený kroll a rubal ho vosřím," ozval se opět Tanris, "A pak si radši utek a už ses na bojišti neukázal."

Vzduchem zasvištěl poloprázdný pohár a rozbil se za elfovou hlavou o zeď.

"Tak Lynhaard odstoupit. Peníze nepotřebovat, mám doma zlatou podlahu. Souboj už mě nebavit. A kdo bude posmívat, toho Lynhaard složit do prachu ke své noha."

Tanris pro jistotu už nic neřikal a raději si šel dělat vtípky z namol opilého Cecila, který sice do Mondragonu vyrazil také, ale celý čas strávil s lahví pálenky.

"Jenže, Guldure, ty docela dobrý věci budou docela určitě hlídat docela dobrý potvory," pokračoval v hovoru přerušeném letícím pohárem Aedd, "a né zrovan přátelský. Takže to nebudou takový parádní prázdniny jak si myslíš. Ale stejně pojedem né? Zvolíme vůdce?."

Krocht kývl a Aedd začal trhat na kousky pergamen. Pak na svůj kousek uhlem cosi napsal a uhel podal dál. Přeložený pergamen podal Ladotovi, který mezitím udělal na stole místo. Podaný lístek vhodil do prázdného korbele. Všichni už dopsali, jen Bangord cosi psal s vyplazeným jazykem v koutě.

"Tak dělej," pobízel krolla Krochta, "Stejně všichni víme, že neumíš psát."

"Když hlasuju nemusím umět psát."

Bangordova odpověď Krochtu poněkud zaskočila. Vysvětlení se mu dostalo vzápětí. Ladot rozděloval lístky a již přečtené páčil na zamaštěném talíři, když tu náhle vykřikl.

"A tohle to, je co. Tak takovejhle hlasovací lístek sem ještě neviděl," pravil Ladot a ze všech stran si útržek pergamenu pečlivě prohlížel,

"Má to ručičky, má to nožičky a má to dvě vobrovský uši. Tak kahle malůvka z krollích pohádek je hlas pro našeho milovaného vůdce Lynhaarda Nepodrobitelného z Rugornu."

Ladot se smál. Smáli se i ostatní. Jen Bangord meurčítě krčil ramený, nevěda zda se naň Lynhaard zlobí. Ten však jen mávnul rukou a otočil se k Aeddovi.

"Tak zítra zajít za tím chlapem, že my čekat za, no tak řeknu já, za dvacet dnů v Nurn. Ať on tam se svou loď. A my zítra vyrazit domů do Liscannoru."

* * *

V raním oparu se hory vznášely nad obzorem. Stíny pochoduujících se s přibývajícím časem zkracovaly. Delší stíny patřily jezdcům, mohutné vozům naložených neforemnými balíky. Ptáci prohánějící se ve větvích stromů obtěžkaných dozrávajícími plody ohlašovali brzké letní jítro, ale dlouhý průvod lidí byl již dlouho na své pouti.

Oči všech se upírali k horám a nohy klidně snášely každý krok vzhůru, každý krok stoupající cesty. Všichni počítali pohyby nohou, očima se vpíjeli do vrcholů hor, které každou kročejí, každým otočením kola a prasknutím bičem, každickým nadechnutím byly blíž.

Ti vpředu pozorovali hory. Uprostřed karavany šeptem rozprávěli starci na vozech, ženy obstarávaly svá dítky, která sotva věděla co znamená ta plíživá mlha strachu a mlčení obklopující prchající lid. Malá děcka nesená svými příbuznými nebo vezená na vozech tažených kravkami se poplašeně rozhlížela. Děti se plačtivě dožadovali vody. Nic nevěděli o tom, že vody je málo. Ptali se, proč se nemůže nabrat voda z říčky, kterou právě přebroдили. Dostávali stále stejnou vyhybavou odpověď: "Musíš vydržet broučku. Až dál, blíž horám se napilješ z potůčku." Nevěděli, že ona řeka, protéká několika vesnicemi, které byly vypáleny a obyvatelé vyvražďeni, právě tu noc, co úrodným krajem táhla mračna dýmu hnaná větrem.

Odrostlé děti kráčeli se sklopenými hlavami. Mysleli na zvěsti, které vyslechli za večera od rodičů, přemýšleli proč starší bratr zůstal ve městě, když oni jedou na výlet. Přemýšleli, proč tolik příchozích má potřhané a zkravené šaty. Stejně jako ostatní vzpomínali na pohřeb krále, na zamlklé davy v Delen-Dolu, které nemohli pochopit, že po tolika letech zemřel král jinak než stářím a opět se rozhořel plamen války.

Vzpomínali jak po krátkém pohřebním

obřadu začali z města odcházet lidé. Z několika prchajících rodin se stal tlustý proud hltaající denně desítky mil, plazící se za záchranou západním směrem a nechávající své domy a majetek napospas nepříteli.

Skupiny lidí spojených stejným osudem dosáhli v poledne svého vytouženého cíle. Překročili první říčku vytékající z hor. Všem připadalo, že je vzduch náhle bez dýmu, vlhčí, lehčí. Kráčeli s novu nadějí, vzhlíželi k vrcholům hor, k dravým ptákům, kteří kroužili ve velkých kruzích nad údolím, pronikavě křičeli hledající svou kořist na zelených loukách mezi skalisky. Pozorovali rychle tekoucí říčku, proti jejímž proudů přišli, jejíž vodu pili.

Vozy se daly opět do pohybu a celá kolona začla stoupat nízkým svahem vzhůru. Minuli bizarní skalní útvar uprostřed údolí, ohlodaný ve svých základech vodou, připomínající jezdce s kopím na mohutném oři.

Když přišel večer, uprchlíci ulehli k prvnímu pořádnému odpočinku. Předchozí dny večereli studejnou krmi a ráno je vycházející slunce zastihlo už na dalším pochodu. Ale dnes hořely v táboře ohně, některé rodiny postavily po dlouhé době stany, nebojí se, že příští ráno se budou muset rychle zbalit a snídat za pochodu. Lidé spali rozeseti v malém dolíku zabalení v příkrývkách, děti odpočívaly na vozech a pod nimi. Stráže procházející každou noc táborem, dnes stály a pozorovaly údolí otevírající se do roviny, jejich někdejšího domova, dnes jen spálenou zemi zoranou kopyty koní projíždějících armád a lupičů z obouh znepřátelených stran, plačící zemi, kterou nikdo, až přijde podzim, nesklidí a neposeče.

Slunce osvětlovalo čilý ruch. V táboře sedlali koně, zapřahali do vozů, ženy skládaly příkrývky a děti dojídaly svojí snídani. Začínal první den nenaplněný tichem strachu. Uprchlíci z měst a mnoha vesnic konečně dosáhli hor, své naděje a spásy.

Zalézali se ohně, celá kolona se chystala vyrazit. Lidé chtěli přejít hory, najít místo k dalšímu životu a znovu založit města, zplodit a vychovat děti, postavit pro ně školy.

Žena v drahých šatech kruté poznamenaných cestou, pozorovala svojí malou holčičku, ležící na voze pod plachtou, aby na ni nesvítilo slunce. Měla horečku. Žena odvázála od vozu kožené vaky a opatrně je plnila vodou z měděného žberu. Sledovala lidi kolem sebe. Dříve

obyčejné zemědělce, čističe zavlažovacích kanálů či rybáře, se kterými se setkávala pouze její služka, když nakupovala na trhu potraviny, nyní soupeřníky hnané větrem osudu, pomocníky v nouzi. Přemýšlela, bude-li v budoucnu moci využít svého postavení, až se někde na trvalo usadí a lidé postaví domy.

Z myšlenek ji vytrhlo ostré zaržání koně. Pozvedla hlavu a na okraji dolíku ve kterém nocovali, spatřila jezdce s kopím na mohutném oři. Za ním, na koni v tmavo zelené čabrce, stál ve třmenech šedě oblečený muž.

Upuštěná měděná nádoba dopadla se zařinčením na kameny a voda se vpila do země. Žena popadla svoji dcerku a s jekem prchala údolím vzhůru.

Tábor ožil. Muži a mladíci se začali chápat zbraní. Tasili meče z vozů vytahovali dlouhá kopí s bronzovými hroty. Všichni běželi vstříc nepříteli.

Okolo muže v šedivém se nakupilo na dvě desítky jezdců, další pomalu přijížděli. Z jejich koní v ranním chladu stoupala pára a pot tekoucí po jejich bocích vyhlodával potůčky v prachem pokryté srsti.

Koně ržáli, hrabali kopyty a divoce trhali zdobenými udidli. Muži pozorovali uprchlíky. Váhali. Muž v šedém vytáhl meč, leskl se stejně jako jeho ocelová zbroj. Ostatní jen stáli, v rukách zbraně.

Obránci pomalu ustupovali, snažíc se krýt za jinými. Odevšad se ozíval křik, pláč a zvuk vzdalujících se kroků. Jakýsi mladík odhodil kopí a prchal zmateně pryč. Ostatní se dívali jeden na druhého, na jezdce na stráni, na opuštěný tábor.

Jezdců neustále přibývalo. Každou chvíli se na kopci objevil další. Jejich koně nevypadali čerstvě. Jezdci měli propadlé tváře pokryté prachem a vyčerpáním. Obvazy svědčily o bojích.

Obránci stále ustupovali. Někteří se ohlíželi po mladíkovi, který se dral vzhůru do stráně. Pak utekl další. A ještě jeden. Jezdci popojeli.

Dvě stovky obránců zaváhalo. V jejich řadách se kdosi zhroutil a plakal. Útočníci se dali do pohybu. Pomalu zkracovali vzdálenost, kdy už bude pozdě prchnout, kdy bude prolita další krev. Jak sjížděli strání, vytahovali meče, chystali kopí a malé kulaté štíty. Kov se třel o kov. Vrzala kůže sedel a závěsů pro kopí. Kopyta tloukla o zem. Pomalé tempo se změnilo v zuřivý cval. Zlověstný chorál smrti naplnila údolí. Uchvátila nitra obránců,

trhala zbytky odvahy a cti. Další a další obránci odhazovali zbraně. Prchali. Ale jezdci byli příliš blízko.

Ranhor pozvedl svůj ocelový meč. Válečný křik se odrážel od skal, dral se údolím vzhůru, do hor, doháněl prchající lid. Přehlušil i křik dravců hledající ve skalách kořist.

* * *

Za dvacet dnů se Nurnská družina shromáždila v nedávno dostavěném přístavu. Nesl název velmi všední a to Nový přístav. U mola kotvila loď nesoucí název Lenn. Obchodní loď se dvěma stěžni. První byl zde Bangord, neboť bydlel v Nurnu od doby co byl vyhoštěn Krochtou, jakožto starostou, z Liscannoru. Stál tu ve své zbroji s plným vakem a opíral se o svůj obouručák. Čekal na ostatní.

Orglaff nedůvěřivě vstoupil na loď po úzkém můstku až po Krochtovi, Guldurovi a Tanrisovi, kteří se již několikrát lodí plavili. Zvláště pak elf z ostrova Álfheim. Trpaslík se vody se bál a ve svém ocelovém kamení by šel ke dnu doslova jak kotva. Lynhaard se po moři ještě neplavil, ale zvykl si nedivit se vymoženostem civilizovaného světa a proto se v klidu nalodil. Aedd byl na moři téměř jako doma. Často se na své loďce kotvící pod jeho domem plavil po moři se svou ženou. Teď si znuděně prohlížel ráhnovi a bavil se pohledem na trpaslíka, který se snažil držet uprostřed paluby.

Poslední přibyl Cecil, vybavený množstvím lahví a objemnějším soudkem na cestu. Námořníci vytáhli můstek a napnuli několik plachet. Loď zbavená kotev a uvažovacích lan vyrazila kolem věží na otevřené moře.

Ladot se neukázal, ač často jezdil se svým vozem do přístavu nakupovat nejrůznější tovar, zvláště pak solené ryby. Asi opět seděl v chládku v mřížovém stínu za urážku nabubřelých velitelů.

* * *

Zápis ze dne třináctého měsíce osmého roku sedmiset padesátého třetího

Nemám mnoho času zanáčeti události do této knihy, neb práce je dosti a nejen kol shánění potravy, kteroužto já neobstarávám, anobřto nejsem lovcem, ale ponejvíce kol uklidňování bláhových hlav.

Nuž tedy k neveselým událostem dnů posledních.

Po několika týdnech přechodu hor, kdy stezku značily mrtvoly, těch, co nevydrželi trýzeň hladomoru, či jim osud zkřížil cestu v podobobě dravé šelmy či uvolněného balvanu, jsme dorazili k velkému podhorskému jezeru, jež se od nynějška zove jezerem Naděje. Jak se kolona jala sestupovati z hor a slunce zrcadlilo svoji tvář na hladině vodní, ve všech trýzněných duších vykvetla nová naděje. Když už nebylo kam se vrátit, alespoň k budoucnu je dobré obracet svoji tvář.

Ale nebylo vše tak dobré, jak se zprvu zdálo. Začaly vznikat rozpěře, zda vzíti vděkem za toto místo, či snad svoje kročeje směřovati s proudem řeky pramenící z horských vod a pokračovati do míst úrodnějších a netolika hornatých, neboť náš národ, je národem úrodných rovin. Já, zastával jsem názor pokračovati dále, Balhard chtěl zůstat zde a obživu hledati v jezeru a lovem v lesích okolních. Já, namítal jsem, že rybolov na jezeře bude stejně dobrý jako na řece pramenící z něj. Ale na Balhardovu stranu se přiklonili lidé příliš unavení na těle a na duši, než aby skládali naději do dalšího, třeba marného, putování. A tak se náš lid po několika dnech rozdělil.

Tento krátký zápis píše třetí den od doby, kdy se cesta našeho lidu rozdělila. Pomalu postupujeme podél řeky Červených ryb, jak byla pojmenována. Jsme nuceni překračovat řeky tekoucí z hor, ale zatím naši cestu nepostihlo nižádné neštěstí. Snad Silhava požečná naši pouť a najdeme místo, kde budeme moci vybudovati nové obětiště a později i svatyni poblíž řeky. Je mým přáním popatřiti na rozvíjející se město s již kamennými budovami ležící poblíž řeky. Pak budu moci v klidu sejíti z tohoto světa. Naleznemeli místo příhodné pro výstavbu našich obydlí, nebude mé přání pouhým snem, ale...

Starý muž dočetl ohořelý pergamen. Po chvíli váhání jej opatrně zasunul do kožených desek. Vytáhl jiný, stejně poničený a dal se do čtení. Když padl soumrak, zapálil na stole svíce ze včelího vosku a pokračoval ve studii. Přečetl několik dalších listů, vytáhl z malé poličky i slabou knížečku. Chvilu v ní listoval. Našel stranu za níž se táhly jen nepopsané listy. Opatrně smočil brk v kalamáři a dal se do psaní.

22.10.1040

Opět se snažím pokračovat v zápiscích jako to dělali naši předchůdci. Je pravda, že už jsem týdný nenapsal ani řádku, ale stejně se nestalo něco zajímavého. Ale dneska sem připlula loď, se

jménem Lenn na boku. Myslím, že je to tatáž loď, co asi před třemi lety kotvila u Macharitu na druhém břehu řeky. Vystoupila z ní podivná skupina lidí. Vlastně lidí není to pravé slovo. Nám podobní, alespoň vzrůstem a tak, byli čtyři, vlastně pět. Ten pátý byl jemně tváře a ušlechtilých rysů, ale řval strašně nahlas a v tu ránu byl jeho krásný zjev pryč.

Další dva byli o dvě hlavy větší a tak širokou hrudí nemají ani naši bíci. Měli obrovské uši, třímali těžké zbraně a byli ověšeni železem, pro nás tak vzácným kovem. Dlouho se nezdrželi. Nakoupili poníky a zásoby potravin. Ptali se na cestu do hor. Opravdu nevím co tam chtějí dělat. Jestli půjdou dostatečně dlouho nejdou akorát hroby Balhardových lidí, ze kterých zbyly jen hromady kamenů. A místa, odkud náš lid přišel, jsou teď místem zlých sil a semeništěm démonů a ďáblů. Myslím, že se nevrátí, stejně jako ti před třemi lety, kteří vyšli stejným směrem.

* * *

Zase bylo vedro k padnutí. Slunce sálalo nad kamenitou plání. Proud vody horkého vzduchu stoupající od země dávaly krajině ráz neskutečný. Okolní kopce jakoby se pohybovaly a skály stovky let ohlodávané pískem dostávaly tvar neznámých zvířat. Kolona sedmi ponikůž s osmi lidmi loudavým krokem minula stojící postavu.

Tanris už notnou chvíli hleděl k jihu. Neustále si otíral zpoceně čelo a v duchu láteřil.

"Hej stůjte," ozvalo ze zadu a družina se pomalu zastavila. "Už vím co to vidím," pokračoval Tanris v křiku, "To nejní kámen, na což sem to furt čučel, to je nějaká stavba. Řek bych, že je to věž, čiž co."

Druzi na sebe unaveně pohlédli. "Ale ten chlap, co nás sem poslal, tvrdil, že ten hrad je naž skále. Jediný v okolí, a ne někde v rovině," pronesl Guldur, "a navíc jsme neušli víc jak šedesát mil."

"Padesát pět," řekl Krochta a dál si čistil oděv od prachu.

"Tak padesát pět," přidal se Orglaff, "ale jistý je, že ta věž naž jihu, rozhodně nejní cíl naší cesty. Tak tam přece nepudem."

"Ale mohli by sme," ihned odvětil Tanris, "Třeba tam bude někde voda, doplnili by sme zásoby a nemuseli by sme chlemtat tuhle voraženou vodu."

"Stejně tam hospoda nebude a kořalka ze skály nepoteče," ozval se Cecil a zamyšleně pozoroval krátké stíny vrhané poníky na hrubý štěr.

"Věž jako věž, ale stín tam určitě být," zabručel Lynhaard a pak začal: "Točit na jih, jít směrem k věž."

Bangord pokrčil rameny, upravil si opasek a s uzdou v ruce vykročil za ostatními.

Další den, kolem poledního, stála družina půl míle od věže postavené z bílého kamene. Přímá cesta nebyla již možná. Druzi shlíželi do obrovské skalní pukliny táhnoucí se od jihozápadu k severovýchodu, která rozdělovala nepřítis vysoký kopec na dvě části.

"Těda," přerušil ticho jako první Cecil, "no řek bych, že to bylo nějaký město. A protejkala tudy řeka a spota malejch potůčků..."

"To byly zavodňovací kanály," dovysvětlil Krochta.

"... a támhle uprostřed, co rostou ty stromky v tom dólíku co jež ted' to bahnisko, byl rybník..."

"Spíš jezero." "... a naproti nám je celá ta skál plná jeskyní od shora až dolů..."

"To budou nejspíš vytesané obydlí." "... no tady to vypadá úplně jako po zemetřesení. Vydíte ty pruhy kamenů a zhroutené skaliska, co bývaly ty jeskyně. A řek bych, že pod tou bílou věží... Hmm, to je divný, žež ještě stojí, když celý město je takový pobořený, sem tam se už sesulaž pūda a z baráků zbyly jen trosky..."

"Tamten dům přímo pod věží, vypadá taky velice zachovalé."

"... pod tou věží býlou, řek bych je hřbitov nebo co..."

"Spíš pohřebiště, jasně tam vidím několik hrobek," ozval se tentokrát Tanris, "Pudem je vyplundrovat vūdče, né?"

"...to sem si nějak zaprášil hrdlo tím proslovem, musím se jít napít něčeho pořádného. V zavazadlech mám pár

lahví pálenky," pravil spíše pro sebe Cecil a odebral se k poníkům zanechaných pod skalami na okraji obrovské rokle.

"Nejdřív sejít dolů, poníci trávu budou moct pást a pak sež"

vidět. Zkusíme to zprava. Nahoru k věž se dostaneme po cestě co jáž vidět ve skále."

"To sou schody."

"To snad jedno. Schody vedou nahoru.

Cesta vede nahoru. Schody vedou k věž. Cesta vedou k věž. Když my jít tamtudy nahoru dostat se k věž, takže schody a..."

Lynhaardovo řečnění přerušil výkřik od místa kde stály poníci. Žaedd vyskočil, Orglaff ihned sáhl po zbrani a Bangord uchopil nejbližší kámen, neboť jeho obouručák byl na hřbetě jednoho z tažných zvířat.

"Vy zvířata, vy nečistý nelidský bastardi, chcipte v křečích! ŽKdo z vás mi sebral mí poslední tři flašky pálenky. Okamžitě mi je vraťte! Slyšíte mně? To by se vám líbilo pít za cizí kvalitní nurnskou kořalku, co? Co tak civíte? Koukejte mi je vrátit nebo se neznám."

Cecil se dopotácel k družině která už opět seděla. Jen Orglaff svůj žalcát nezandal a Bangord kámen taky nepustil. Zvykli si vidat kouzelníkovi výlevy zlosti způsobené nedostatkem pálenky.

"Cecile vždyť jsi vypil poslední láhev před osmi dny, a ráno jsiž nás všechny obviňoval, že jsme ti je vypili."

"Ve jménu Bílý ruky a mistra Alwina, vraťte mi chlast nebo vás všechny podřežu, vy mutanti. A budu tančit na vašich hrobech a mistr Alwin bude na mě pět chválu a založím Bílé království a... a..." Cecil nevěda co říci kopl do písku. Zvedl se oblak prachu a kamení, který dopadl na Orglaffa.

"Zavři hubu sic ti jí ucpu pískem," přerušil plačtivý výlev Orglaff. "Neslyšels, co řek Krochta. Sám sis pálenku vypil. Jestli mě ještě budeš svym křikem otravovat, tak si zatančím dupáka na tvý mohyle, člověče." Aby svým slovům dodal váhu, dupl trpaslík okovanou botou do písku.

"Tak snad aby sme slezli dolů," promluvil po chvilce ticha Aedd a dál pozoroval dno skalního města. "Ta trocha zeleně pro poníky stačí a kdyby sme v tom bahnisku vyhloubili jámu, mohli by sme se napít i mi. Jestli ti nebude Orglaffe vadit, že bude trochu kalná."

Trpaslík jen mávl rukou a spolu s Guldrem připravovali poníky na další pochod.

Druzi vyrazili. Poníci šli jen co noha nohu mine. Když kolona ušla sto sáhů, Cecil se konečně zvedl z prachu. Smutně pohlédl na prázdné ruce. Nevěděl kdy naposledy ochutnal alkohol. Posledních několik nocí se proměnilo v jedno nekončící vyprahlé poledne. Vztýčil hlavu a se svou bílou myšlenkou se vydal plouzivým krokem za ostatními.

* * *

Slunce se koupalo v záplavě červánků. Obloha se pomalu měnila v modrou, pak tmavla. Krev na dlažbě náměstí černala, pomalu se vsákávala do země. Po zničeném městě se potloukali tlupy žoldáků. Královská vojska tábořila daleko za městem. Velmi daleko.

"Sem slyšel, že bitevní pole sou vždycky úrodnější než vobyčejný pastviny. Jen se hůř voraj, jak furt v jednom kuse vyvoráváš nějaký lebký a hnáty."

"Tak až dostaneme žoldovný, tak si tu na jaře, až to tu všechno schnije a přestne smrdět, postavíme barák a budem pěstovat vobíli."

"Tobě se nelíbí bejt žoldák nebo co? Hele radši se napij. Je tam tak akorát na dně."

"Puďem chrápat, né? Přespíme v támhle tom baráčku, co ještě stojí né? Ráno ho zapálíme a vypadnem vodsud. Stejně tu nic dalšího nenajdem."

"Hele, slyšels to?"

"Jo slyšel a co má bejt. Zase někdo někoho podríz kvůli lupu. Dobřes ten barák vybral Narsho, má dveře, můžem se zamknout."

"Já bych držel hlídky. Každěj dvě hodiny a do rána sme v pohodě. Nerad bych se probudil s něčí kudlou ve střevech."

"Houbelec, zamknem se a hotovo. Stejně seš tak vožralej, že bys hned na hlídce usnul."

"A ty seš snad strízlivej?"

"Jasně, že né. Voslavovat se musí, zvlášť když jsme vyhráli, pytle máme plný lupu, vlastně kořistnýho, ve městě nás čeká vodměna a ženský."

O blízkou zeď se roztránila prázdná láhev, pak další. Čtyři muži se stěží dopotáčeli k domu. S hlasitou ranou uzavřeli vchod. Po chvíli naplněnou zpěvem oplzlých písní usnuli. Na střepy skla se odrážely paprsky vycházejícího měsíce.

Kdesi na severu ve skalách, kde se rodila řeka se zvedl vítr. Vanul k jihu stále se zvětšující silou. Zvedal prach, spadané listí. Hnal a trhal, opětovně skládal a tlačil obrovskou hradbu těžkých mraků. Vítr zesílil. Rval větve stromů,

převrátil vůz naplněný majetkem vyvražděných rodin, vyvracel stromy. Hromovým rámusem ohlásil svůj konec jediný stojící dům v Dahru.

V Delen-Dolu stále vládl klid. Mnoho mužů spalo, jiní pozorovali zachmuřenou oblohu a v alkoholovém opojení se ptali sami sebe, jestli tahle válka stála za to a jestli neměli raději zůstat doma. Když se zřítla skála u východní brány pod nápirem víchru, bylo už pozdě. Koryto řeky se začlo rychle měnit, rosl, pohlcovalo spálená pole, základy domů. Měsíc překryl těžké mraky s neuvěřitelnou rychlostí. Poslední déšť padal na Delen-Dol.

* * *

Na dno skalní rozsedliny, jejíž obě stěny tvořily mrtvé město, dorazili numští před večerem. Kameny a řídkou vegetaci pomalu pokrývaly stíny, jak slunce ustupovalo z cesti noci. Poníci se hladově vrhly na trávu v okolí několika bahnitých louží. Aedd pahýlem uschlého stromu ryl v bahně a zkoumal jamku plnící se vodou. Když poslední paprsky zmitely ve skalách nad městem, Guldur zavedl poníky do jedné vyhloubené jeskyně. Ostatní hledali přístřeší, pokud možno bez písku, který se za dlouhá léta dostal téměř všude.

Po horkém dni neobvykle chladnou noc, strávila Numská družina v jednom z mnoha skalních obydlí. Chodby vedoucí do nitra skály si nikdo pořádně neovšímal. Všichni se natáhli ve dvou místnostech s okny, kdysi tvořící část prostorného příbytku, jednoho z mnoha. Bangord odkopal vyschlé kusy rozpadlého nábytku. Lynhaard rozdělával hlídky, pak si lehl a za chvíli se pustou nocí neslo jen těžké oddychování.

Jediný kdo nespal byl Cecil, za hodinu a půl měl vzbudit Lynhaarda. Pozoroval noční oblohu pokrytou hvězdami, bez mraků. Vnímal ticho mrtvého města. Oprostil se od všech hluků nočních tvorů, od oddechování zmožených lidí i nelidí. Myslel na něco krásného. Na kulatou plnou láhev, na pěnící korbel piva. Náhle Cecil uslyšel smích. Ženský smích. Kouzelník poplašeně zamrkal. Od vchodu se blížilo světlo, slyšel měkké kroky obuté nohy. Cecil se posunul co nejbliže ke zdi a přitáhl si příkryvku ke krku. Do místnosti vstoupila dívka ladných tvarů, s kaštanovými vlasy. S lucernou v jedné ruce a s tákem v druhé, se s milím úsměvem na rtech blížila ke kouzelníkovi.

Na stříbře stálo několik korbelů. Cecil se usmál a vztáhl ruce k dívce jakoby vzýval božstva. V místnosti se rozsvětlo. Objevil se stůl,

lahve, soudek s kořalkou. Cecilovou hlavou proletěla omamná vůně. Jídlo ze stolu se stáhlo do kouta, trochu se odsulo i těžké jižní víno a korbele piva. Uprostřed zůstalo několik lahví a hlavně dřevěný soudek. Cecil spal.

"Vstávat zmetku. Tak se probudit," řval v plném dením světle vůdce na chrápajícího Cecilia, "Jak to, že ty usnout."

"Dyt' se nic nestalo," pravil omámeně kouzelník a šmátral kolem sebe.

"Až v noci něco přijít a ukosnout něčí hlavu tak já ukosnout hlavu tvoji."

"Jestli to nebude tvoje hlava, ta první," řval z venku Tanris a nahlížel oknem. Pozoroval Cecilův přihlouplý, ale šťastný úsměv. "Že ty si Cecile našel nějakou flašku a v noci si jí vypil."

"Náhodou sem našel celej soudek, několik flašek a toho piva..."

"Zavří hubu. A dávat si pozor. Všude tu štíří jak vepř. Mohl by jeden přijít a ukosnout ti hlavu."

"Tak velký nejsou a nebezpečný taky ne," řekl Aedd, "Boj se nás. Ale jednoho by určitě sežrali. Abych nezapomněl, vůdče, nakonci týhle chodby je pramen. Je to jen takovej čůrek, ale k napítí stačí."

"Tak se konečně sbalit."

Zvenku se ozval udivený výkřik. Hned nato Guldurův hlas: "Všichni ven! Ostatním na pomoc. Potvora jakási" Guldurův křik se vzdaloval. Lynhaard vytasil meč a běžel hodbou ven. Aedd proskočil oknem. Po dopadu vytáhl luk a na tětivu nasadil šíp. Pak se zadíval směrem za utíkajícím Tanrisem a Guldurem.

Z obrovské díry v pobořeném domě uprostřed údolí se na světlo dral obrovský štír. Chitinovým pancířem plným trnitých výrůstků odhrmoval vyschlé slubky mnohem menších štírů. Hnal se na Krochtu, Bangorda a Orglaffa, kteří, dříve než se stačil Cecil probrat, se zašli podívat do onoho domu.

"Orglaffe, naběhni mu zprava," řval Bangord a snažil se zarazit svůj obouručák mezi brnění chránící obludu. Od Krochty se jasně zablesklo. Přiběhl Guldur, po něm Tanris. Přiklusal Lynhaard s Aeddem.

Když boji skončil, přibyl i Cecil. Svůj majetek táhl v houni, nestačil si ještě vše nacpat do vaků, kde včera marně hledal kořalku. Ale dnes po láhvi moc netoužil. Vzpomínal na večer strávený v hostinci, kde sám v tichu upíjel bez zbytečného řevu opilých návštěvníků. Ze snění ho vytrhla

Lynhaardova věta, ze které pochytil pouze své jméno.

"Už na hlídce neusnu," odvětil pohotově Cecil, ale smích mu byl odpovědí.

"To doufám, že už neusneš, ale teď vem lucernu a zapal ji, protože jak fěk vůdce, jsem se podívat do baráku. Tak aby sme viděli do každého rohu," vysvětlil Krochta znovuprobuzenému Cecilovi.

Podle prostorného sálu plného vyschlých lavic a zdobených stolů. se zdálo, že dům sloužil jako shromaždiště lidu pro hry nebo slavnosti nebo také pro soud. Všude stálo po kotníky písku dovnitř navršené větrem zkrze díry ve střeše a ve zdech. Prohlídka domu se zdála téměř marná, ale při odchodu si Tanris povšíml temného výklenku v rohu. Opatrně sáhl dovnitř. Na světlo Cecilovi lucerny vytáhl malou okovanou truhličku. Ani zamčená nebyla. Všichni se okolo elfa nahruli v očekávání první kořisti v mrtvém městě. Tanris truhlu otevřel. Družina obdivně zahučela.

"Ukažte," promluvil Aedd a sáhl po rubínu velikosti krollovi pěsti, "já se na něj podívám."

"Já ho našel, já ho vezmu k sobě. Je to první co sme tu našli a takovejhle rubín musí mít pořádnou cenu."

"Řek bych, že tě zklamu Tanrisi," promluvil opět Aedd po chvilce zkoumání, "To nejní žádné rubín. Spíš to vypadá jak kus skla. Podívám se na něj ještě venku."

"Ale k něčemu to musí bejt," brumlal Orglaff, když druzi vycházeli na denní světlo, "Přece by to ty lidi co tu žili neschovávali do truhly a do výklenku, kterej dřív sloužil jako tajná skrýš. Kdyby zdi nepopraskali, tak by Tanris nic nenašel."

"Třeba to je magický, určitě se s tím dají dělat divy," ozval se opatrně kroll Bangord.

"Nemyslím," pravi Krochta pozorujíc předmět proti slunci, "Níjak nereaguje ani z něj nic necítím."

"Kamínek nechat si Krochta, třeba my najít odpověď jinde. Když ne v hrobech, teda jestli hroby jsou hroby a Krochta nevidět jinak, třeba v bílá věž. Tedy k bílá věž," oznámil všem Lynhaard a vydal se k přízemní budově za níž vedly schody vytesané ve skále kamsi vzhůru.

Stoupání po nepravidelných stupních ohlazených od větru nebylo příjemné. Ač byl začátek podzimu, zde na jihu se slunce opíralo do zad dobrodruhů s pořádnou silou. Skály sálali teplem. Družina stoupající po jižní stěně se snažila držet co nejdále od rozpadlého zábradlí. Nikdo

nehodlal riskovat pád z neustále se zvyšující výšky.

Konečně Numští dorazili na prostranství pod věží. Všichni se rozvalili do písku nebo usedli na zbytky budov a hradebních zdí. Lynhaard si sedl zády k ostatním. Nechtěl, aby mu kdokoliv viděl do obličejů, zvláště ne Tanris. Kroll byl bledý v obličejích a třásl se mu kolena. Najednou si připadal příliš starý. Stěžl popadal dech. Ale když se podíval po ostatních, truchlivost ho téměř opustila. Krochta seděl odvrácen ze stejného důvodu jako Lynhaard, Orglaff se válel na zemi a neustále klel, Cecil se zhroutil už na schodech, ani nehledal stín jako ostatní. Bangord ztěžka oddechoval a díval se z výšky na poníky pasoucí se v okolí bahnitého zbytku jezera. Jen Aedd, Guldur a Tanris procházeli mezi troskami a pokřikovali na sebe. Lynhaard chtěl na ně zavolat, chtěl se jít podívat do věže a nechat ten celý parný den venku, ale selhal mu hlas. Nikdo jej neslyšel. Jej Bangord tázvě zvedl obočí. Lynhaard mávl rukou, spíše jen tak pro sebe, a přesunul se do stínu vrhaného zbytkem zdí. Chtěl trochu pojit a napít se vody z podzemního pramene. A dát odpočinout nohám.

Lynhaarda probudil Tanrisův rozhovor s Bangordem.

"Jestli ty dveře Aedd nevedeš tak ty dveře vyrazíme," hřměl elf, "Nebo je rozsekáme na cucky."

"Zkoušel jsi na ty dveře zabušit? Né? Dyt' je to pěkně tlustý dřevo. A ke všemu pobytý mědí."

"Ale dovnitř se musíme dostat. Ještě jsme nenašli žádný zlato."

Lynhaard ze zvedl z prachu. Cítil se odpočatý. Pohlédl na oblohu jak postoupilo slunce a vydal se k hloučku postávajícímu u vrat.

Bangord měl pravdu. Vstup do věže byl přehrazen masivní branou zasazenou do kamených zdí. Klečící Aedd se pachtil se zámek. Když se ozvalo suché cvaknutí, Aedd se narovnal a se samolibím úsměvem zvolal: "Kocour není doma, myši mají rej. Rače vstoupit vznešené panstvo. Pán hradu vás již očekává." Rukou rozrazil dveře a do kamených útroh vpustil sluneční světlo.

Druzi věšli dovnitř. V čele spěchal álfheimský elf a zkušeným zrakem zkoumal stinné výklenky s různými předměty z leštěného kamene, bronzů a mědi. Poslední se ploužil Cecil. Nikdo nepotřeboval světlo z jeho lucerny, neboť do nitra stavby světlo prodílo množstvím vysoko zasazených oken. Guldur si prohlížel výjevy bitev vetkané do rozpadajících se gobelinů na stěnách okolo trůnu uprostřed prosvětleného sálu. Krochta

pátral po knihách nebo svítících v jedné z mnoha místností spodního patra věže. Nalezl však jen vypážděnou knihovnu, množství psacích brků z cizokrajných ptáků a vyschlý kalamář. Na nábytku, na ustlaných postelích, na zdobeném trůně, všude ležel prach. Vše vypadalo, jako by lidé odešli na jakousi slavnost a každou chvíli by se měli navrátit do tohoto sídla prastarých králů. Jen hromádky písku pod okny a zkáza staletí trvajícím suchem svědčila o opaku.

Aedd se nevěnoval hledání ceností, ale zabýval se dalšími dveřmi. Nalezl schody stoupající vzhůru.

"Vypadá to, jako by se někdo snažil dostat se ze zhora dolů," poznamenal Orglaff a ukazoval na šrámy ve dveřích.

"A jak se tam asi dostal? Vyletěl na ochoz nebo co?"

"Třeba tam Tanrisi, jednoduše vylez. Kdybych se snažil, tak se tam taky dostanu," odvětil Aedd.

"A nebo se tam ještě jednodušeji přenes kouzlem," přidla se Krochta.

"Anebo uměl lítat," řekl Guldur, "Na těch kobercích na zdech jsou vyšíty, nebo vetkaný, nebo co, nějaký lítající šelmy."

"Na co ty koukáš," ozval se ihned Tanris, "Kdybys radši hledal zlato a nekoukal co kde lítá."

"To snad jedno. Jít nahoru přece," ukončil propukající hádku vůdce, "Cecile zapalít lucernu, na schodech žádná okna."

Po točitých schodech družina vystoupila do místnosti z níž vedly jen další dveře na ochoz. Bangord, který šel první se na prahu zarazil.

"Kresby jakési," pravil kroll, když do něj zezadu začal strkat o značně menší kus trpaslík Orglaff, "Skoro čist neumím. Ale písmena poznám, ale tomuhle vůbec nerozumím. Jenom těm obrázkům."

"Tak jít dál. Lynhaard chtít taky vidět."

Družina se nahnula dovnitř a mlčky si prohlížela kresbu či spíše rytinu vyobrazenou na dlažbě. Podlahu pokrývala hvězdice s dvanácti ostrými paprsky rozbihajícími se od sloupů z něhož ústilo schodiště až téměř ke stěnám věže. Každý hrot byl popsán podivnými znaky. Kročeje numských přecházely po symbolech a podivných důlcích ve vrcholech hvězdy. Runy nejvíce připomínaly potřhanou pavučinu v ranním oparu. Ani Krochta, jakožto čaroděj, nikdy neviděl takového písma.

"To nejní písmo," řekl Krochta po

prozkoumání několika nápisů, "nenašel jsem jediný dva znaky, který by vypadaly stejně. To spíše vypadá na práci šileného kameníka."

"A co díry? A znaky?" dožadoval se vysvětlení Lynhaard, "Tady košík, srp, hvězda, měsíc a slunce, kytká..." Lynhaard přecházel po vrcholech. Když zašel za sloup, překvapeně vydechl. "Huh. Tady zasazen v díra kámen. A žlutý. A vypadat, že pod tím písmena."

"To je už jasný," řekl Aedd, když s ostatními došel k vůdci, "Když do té díry vsadíš kámen, tak se ty čmáranice uspořádají a můžeme si to přečíst. Jeden kámen máme, tak to hned vyzkoušíme."

"Jó? A co se stane, když ten kámen dáme špatně, no?" protestoval trpaslík, "Co když mě to promění v žabu nebo v žízu?"

"Vono by se vůbec nic nestalo," utrousil Tanris tak, aby to nikdo neslyšel, takže to zaslechla jen půlka družiny.

"Orglaff mít pravdu. Zkusit najít další a pak se uvidět," rozhodl vůdce, "Můžeme zkusit pohřebiště, co vidět z věž odsud. Ze shora."

* * *

Zmatené černé myšlenky se pomalu draly vzhůru, k vědomí. Sen naplněný krví, mračny krkavců vznášejících se nad bitevním polem, rudým svítáním zaniku města a strašlivou nenávistí pomalu klesal ke dnu a usazoval se ve vzpomínkách.

Kdosi, komu se zdál tento dlouhý krutý sen jen ležel a vzpomínal kým je a co se skutečně stalo, když byl raněn. Pamatoval si převoz do města a ustarané tváře felčarů královského dvora. Pamatoval si slzy svojí dcery, kvůli které vlastně vypuklo celé válečné běsnění. Ještě cítil dotyk měkkých prachových peřin plněných polštářů pod hlavou a slunce svítící skrze dlouhé vykře Bílé věže na jeho lůžko. Pak si dokázal připomenout pocit odcizení vlatního těla a lehkosti, když odpocíval pod vlivem omamných bylin. Pak jen pomalé propadání do modravé prázdnoty. Tehdy myslel, že umírá.

Ale co dělá v rakvy? Tělo uvězněné v obvazech?

'Pohřbyli mně. Oni mně pohřbyli. Jak dloho už tu ležím. Snad jen hodiny. Copak ti felčari nepoznají mrtvolu. Za co je jen platím.'

Další a další myšlenky neodbytně kroužily hlavou krále Delen Dolu. Stále rychleji. Zkusil se pohnout. Jak nic rozerval práchnivé obvyzy na na nohách. Rukou zašátral před sebe.

Nahmatal kamenou desku. Hnán neuvěřitelnou silou strachu pomalu posunoval víkem sargofágu. Po zaskřipání se ozvala rána jak kamenný blok dopadl na zem. Tesaná písmena pokryla pavučina prasklin. Mramorová dlaždice pukla.

Král hnany neznámou mocí prchal pryč od svého hrobu. Raději na nic nemyslel. Jen bušil do malých dveří. Podzemní pohřebiště ožilo. Všude se ozivaly zoufalé rány probuzených. Stále další a další sargofágy zůstávaly prázdné a jejich ubohé vnitřnosti se pohybovaly po místnosti s myslí zaplavenou děsem. Snažily se vyhovět vábení čehosi neznámého. Pak se z podvědomí vzveduly vzpomínky na sen.

Černý kámen žíznil, volal a vábil. Dávno mrtvá msta se probudila, rostla, sílila.

První dveře povolily. Král vpadl do místnosti osvětlené věčným ohněm. Jejich zář osvětlovala prázdné lůžko upravené z pokrývek a plášťů. Král stál u stěny, na krku se mu houpal v bláznivém rytmu bronzový přívěšek ve tvaru ryby. Snažil se uklidnit. Snad i dýchal. Nevěděl. Snažil se vzpomenou na něco strašlivě důležitého. Bylo to slovo, jedno jediné slovo složené z pár písmen. Mělo něco společného s životem a smrtí a s domem, ve kterém se nacházel. Dům Smrti? Ne, znamenalo to určitou hranici mezi bytím tady a tam. Místo kde se tyto dvě věci mísí. Pohřeb? Sargofág? Ano už je blízko. Mumie? Mumie? Mumie!

Pak pochopil. Pomalu zvedal své ruce proti ohni. Pozoroval černé siluety zakřivených pařátů na krvavém pozadí plamenů. Chtěl křičet.

Zoufalé vytí přerostlo v strašlivý řev. Tříštil se o trosky kamenné sochy, o mlčenlivý černý balvan. Křik se stále rozrůstal. Strach se změnil v hněv. Hněv se přerodil v nenávist.

* * *

Pohřebiště vypadalo jak zatopená vesnice v jezeru písku. Sem tam čněly náhrobky zaoblené větrem. Pod většimi hromadami se mohly skrývat dávno rozpadlé hrobky, jejichž vnitřnosti dávno vyplnil všudepřítomný prach. Jen několik hrobek rozhozených kolem zasypaných zdí se zdálo, jakoby nad nimi čas neměl svou moc. Stejně jako věž, jako dům, okolo kterého Numští ráno stoupali, tak i hrobky vypadaly postavené jak před padesáti lety.

Druzi nakukovali do hrobek vyvrácenými dveřmi zpola naplněné pískem. Hledali truhly, které mohli skrývat broušené kameny z neznámého materiálu skrývající tajemství

věže pyšně se tyčící nad prázdným městem. Pátrali po skrytých prostorách kolem poničených náhrobků znesvěcených těl. Nenašli ničeho, ani hledaných kamenů ani žádných šperků.

Jen duchové se zkrývali v zákoutích hlídající zbytky těl zničených kýmisi před lety. Šmátrali svými nezasazitelnými pařáty po všech nevitáných návštěvnících.

Zbývalo prohledat osm hrobek stále chráněných dveřmi a mřížovým. I zde nurnské vítal všudepřítomný prach, neznámé nápisy a vyschlé mumie na zdobených stolcích z kamene zdobené motivem plynoucí řeky a skal. Stropy nebo alespoň jednu stěnu každé z hrobek zdobil obraz muže se čtyřmi rybími ocasy místo nohou. Vyobrazený muž, snad patron města nebo bůh, ke kterému se zdejší lid modlil, nesl v jedné ruce hliněnou misku a v druhé třimal tmavý mrak. Se stejným obrazem se družina setkala již ve věži, hlavně na vyšívaných kobercích zavěšených na zdech, které se však při sebemenším dotyku rozpadaly.

Jen ve dvouch hrobkách slavilo hledání úspěch. První, obrovská hrobka skládající se z pěti menších místností přilákala dobrodruhy právě svou velikostí. Ve střední místnosti se oba krollové s trpaslíkem a elfem dlouho pachtili se sochou onoho polorybího muže. Z dutého podstavce Aedd vytáhl schránku chránící další kámen, tentokrát zlatavé barvy. Druhý nalezený kámen, barvy rašících bukových listů, ležel v truhle ukryté ve stínu hrobky na římse nade dveřmi.

Jedinou kořistí, chřastící v tlumocích Nurnské družiny, byly zručně zhotovené šperky z mědi a bronzu, z kovů, které v severních zemích mají pramalou cenu.

Schylovalo se k večeru, když se druzi, plni šrámů od dotírajících obyvatelů pohřebiště, se vrátili do věže, aby zde přečkali druhou noc v prázdném městě.

"Já bych hledal další kameny," rozprávěl Krochta s Aeddem na hlídce.

"Ty bys pořádku zkoušel ty tři kameny..." odpověděl ospale Krochta.

"Čtyři, zapomínáš na ten kámen co měl u sebe ten mrtvej chlap. Teda jeho kostra co ležela kus pod věží. A ještě leží. Aspoň doufám."

"Právě, že ležela kus pod věží a chyběla lebka. To byl určitě von, co tam dal ten žlutý kámen. A ten hnědej tam ani dát nestačil, protože mu uletěla hlava. A Aedde, všimnul sis, že ten chlap měl u sebe zlato? Kromě šperků co vytáh z nějaký hrobky. A ocelovej meč?"

"Hmm, a co má být? Meč má z nás

každě a trochu peněz taky. Kdyby tu umřel orglaff, tak by za pár let vypadal stejně."

"No jo Aedde, ale pohřbený v hrobkách měli u sebe jen bronz a měď. Žádný zlato, žádnou ocel. Řek bych, že tahle civilizace byla trochu zaostalá. A další věc. Proč nevybral další hrobky, bylo toho tam za pár tisíc, i když je to váha. Žízni neumřel a z hladu mu hlava neuletěla."

"Máš pravdu Krochto. Někde tu musej bejt další mrtvolky, Krochto. Přece sem ten chlápek nedorazil sám. Bangord měl pravdu, když říkal, že ta mrtvola není starší deseti let. Vždyť je to bejvalej Liscannorskej hrobník, starosto."

"Vždyť skoro nikoho nepohřbil. A vo tomhle se nebudem bavit. Zas by si chtěl vědět co udělal tak hroznýho, když jsem ho vyobcoval." Krochta se odmlčel a zaposlouchal se.

"Slyšel si to?"

"Hmm, neslyšel. A co jako?" tázal se Aedd.

"Znělo to jako poplašený ržání koně. Myslíš, že tam dole je další takovej štír?"

"Určitě ne, to by ho Tanris našel. Jestli tady nebudou náhodou ty lítající kočky, jak povídal Guldur. Stejně zejtra budeme muset sejít do města, protože tady nahoře už nic nenajdem."

Dalšího rána družina sestupovala zpět po zvětralém schodišti. Na místě, kde všerejšího dne zanechali poníky, našli pouze kaluž zaschlé krve obsypané škorpióny. Tanris začal prohledávat okolí. Za půl hodinky se vrátil.

"Našel sem stopy, nějaký šelmy. Řek bych tak lva. Ale stopa se tu rychle ztrácí. Jestli ho chcete ulovit, musíme jít hned. A mrtví sou jen dva poníci."

"Na lva kašlat. Najít poníky, sundat z nich zásoby a někam je dát. A začít prohledávat město."

Jak řekl vůdce tak se stalo. Družina začla prohledávat vchody do skalních obydlí a trosky domů okolo vyschlého jezera. Všude naráželi jen na krasy, hady a štíry. Nadšení s jakým druzi prohledávali jednotlivá obydlí klesal s počtem dnů strávených v mrtvém městě. A zásoby se tenčily.

Po sedmidenním mamém pátrání Lynhaard rozhodl, že vyzkouší rozluštit hádanku jen se čtyřmi nalezenými kameny.

* * *

"Který zkusit první?" tázal se Lynhaard okolostojících, když všichni nalezené kameny ležely na dlažbě v sále věže. Všichni naráz začli

vykřikovat.

"Rudá je barva krve, zkus Lynhaarde rudý," vykřikl hned Guldur.

"Zelený, zelená je barva lesa." řval Tanris.

"Hnědej. Má barvu jako rum nebo červený, jako třešňovice," ozval se od podlahy Cecil.

"Červenej sme nenašli mátoho," ozval se Tanris, "Už z toho chlastu blbě vidíš."

"Zlatej, šoupni tam zlatej," křikl Orglaff.

"A rudá kořalka bude taky, tak zkus rudej," pokračoval Cecil, "Ale nějak tu nevidim symbol žádný flašky, jen tamhle je prázdněj košík."

"Tak nejdřív zkusit ten rudej, ale kam ho Lynhaard dát?"

"Já bych ho zkusil dát ke znaku javorovýho listu," prohodil Aedd a mnul si čelo, "Na podzim jsou javory rudý jak zapadající slunce nad mořem, co mi svítí do pracovny."

Lynhaard udělal co Aedd navrhnul. Kámen kratičce zasvítel a ztmavl. Změť čar na dlažbě se začla měnit. Velmi pomalu se podivné runy přeměňovaly na čitelnou řeč.

"Zkus další," výsknul Cecil, který se probral z omámení způsobené nedostatkem pálenky.

Jeden kámen po druhém nacházel své místo. Nápisy na podlaze pomalu začali dávat smysl. Každý se snažil poradit, která barva odpovídá znakům na dlažbě.

Krochta stál u okna a pozoroval mrtvé město. Myšlenkami byl u své ženy a dětí. Náhle se mu zježily vlasy na zátylku. Prudce se otočil. Cecil vyjekl. Ostatní zmlkli. Všichni pozorovali prasklý kámen a podlahu. Všetchna slova se opět staly nerozluštěitelnou čmáranicí vtisknutou do kamene.

"Co se stalo?" vyhrklí současně Krochta s Cecilem.

"Asi sme kámen blbě umístili," řekl Bangord a drbal se za uchem.

"Číst někdo všechna písmena?" tázal se Lynhaard, "Orglaffe, Aedde?"

Orglaff zavrtěl hlavou.

"No vypadalo to jako útržky vět," odpověděl Aedd, "nebo jako část nějaký básně. Moc sem toho nepřečet a stejně to nedávalo smysl. Muselo se to zpřeházet nebo porovnat. Měli sme to všechno zapisovat. Ale snad to dáme dohromady, každěj si snad něco pamatuje."

"To stejně nebude nic platný," pronesl pomalu Krochta, "Ta mozaika je mrtvá. Jak jste tam umístili ten kámen, kouzlo pomynulo a vyprchalo.

Jasně jsem to cejtíl, že jo Cecile?" Cecil horlivě pokyvoval hlavou, ale raději nic neříkal. Krochta pokračoval: "Máme v ruce jeden kámen a i kdyby jsme našli zbývajících sedm, tak si je můžem vodtáhnout domů, do Liscannoru."

"Chceš snad říkat, že v písku tahat se nadarmo?" Po Krochtově kývnutí Lynhaard vyšel na ochoz, opřel se o kamené zábradlí a nenávistným pohledem pozoroval všechen ten písek. Po chvilce se vrátil zpět.

"Dobře, zkusit se podívat do domu pod věž. Zítra. Pak se vidět. Ale nejdřív vyspat se. A tady na zpropadená rytá dlažba."

"Mozaika," opravil krolla Krochta.

Lynhaard jen něco zabručel a dál vytahoval houni ze zaprášené torny. Ke zdi odhodil svůj hrudní plát, meč položil vedle sebe a zabalil se do houně. Ostatní chvíli jen tak bloumali a nakonec se také uložili ke spánku.

Nebe změnilo svou barvu do ruda. Naproti zapadajícímu slunci stoupal měsíc. Pak se přes kraj přehнала temnota a nastala další suchá a chladná noc ve ztraceném městě.

* * *

Přes zavřené oči vnímal mihotání vzdálených plamenů. Jen ležel a poslouchal dění kolem sebe. V dálce se ozíval šouravý krok, co chvíli ustával, jakoby za zavřenými dveřmi procházel letitý stařec. Skřípavý zvuk kamene odněkud zdály konečně Salinase probudit. Ležel na zemi a přes vrstvy příkrývek a pláštíů vnímal chlad kamenných dlaždic. Dýchal suchý vzduch, zkoumal své pocity a vzpomínky. Stále se zavřenýma očima se pokoušel posadit a čekal kdy se ozve rána v boku, která jeho tělo zkroutí a zaplaví ostrou bolestí.

Otevřel oči a pozoroval stěny a podlahu kolem sebe. Stále nic necítil. Věděl, že by měl kašlat, že by si měl otírat krev ze svých úst. Nedělo se nic. Jeho tělo se neotřásalo pod náporu kašle. Necítil hlad ani žízeň.

Jak dlouho jsem mohl spát? Dva, tři dna? Týden? Možná, že se pro mě Arsim vrátil. Ano určitě. Mrtvolky kolem mě zmizely, hlad nemám. Museli to tu uklidit, není tu cítit krev. Třeba se s městem nic nestalo a venku svítí slunce, přímo cítím začátek nového dne. Pripadám si jako bych se znovu narodil. Před domem na mě čekají vojáci, vaří si snídani. Těším se až se vrátím domů a budo moct zapomenout na celí ten hrůzný sen plný smrti.

Salinas omámeně vstal, klopýtavým

jestli chceš."

"Zlatý prsteny vzít Bangord. Nechtít. Lynhaard sám sobě obvázat."

'No, Tanrisi, jed' krad', však on ti to někdo spočítá. A pořádně. Ted' se s tebou nebudu hádat pro pár zlatek. Ale jestli najdem něco pořádnýho, tak si na tebe dám pozor.' Krochta se přestal mračit a nahlas pronesl: "Tak snad aby sme šli dál."

Orglaff opatrně pootevřel dveře a usoupil. Bangord s Lynhaardem rozrazili obě křídla, připraveni rozsekat cokoliv co by jim přiběhlo v ústrety. Lucerna nesená Cecilem osvětlila krátkou chodbu se stoupajícími schody na obě strany. Chodba končila mědi pobitými dveřmi. I ty byly otevřeny stejným způsobem.

Pruh světla vpuštěný dveřmi osvětlil postavu muže jemných rysů. Stál zahalen v purpurovém plášti a zdálo se, že ani nedýchá. Se skloněnou hlavou smutně pozoroval prach zvedající se od nohou ve předu stojících válečníků.

Aedd odněkud zaslechl tichý šramot. Vrhnuhl rychlý pohled na zuhelnatělou mrtvolu, kterou všichni překročili. Nehýbala se.

Guldur pozoroval střídavě svůj stín a stín neznámého.

Neznámí se nepřítomně usmál, několikrát zamrkal. Pak pomalu otočil hlavou a zahleděl se na Krochtu. Krochta zamumlal jakousi zdvořilostní frází. Lynhaard jen zavčel. Cizincův úsměv ztuhlul a proměnil se ve žkleb. Oči, předtím snad modré, náhle zčešmaly a nabyly chladného lesku.

Guldurovi konečně došlo, že to co považoval za stín je jen hromada sutí a několik rozpadlých pláštů. Nebylo žádného stínu, který by mohl spatřit.

Jako dva onyxy, prolétla Krochtovi hlavou myšlenka předtím než okolo sebe vykouzil ochranou bariéru.

Purpurový plášť se zavlnil a odhalil zlatem prošívaný kabátec. Zkrvavenou dírou na boku prosvítalo jeho bledé tělo. Zpoza dveří vyběhlo několik mumií. Nastala jednostraná krvavá řež. Mužem vržený flakónek, ze kterého vylétlo hejno netopýrů barvy světléklujícího pařezu v bažinách, jen zvýšilo panující zmatek.

Cecil odložil lucernu a zneviditelněl se. Lynhaard, Guldur a Bangord drtili práchnivé kosti svými ztupěnými meči. Orglaff přchal po schodech s mumií v patách. Aedd několikrát vystřelil po cizinci. Odpověď mu byl kus kamene vržený s neobyčejnou silou. Aedd se svezl k zemi. Jeho

místo zaujal Tanris. Krochta poslal k zemi tři mumie svými osvědčenými blesky barvy krve. Nad vším kroužili netopýři.

Orglaff vyběhl po schodech. Stál na balkóně nad místností ve které se ostatní rvali o život. Uprostřed místnosti stál onen cizinec a hlasitě se smál. Orglaff slyšel jeho křik v neznámé řeči, zatímco pozoroval trosky sochy rozházené po místnosti.

'Tu hlavu znám. A ten rybí ocas. Tenhle panák je vyobrazený na všech hrobkách. I tady. I v tom domě co sme zabili toho štiira a našli ten první podivnej šutrák. To byl nějaký bůh lidí co tu vychcípali a zase ožili...'

Z nesmyslných úvah ho vyrušil skřípot pařátů na kameni. Otočil se. Proti němu po schodech stoupala mumie s bronzovým mečem v rukách. Orglaff zvážil své šance. Byla mnohem menší, než ta předtím. Ale trpaslík tu stál sám. Nečekal. Pevně se rozkročil a roztočil řemdiň nad hlavou. Boj začal.

Lynhaard vyprostil meč z rozdrčené hrudi poslední mumie a vrhl se na cizince. Přeskočil skučícího Guldura a ťal širokým obloukem. Neznámí zavířil pláštěm a uskočil za podivný houbovitý útvar za poničeným podstavcem. Lynhaard svůj pokus zopakoval. Muž se jen ošklivě usmál a o krok ustoupil cosi mumlaje. Kroll ťal do prázdna, ale opět se rozpřáhl. V tom okamžiku se cizinec proměnil.

Proti Lynhaardově tváři vyrazil obludný netopýr. Proklouzl mu pod mečem a zmizel v chodbě. Pak se na krolla vrhli zelení netopýři z rozbitého flakónu. Toužili po krvi.

Lynhaard se choulil na zemi. Snažil si krýt obličej pažemi a štítem. A netopýři na něj stále dotírali. Pak zadrmčela tětíva Aeddova luku, přidal se Tanrisův křik a Bangordovo huhlání. Nakonec se přidal i Cecil, když chodbou, kde se nikým neviděn skrýval, proletěl obrovský stín. Jeden netopýr po druhém padal k zemi. Brzo bylo po boji.

Krochta pohlédl na bojiště. Zrakem klouzal po rozsekaných a spálených mrtvolách, po zkrvaveném vůdci. Když pohlédl na obrovský černý balvan plný záhybů, jeho nitro se zachvělo. Náhle vzduch ožil. Na Cecilovu lucernu se tlačilo tisícé mūr, svět zešedl, barvy vymizely a ztratily se v tunelu n jehož konci je tma. Jen krev zůstala rudá. Dvou sáhový balvan sálal neznámou mocí, tlačil nebo hltal světlo. Šeptal. Krochta odvrátil zrak. Svět pookřál. Kolem prošel Cecil v modrém rouchu s tmavou skrvnou od krve nebo alkoholu. Všichni žili. Jen Orglaff Bezbrada scházel a nikdo nevěděl

kam se ztratil.

* * *

Lynhaard seděl opřen o kamennou stěnu obydlí vytesaného ve skále a úzkým oknem pozoroval noční oblohu. Napínal oči do tmy, to snad aby dohlédl na druhou stranu obrovské rokliny, kde se v mnohých řadách táhl nespočet oken dávno opuštěných příbytků. Nezahlédl nic, jen mrkající hvězdy nad temným obrysem skal či zbytků hradeb.

Krom zvuku sypajícího se písku, té nekonečné písně pouště, neslyšel nic. A přece mrtvé město nebylo zcela pusté. Žilo svým zvláštním životem. Hadi a štiři odpočívali ve skalních puklinách a ruinách budov. Nad vším kroužilo několik netopírů.

Podél stěn leželi znavení druzi zabalení do příkrývek. Všichni spali klidně jen Krochtu trápil suchý vzduch, neustále se převaloval a chvílemi lapal po dechu, jak ryba lapená v síti. Cecil znenadání ze spánku zamlaskal a rukou zašmátral po láhvi kořalky, která mu už bezpočet dnů scházela. Celý den se ploužil za družinou, myšlenkami v zemi plné hospod, kde vám budou nalévat dokud neupadnete do bezvědomí.

Uprostřed všech ležel Orglaff zabalený v příkrývkách. Jeho tělo našli na ochozu celé od krve pod mumií, které scházela hlava. Ostatní jej vyprostili a odnesli na světlo, které se šířilo od vycházejícího slunce. V Domě smrti strávili celou noc. Opatrně trpaslíkovo tělo omyli vodou. Orglaff žil. Probudil se z mrákot okolo poledne. Něco málo pojedl a vypil měch vody. Tento večer už spal klidně.

Ostatní byli unavení, prach a pot je štipal po celém těle. Jak si dát pořádnou koupel v pustině, kde jediným zdrojem vody je ubohá stružka hluboko ve skalách nebo bahnitý zbyteček jezera, které kdysi zavlažovalo celé údolí. Vedro ve dne, hadi, krysi a štiři, chlad v noci a podivná tíživost místa, to vše ničilo tělo i ducha. A teď navíc Lynhaardův sen.

Slunce stálo v poledni a svými paprsky drtilo kamennou cestu uprostřed rozpukaných vyschlých blat. Po cestě lezl kroll, po kolenouch. Bral jeden kámen za druhým do rukou, každý několikrát převrátil a pak jej zahodil za sebe. Žádný se mu nezdál dost dobrý. Pak na rozpáleném kamení popolezl o další krok.

Další a další kameny létaly přes

krollova ramena. Z kroků se staly desítky sáhů, pak stovky, nakonec míle. Pustina ohraničená skalami kdesi ve předu a vzadu se tetelila horkým vzduchem. Slunce stálo na obloze jak přibité. Po hodinách hledání toho správného kamene se nepohlo ani o píd'.

Kde na cestě chyběly kameny, kroll ryl prsty v písku. Měl pocit, že se neustále potácí v kruhu, ač cesta vedla rovně, od nikud nikam.

Pak ze slunce přilétl obrovský zelený netopír s rudě žhnoucíma očima. Dvakrát zakroužil nad drobnou postavou ležící na cestě. Složil křídla podél těla a jak střela se snesl z nebes. Zaryl leskonoucí se drápy krollovi do boku. Písek cesty lačně pil rudou tekutinu. Zhroucené postava se nehýbala. Slunce zapadlo, netopír zmizel ve tmě.

Lynhaard se probudil.

Ted' seděl ve tmě a hlavou mu pomalu protékaly jednoduché myšlenky. Už ztratil vůli jít dál, pokračovat v nesmyslném hledání jakýchsi různobarevných sklíček, luštít utržky veršů, které snad slibovaly tajemný poklad ukrytý v základech věže. Nevěděl zda je na místě, kam se měli vypravit pro truhlu plnou starodávných knih a zápisů. Věděl jen, že chce pryč z tohoto místa plného písku.

Ještě chvíli přemýšlel, pak vzbudil Bangorda. Prohodili spolu pár slov. Bangord usedl na zem s obouřčným mečem na kolenouch a snažil se neusnout. Lynhaard se zatím zahrabal v rohu do houně a rychle se pohroužil do krajiny snů.

* * *

Slunce začínalo svítit na dno mrtvého města, ale tou dobou již bylo rozhodnuto. Málokdo měl chuť jít dál, hledat ty správné kameny nebo vyrazit dál do pouště bez pořádné zásoby jídla najít hrad, o kterém mluvil Lusteleron.

"A že nepřinesem," přesvědčoval Krochta zbytek družiny, "Lusteleronovy ty jeho prastaré knihy a traktáty odněkud z druhé strany týhle zatracení hodný pouště? Tak ať. Ať si ten zazobanec najde jinou skupinu bláznů co se potáhne sto mil pískem. Tohle stejně nejní to místo kde se ta vzácnost má skrývat. To měl bejt hrad. Tohle je obrovský město, kde mohlo pohodlně žít pět tisíc lidí a ke všemu je zamořený všelijakejma bestiemi."

"Sny divný se mi tu zdát," přidal se Lynhaard.

"A v botách mám plno písku a do brlohu mi lezou písečný blechy," prisadil si Bangord, "A najednou mi tu zreznul meč."

"To ses na něj v noci vychcal nebo sis ho poslintal," ozval se z nedaleké zídky Tanris, "A mimochodem na hlídce chrápeš."

"Abych ti tu tvou elfí kebuly neurazil," odpověděl Bangord nepříteliš hněvivě a dál se škrábal na zadku.

Nakonec se družina zvedla a vydala se k nejbližší studni naplnit vaky a naposledy se napít čerstvé vody. Lynhaard, který měl své vaky dávno plné, pomalými pohyby oprašťoval oděv a pozoroval v protější skále podivné stvoření.

Štíhlá do šeda zbarvená šelma se složenými blanitými křídly zrovna vykukovala z míst, kde dříve bylo několik oken. Na takovou vzdálenost nemohl Lynhaard vidět, jak kočka mhouří oči před slunečním svitem ve snaze zahlédnout důvod rozruchu v tichém městě. Pak se otočila a zmizela krollovým zrakům v nitru skály.

'Lusteleron prý poslal už jedna družina. A mi našli jen jedno tělo,' pomalu protékaly krollovou hlavou myšlenky, 'Možná, že zbytek mrtví, tam v doupěti. Nahoře. Možná, že kočka mít poklady. Možná i barevné kameny, co mi marně hledat. Ale za to to nestát. Další dny v poušti. Další sny a hlídky. Já chci domů. Lynhaard už vyrazit, hned.'

První se vrátil Aedd, za ním se pomalu trousili další.

"Co Lynhaarde nechtěl by ses jít podívat ještě támhle, co je ta díra ve skále. Vypadá to, že by tam mohlo něco být."

"Lynhaard už vyrazit, hned."

* * *

Konečně ustal pohyb nahoru a dolu po dunách pouště. Družina pomalu stoupala do hor mělkým údolím zarostlým jen několika trnitými keři a seschlou travou. Překročili první vyschlou říčku naplněnou jen při jarním tání vodou přitékající z hor. Minuli bizarní skalní útvar uprostřed údolí, ohlodaň v základech, připomínající jezdce s kopím na mohutném ori.

Když přišel večer, Nurnská družina ulehla k prvnímu pořádnému odpočinku. Předchozí dny jedli jen studenou krmí ze svých zásob. Dýchali nohama zviřený prach. Dnes nasbírali dostatek dřeva, aby mohli rozdělat oheň a upéci Tanrisem ulovené zvíře připomínajícího sysla. V noci hlídka pozorovala pusté údolí otevírající se do roviny mrtvé země, kde mezi skalisky skučel vítr a hnal před sebou těžká oblaka písku. Každý se těšil na první říčku, až bude moci smýt prach z cesty a dosyta se napít průzračné vody.

Dalšího jitra se družina vydala do hor.

* * *

Měsíc nato seděla Nurnská družina u Hrocha. Všichni, kdož onoho večera přišli, mohli spatřit spokojeného Lynhaarda, kterak houpe svoji dcerku Wyndred na kolenou a popíjí pivo. Kroll si nevšímal Tanrisových úzkolebků a jedovatých poznámek směřovaných na krásu jeho dítky, na velikost uší a zakřivené nohy.

Wyndred neoplívala krásou po matce, spíše po otci, ale toto dítě náhlého vzplanutí krollího srdce k malé kudůčce Wenofe, měl Lynhaard nade vše rád. Proto se tento večer Lynhaard zvedl dlouho před půlnocí a spěchal za svou ženou.

Ostatní hlasitě a spokojeně oslavovali svůj návrat do Gwendarronu čerstvě zasypaného prvním sněhem a pomalu zapomínali na Lustelerona, jehož po celou plavbu podél pobřeží na sever neviděli vyjít ze své kajuty. Aedd byl přítomen samozřejmě také. Stejně jako Ladot Chinský, který se přijel s ostatními přivítat a pořádně se opít. Zbytek noci strávil v hospodském pokoji a ráno kopyta koně, na němž se vracel do své samoty na pobřeží moře, zvonily o promrzlou zem.

Hojně se oslavovalo. Druzi mocnými hlasy pěli známé písně složené křmsi v průběhu let i zcela nové. Překvapivě nejméně pil kouzelník Cecil. Seděl v rohu pozoroval praskající oheň v krbu, jiskřící víno a stékající pěnu po korbelích a stolech. Nemyslel na svého mistra Alwyna, na bílou myšlenku. Jeho duše dlela v prosvětleném hostince u dívky s kaštanovými vlasy. Druhý den se kořalky ani nedotkl. Pak začal znovu pomalu pít a za nějaký čas propíjel zlatky stejně jako kdykoliv předtím.

Život Nurnské družiny se opět vrátil do vyjetých kolejí.

Kassul

*Podle poznámek Trblota Vratigllada sepsal
Burbbag, Šakiv syn*

Zvusk mořských vln spíše uspával než probouzel a rozhodně Aeddovi z postele nepomáhal, ale vstát musel. Dnes byl slavný den. Dnes se u nich na samotě konaly vepřové hody, hody připravující se už několik dní. Shodil tedy nohy s postele vrávoravě vstal, došel k židli kde včera nechal své domácí oblečení a vybral si z hromady svůj oblíbený přehoz. "No to zas bude den. Kdyby aspoň ten zběsilý Dyni venku neřval tak nahlas", pomyslel si a odešel se umýt.

"Hej, Aedde, vstávej. Vstávej, líná kůže. Nemysli si, že budu všechno dělat za tebe", vykřikoval už dobrých pět minut pod okny lupičova domu malinkatý mužíček, "musíš se ještě připravit spousta věcí a von se klidně váli v pelechu". "Hele, Dyni, dy už je to všechno skoro hotový", ozval se ospalý hlas lupiče, který se právě vyklonil z okna, "mladej Jelito přijede i s masem asi tak v poledne, muzika je objednaná, chlast, chleba, ovoce nakoupený a uložený ve sklepe". "Jasně, jasně. To jó, ale co ten hacafrak proti dešti, ten postaví kdo? A sudy? A stoly, židle, talíře, příbory? He? To mám snad stavět sám?". "Ach jo, tak dobře, dobře, zadrž, už se ženu", kapituloval Aedd a odšoural se převléknout.

Dyni se zatím rozhlížel po slibně se rozvíjející osadě. Zatím sice stál pouze Aeddův dům a jeho nora, ale kousek od místa kde zrovna byl, se stavěly dva nové domy, nováčků Sowina a Řimbatula. "Dokonce máme i márnici a kdyby k tomu ještě přibyl ty katakomby, jó to by sme mohli být dokonce slavný", myslil si a ani si nevšímal postavy která přicházela od blízkého lesa. "Na co koukáš Dyni", ozvalo se hobitovi za zády. "Sakra to sem se ale lek", trhnul sebou alchymista a otočil se k příchozímu, "Ty už chodíš jako tadyhle starej Aedd, když chce někomu bodnout kudlu do zad". "Vážně jako Aedd? To mám asi ještě ze včerejška. Sme totiž byli s mistrem Gotrentem v lese na zkouškách ze stopování a lesáctví. No a tam musíš chodit jo potichu a vopatrně aby si otep na druhé rameno. Malý muž se znovu otočil ke skupině domů a zasněně pronesl, "Představoval sem si jak to tady asi bude vypadat za několik let..." "Klidně by tu moch být velikánskej přístav s velkejma skladističkama a loděma a majákem a dokama a....a....", horlivě skočil hobitovi do řeči Solwin snaže se rychle vymyslet další a... . "No nevím nevím", vážně se zamyslel malý mužík "jestli jo, tak to bude trvat pěkně dlouho, to už tady ani nenebudem, i když bylo by to krásný", povzděchl si a otočil se k přicházejícímu kterého zaslechl vycházet ze dveří. To jak by se asi snažely dva velké přístavy několik hodin cesty od sebe, na to ani jeden z nich nepomyslel.

K odpolednímu bylo už všechno téměř připraveno. Kousek od Aeddova stavení na malé pasece vyrostl malý ráj jídla a pití. Několik stolů s lavicemi, ze kterých část byla kryta plátným přístřeškem, se prohýbalo pod spoustou jídla od mis s ovocem až po táč z ozdobeným urožněným seletem. Nedaleko byl už naražený sud s pivem , vedle kterého se skvěl jeho o něco menší bratr s kořalkou. Řezník Jelito mladší připravoval další masité pochutiny a přitom komandoval své dva učedníky. "U prasklý žluče a krvavim noži mího otce! Hol tu hlavu pořádně nebo voholim tebe. Si myslíš že tady páni maj zájem

vo štetiny na jazyku...", ozvalo se občas od řeznického vozu. Muzikanti kteří ladili své nástroje kousek od nich moudře přikyvovali hlavami a hned se začali bavit otom jak se hlava nejlipí holí a jaká jsou nejlepší střívkna na jitrnice a jelita.

"Tak tohle dejte sem a tyhle džbány dejte zase tamhle k sudu", pokřikoval na kolem připravující spolusamotníky pracan Aedd drbaje se na rozčepejžené od rána nepročísnuté hlavě. Na to, že lupič ruku k dílu přiloží jenom symbolicky si už všichni zvykli a tak ho celí kmitající spolek nechával na pokoji.

Za nějakou chvíli bylo všecno hotovo a všichni osadníci se sesedli u jednoho stolu. Povídalys i o čem jiném než o novém názvu jejich vznikající vísky. Debata se (jako vždy) protáhla protože nikdo se zde přítomných nebyl chopen vymyslet nic co by alespoň název vesnice připomínalo.

"Hele tamhle už jedou", zvolal náhle trpaslík Řimbatul. Možná to bylo právě včas nebo Solwin a Dyni na sebe už asi deset minut křičely. "Sakra nechte toho a pojďte je přivítat a si neuděláme před Liskanořákama vodu", okřikl je Aedd a vydal se naproti přijíždějícím.

Liscannorští se dostavili v plném počtu. Krochta Moskyt se svojí ženou Atrien a syny Allenem a Gerllotem. Gryffin Linfalas, Eowen Zivril zvaný též velká huba, Getd z Ruindoru, Ladot ***..... a přijeli také vdovy Wenora, Rolanda a Luniel se svými dětmi. Nedlouho po té dorazil z Nurnu i Trblot Vratiglad, který po tragických událostech na minulé výpravě nyní žil v hlavním městě, kde také pracoval jako pomocník u kováře Tindafa. Prý proto aby si u těžké práce vyčistil hlavu od zlých vzpomínek.

Všichni se usadily a jak to na takových oslavách bývá daly se do jídla pití, zpěvu i blití (hele báseň). Vyprávěli se staré příběhy a historky z různých tažení, vzpomínalo na staré časy a také dobrodruzi probírali výpravu, která se nyní rýsovala na obzoru.

"Chamtudure řekni mi, ten meč je nějaký důležitý", zeptal se asi po třetí kouzelník Heller jeden z nováčků, "jako třeba, že jenom s ním jde zabít nějakou zlou obludu nebo nebo, že když ho máš v ruce můžeš projít uzavřenou magickou bránou". "Ty si asi hodně poslouchal pohádky vod svý elfí báby?", odpověděl ze smíchem vysoký muž, ale pak dodal vážně, "Je to rodiná památka. Můj otec jeho hledání obětoval skoro celý život a já sem teď konečně zjistil kde je. Jenomže, jak už sem říkal, ho sám nedokážu dostat ven. Proto potřebuju vás", napil se piva a pokračoval, "Co se týče peněz, (při tomto slově se v jednom Dobrodruhově oku zajasřilo) určitě nebudete škodný. Všechno co tam najdete je vaše. Já nebudu chtít ani ani měďák". "Nojo", ozval se Velká Huba, "jestli sem to teda správně pochopil, tak ty nám dopředu žádný prachy nedáš a mi budeme čekat jestly

tam čirou náhodou nějaký nebudou. Ale to se mi vůbec nelíbí! To totiž nějak smrdí! Já si myslím...”. “Na tom houby záleží co ty si myslíš, nebo co ti smrdí”, skočil Eowenowi do řeči Krochta, “jedem a hotovo. Jestly chceš, tak si tu zůstaň stejně by si dělal akorát problémy”. Eowen ještě chvíli něco vykřikoval, ale když vyděl že ho stejně nikdo neposlouchá sebral své dudy a odešel se mstít všem okolo k hudebníkům.

Krochta se právě úspěšně probíjel svým pátým pivem, když tu ho náhle chytl Sowin za rukáv. “Sakra blejsk, co děláš?! Polyl si mi mojí novou kazaj... “. “Psst! Koukni”, tiše zašeptal Solwin a kývl hlavou k lesu, “Tam je snad nějaký druid nebo co?!!”.

Ve stínu lesa se opravdu krčila postava v odraném plášti. Pozorovala některé slavicí dobrodruhy s nechutí či spíše s odporem. “Jak se tohle to mohlo někomu narodit”, pomyslela si dívaje se na Eowena trápícího své dudy i okolí, “Nebo tamhle ta hnusná malá koule s chlupatejma nohama co se na všechny tak blbě kření”, obrátila svou pozornost k Dynimu, který zrovna vyprávěl nějakou lechtivou historku z mládí. S myšlenkou na to jak by všechny nelidi naházela do kotle z vroucím olejem vystoupila postava ze stínu.

“Počkej Sowine. Nech ten meč zandej”, uklidňoval Krochta svého společníka. “Řídký vous. Mastný rousy. To není druid. Buď zdráv Alwynne”. “Nazar v ZOO. Vidím, zábava v plným proudu. Ááá, koukám, že ste rošifovaly exempláře”, pozdravil alchymista dívaje se na nové tváře v družině. “Vydím, furt tě to ještě nepustilo co. Máš žízeň?”, chladně přivítal Alwynna Aedd. “Nepustilo?!?! Víra tě nikdy neopustí. Nikoho!”, zamračil se při pohledu kolem sebe. “Jo a Aeede. Cha. Vždycky mám žízeň”, dodal a odebral se k soudku s kořalkou.

Oslava pokračovala v nezměněné podobě až do rána kdy se někteří začaly vytrácet a usínat. Například Gryffin sebral s půli plnou láhev vína ze stolu a ze slovy, “du se projet”, zmizel na koni v lese. Je zázrakem, že neskonal z rozbitou hlavou někde v příkopě. Také Krochtu Moskyta, který není zvyklý na mnoho alkoholu ,protože se málokdy účastní pravidelných pitek v hostinci U hrocha, dotáhla jeho manželka na pokoj pro hosty v Aeddově domě kde ho se spíláním uložila do postele.

Nedlouho potom co čaroděj usnul proběhla v domě ještě jedna událost. Atrien uslyšela na dveřích škrábání a opatrné ukání. Pomalu vstala s postele hodila přes sebe zlatem vyšívaný přehoz a se slovy, “kdo takhle v noci ještě otravuje”, šla otevřít. Byl to Eowen, který se ještě dobíval srdce spících manželek. “Ehm... Já bych... Teda...”, zdatně koktal svůdník, “No co?” unaveně pronesla paní starostová. Trpaslíkův jindy mrštný jayzk byl jako dřevo. On který musel nesčetněkrát vymlouvat vůdci díru do hlavy když ho hnál na čelo družiny, na nějž zcela přesně

sedlo přísloví, jazyk hbitější meče, nyní stál neschopen slova, potil se a zíral do krásné tváře Liscannorské první dámy. “Madam, ééé , já bych ...”, zkusil to ještě jednou. “Tak už se konečně vymáčkni chlapce. Myslíš ,že tady budu stát celou noc než ty ze sebe vysoukáš kloudnou, věti... . Počkej kam běžíš!?!”, zvolala za mizejícím z elesněním studu. “Má to ten Krochta ale podivný kamarády”, pomyslela si ještě když zavírala dveře.

Eowen nakonec společníci na noc našel. Vlastně společníka. Alwynn který je po pár sklenkách ve své výře poněkud chladnější, vzal zhrzeného trpaslíka kolem ramen a začal ho utěšovat. To doprovodil několika, ty máš ,napij se ,to ti pomůže.” Nakonec si oba usnuly v náručí. Zlé jazyky tvrdí ,že slyšely dokonce Alwynna spívat ukolébavky.

* * *

“Sakra Chamtudure kde ta díra je”, rezčiloval se nedávno zvolený vůdce Dyni, když pozoroval zatahující se oblohu. “Jestly rychle neproženeš svoje mozkový závitý tak budem všici mokrý na to tata”. “Žádný strachy pánové ještě chvíli tímhle lesem, pak trošku do kopečka mezi skalkama a sme tam.

“Hele mě to nějak neštumuje,” srovnal Sowin krok s Chamtudurem a začal svou obvyklou palbu otázek.”Jak mohla ta banda, ty Černý jezdcí, přežít takovou dobu? Ty si říkal ,že před osmdesáti lety se stala loupež toho meče, co poněm deme, ale já sem našel v kronikách týhle oblasti zmínky vo černejch jezdcích ještě asi padesát let před tím.”

“A taky padesát let po tom,” přerušil ho vysoký muž z vážnou tváří. “Já nevím co byli zač ale...,” zasmál se a ploplácal hraničáře po ramenou, “jestly žili tak dlouho tak toho po sobě pro vás taky hodně nechaly, ostatně,” ukázal na asi pěti sáhovou díru naproti ve svahu, “to brzo zjistíme.”

“Hele Dyni, našel sem stopy medvěda. Ale ne ledajakýho ten bude velkej jako barák,” vzrušeně vyprávěl Sowin zážitky s výzvěď. “A je doma.” “Takže jo družino,” začal rozdávat rozkazy vůdce,” vletíme tam.

V přítmi lesa a kupících se mraků vytvořili Numští útočnou formaci. Ve předu stál Chamtudur z vytaženým mečem a nepříliš zkušený trpaslík válečník Řimbatul Drtinosa. Ve druhé lajně střelci Griffin, Aedd a Sowin ke kterým se přidal ještě čaroděj Krochta Moskyt. Za nimi vytvořili chumel Dini, kouzelník Heller, krolka válečnice Táňa a také Allwin. Družinu uzavíral trpaslík Eowen vykřikující něco o tom ,že “to jistí”.

V přítmi lucerny se chodba zdála širší. Zbraně svírané v rukou se chvíli nervozitou svých držitelů a po jejich tvářích stékaly čurky potu i strachu

s toho co bude na příštím sáhu. Náhle Chamtudurova ruka vystřelila nad hlavu veznamení stůj. Téměř celá družina stuhla. “Co je? Co se děje?” ,ozval se kouzelník Heller dívaje se kolem sebe jako by právě stával. “Aha, vono tam ve předu něco je” dodal a lucernou kterou neš astnou náhodou držel v ruce, si posvítíl nad hlavami dobrodruhů co že je to.

Starý obrovitý medvěd spící spravedlivým spánkem, který nedávno po dlouhém lovu, přitáhl spět do svého brlohu, pomalu přicházel k sobě. Někdo tu je, říkalo mu jeho podvědomí. Pomalounku otevřel oči. “...no tam ve předu něco je” uslyšel a proud světla mu málem vypálil mozek z hlavy. V tu chvíli jeho reflexi zareagovaly na plno. Zvychil se v celé své výšce chystaje své drápy a zuby aby roztrhal vetřelce. “Pal” ,bylo poslední co ve svém životě slyšel. Šípy ,blesky a ohnivě hlíny rvaly, probodávaly a spalovaly jeho tělo. Jeho tlapy naposled proletěly vzduchem poranivše ve předu stojící válečníky ,ale o tom už medvěd nevěděl.

“Pěkněj macek,” prohlásil Chamtudur poté co si čistým plátnem ovázal ruku. “Jo a sakra měli by ste ty vaše bouchačky házet vopatrnějš,” dodal ještě dívaje se zvláště na Aedda “sem pěkně vočouzenej.” “Máš recht,” přidal se k němu trpaslík Drtinosa, “vůdče domluv jim, zemřít v boji to je čestná smrt ale bejt vlastníma lidma roztrhanej vejbuchem na kousíčky, to se mi nelíbí.” “Hlíny sou dobrý,” začal Aedd, “tobě se nemůže nic stát to je spočítaný, leda by ti jí někdo hodil na hlavu ,ale toje taky skoro vyloučený.”

Debaty pokračovala a pomalu ale jistě se měnila v hádku. Hlasy probouvaly jeskyni tvořily ozvěny a oznamovaly obyvatelům, že někdo jde a že je potřeba připravit se na lov nebo na obranu. Nakonec jako skoro všechny hádky v družině za poslední dobu pomalu odezněla aniž by cokoliv rozhodla nebo změnila.

Skupina téměř neorganizované pokračovala dále, zatuchlými prostory pomalu je prohledávaje. “Sakra to je smrad jako v doupěti trpořů”, pronesl žertem Krochta držeje si nos. A měl pravdu. Dvě samice, na které dopadlo světlo Hellerovi lucerny, vyskočily chystaje zahnat vetřelce od svých mláďad. První padla ještě ve skoku propálena Krochtovými blesky, druhá však zautočila na Chamtudura s trpasličím válečnickem po boku. Kladivo a meč proti drápům a tesákům. Mezi tím Eowen zaslechl za sebou zvuk skřípění drápů o podlahu. Otočil se a přímo před sebou uviděl rozuřeného trpořiho samce. Stačil jen vykřiknout než se na něj vrhl. Napomoc mu přišel Heller který poprvé ukázal své kouzelnické schopnosti. Bohužel ani trpaslíkova sekera ani blesky nedokázaly zvíře udotat a tak po chvíli boje ležel trpaslík na zemi s prokousnutým hrdlem a kouzelník měl drápy rozdrásané břicho.V předu zatím za pomoci střelců

ocel zvítězila nad přirozenými zbraněmi. Ne však lechce oba válečníci byli těžce pochroumáni. A v zadu opět o sobě dal vědět poslední protivník. Nyní stál před ním Alwynn Bílá ruka. Veliký rosomák se na něj vrhl. Ááá... zařval alchymista a chabě zvedl luk na svoji obranu. Už už se zdálo, že bude další obětí, když tu trpořem projela agónie a ten se svezl Alwynnowi k nohám. “Taková rána se povede málokdy, měl si štěstí”, pronesl z úsměvem na rtech Aedd když vytahoval svůj šíp z těla v místech kde kdysi bývalo srdce. Bylo po boji.

“Sakra musíme se vyspat a vyléčit,” prohlásil Krochta když přejel družinu zkušným pohledem. “Takhle by sme neušli ani dvacet sáhů”.

“Jo, jo, chlapi, deme do ústí jeskyně a odpočineme si”, rozhodl vůdce. Bylo na něm vidět, že něco není v pořádku. Stále častěji s bolestnou grimasou v obličejí prohmatával své břicho a občas mu z úst vyšlo i zasténání.

Večer kdy pomalu už všichni usínali ,jen Aedd mžoural do tmy na první hlídce, náhle Dyni vstal a se skučením začal balit svoje věci. “Hej vůdče co to vyvádíš, kam deš?”, nechápavě se otázal hlídající, a za chvíli i někteří z nespáčů.

“Promiňte mi to”, vysvětloval, “ale já s váma nemůžu jít dál. Chytil mě nějaké bolabřich a asi bych tam někde umřel. Pojedu do Argyllu k felčarovi”. “Pojela s tebou”, náhle měkce zaburácela krolka Táňa. “Aspoň si na tebe nikdo nedovolí když ti teď” nebyť do hop”, a trošku zarudlá se dala taky do balení.

Je zajímavé ,že taková věc jako je odchod vůdce od družiny, nevyvolala další sebemenší reakci. Zřejmě museli být všichni velice vyčerpáni a Dyni jako velitel také za moc nestál aby někomu chyběl.

Kolem druhé hodiny rání se v ústí jeskyně objevila postava. “Hej co si zač a co chceš”, vyskočil Sowin, který měl zrovna hlídku, šahaje po meči. “Dobrý den”, pozdravil nesměle přichozí ,jmenuji se Eriadann a hledám pana Krochtu s Nurnskou družinou. “Eriadann?”, promluvil náhle rozespale Krochta, “co tu děláš?”. Ve světle které hlídající hraničář zapálil, poznali probudivší opravdu liscannorského hrobníka a zároveň syna jednoho z nejslavnějších dobrodruhů Jacoba Rugorského.

“No tak tě tu pěkně vítáme”, přivítal ho čaroděj, “doutám, že se ti bude mezi náma dařit.

Ráno dostal Eriadann svůj první úkol. Zabezpečit mrtvolu Eowena a Hellera proti divé zvěři a zachovat je pro pořádný pohřeb. Vzal si k ruce hraničáře Sowina a spolu vytahali mrtvé za pomoci lan a klacků do korun stromů. Skvělá práce, bohužel nebožtíci tam zůstali dodnes.

Ve zmencené podobě se družina znovu

vnořila do systému jeskyní. Pomalu procházeli tmavými chodbami již opatrněji při včerejších zkušenostech. Ale dlouho nemohli nic najít.

“Sakra zase slepá”, zanařádal Chamtudur na kterém bylo již znát určitou nervozitu. “Jestli to takhle pujde dál strávíme tady celý mládí”, dodal a svojí naštvanost chtěl zpečetil ranou pěstí do zdi. Nezpečetil. Cítil jako by dal ránu do závěsu u okna nebo do tlusté pavučiny. To, že správně bylo to druhé potvrdil pavouk který se na něj v zápětí vrhl. A nejen na něj. Odporné asi půl sáhu veliké potvory zaútočily na družinu ze všech stran. Co však zmůžou malá kusadla proti ocelovým mečům, přesně mřířeným střelám a nemluvě ani o magii. Za chvíli bylo po boji.

“Uhg, nějak mi ta rána modrá, asi byli jedovatý”, ozval se Řimbatul když si obvazoval rány. Sowin chtěl hned ukázat svoje nové lékařské schopnosti, které nedávno pochytil, ale trpaslík ho odehnal s tím že není žádná baba a že něco vydrží. “Kdybych chodil s každou rankou za felčarem tak u něj strávím celý život”, dodal.

Skupina zanedlouho vyrazila dále do útrobu jeskyně. Procházeli zatuchlými chodbami, vstupovali do prostor, které kdysi dávno vyhloubyla řeka, ale nenašli žádnou známku jakékoliv lidské existence.

“Už sme to tu prošli křížem krážem a kde nic tu nic”, hudroval Alwynn Bílá ruka ze své klasické pozice na konci družiny. “Možná by sme se mohli rozdělit a trochu to tu proklepat a prohledat”, přemýšlel nahlas Krochta, “jestli tady něco je tak se to tu nebude válet jen tak na zemi”.

Zvuk klepání jílů u stěny procházel celou jeskyní. Numští vytvářely dojem skupiny horníků, dolujících vzácné rudy. “Máášš něco”, ozvalo se z jedné části podzemí, “nemáám”, přišla odpověď z části jiné. Ne všichni však prohledávali okolní stěny.

Chamtudur přišel do míst kde vstupní chodba ústila do rozsáhlé prostory. Rozhlédl se jestly ho nikdo nepozoruje a pomalu odvázal malý váček od pasu. “Konečně”, řekl a lásky plně ho pohládl. Klekl si a na zem od stěny ke stěně vysypal modravě světelkující prášek. Pak na moment zavřel oči.

“Hele co to tam ten chlap vyvádí,” šouchnul do Aedda Griffin pozorující Chamtudura. “Nevím vypadá jako když se modlí”, zasmál se Aedd, “možná za to aby tady dovopra... U bohů co to je?!!

Chodba byla náhle přehrazena modravou jiskřící stěnou světla. Skrze ní bylo vidět postavu hraničáře jak pomalu vstává. “Tak co bastardi co tomu říkáte”, náhle promluvil, “teď budete pykat za smrt mého otce”.

“Počkej, počkej co blběš. Jak tvého otce”, nervozně vytříkl Griffin. “Hej podťe sem všichni ten chlap se zbláznil”. “Já a zbláznil. Copak si nezasloužím vás zabít. Copak ta vaše banda před deseti

lety otce nezavraždila když u nás ve vesnici kradla koně?”.

“To sme, ale nemohly bejt my”, skočil mu do řeči Krochta který právě přišel, “to nikdo z nás nepamatuje, v tý době nikdo z nás v družině nebyl”.

“Nevadí. To není můj problém. Já se mstím Nurský družině”. S těmito slovy vyndal ze stěny kus kamene a zpod něho doutnák pokračující někam do stěny. Vytáhl křesadlo a několikrát po sobě škrtl. “Všichni chćípnete”, Procedil mezi zuby.

“Teda to byla, ale pecka co?” zeptal se okolo ležících spoludružníků Eriadann vyklepávaje si prach z vlasů. “Cože, co si fikal?”, téměř hystericky křičel Soewin. “Neslyším nic neslyším!”, to mi ten spratek zaplatí”. “Hele, Drtinoso, uklidni toho řvouna. Musíme se dát dohromady a vymyslet jak vodsud vypadnout”, začal věci organizovat Krochta, “Třeba najít nějakou díru nebo dutinu. Kouzlama to nepude už sem to zkoušel”.

Za nějakou chvíli, začali znova všichni pobýhat po jeskyni a o ukávat každý kout. A úspěšně. Asi tak po šesti hodinách Griffin vyjukl nadšením. “Tady něco bude, hej všichni, podťe sem ke mě”.

“Vypadá to na podzemní řeku. Je tu kolem vlhko a občas zaslechnu zahučení”, poučoval všechny kolem Aedd, který je známý tím, že všechno ví a všechno zná. Družina byla namačkána v jedné ze slepých chodeb kde před chvílkou elfí zloděj našel duté místo na podlaze. “Ustupte já to zkusím kouzlem”, pronesl čaroděj Moskyt a začal kolem sebe rozhazovat rukama. Prostor kolem něho se okamžitě vyprázdnil, protože při množství magie s kterou zachází by, kdyby nastal problém, klidně nejeden dobrodruh mohl skončit s propáleným břichem. Krochta chvíli stál a kreslil rukou nad podlahou magické ornamenty. Asi dva sáhy velký kus podlahy pomalu začal mizet.

“Začíná z toho tady kolem na mě padat nějaká tíseň”, řekl Soewin asi po dvoustech metrech brodění v necelých pět sáhů širokém podzemním toku, “aby na nás něco z tý vody nevyskočilo”. “To je pravda,” chytil se toho Krochta, “k sakru děte k sobě a to dyž tak nemůže na všechny”. Se zbraněmi v rukou, rameno na rameni postupovala družina dále po proudu do temnoty. Všichni byli mokří a občas ticho prořízlo zakašlání někoho z dobrodruhů. Ale všichni jako jeden muž ukrajovaly bez reptání sáhy své vlhké cesty. Vždy přece možná už za tamhleťou zákrutou může být konec. A opravdu.

“Slyším nákej hukot před náma”, ozval se náhle Eriadann jenž po svém otci zdědil výjimečně dobrý sluch. “Jo máž pravdu taky to slyším”, potvrdil mu to po chvíli poslouchání Griffin, třeba to konečně bude východ už mi z toho tady začíná vodnatět mozek”, S novou silou začaly numští čerit hladinu řeky

a každý měl v hlavě jen jednu myšlenku. Dostat se sakra ven.

“Vodopád”, pronesla najednou osmera ústa. Deset sáhů před skupinou voda padala do černé díry. Všichni stáli jako zkamenělí. “Sakra to sem zvědavěj jak tohle zvládnem”, prořízl ticho Alwynn. Griffin se už notnou chvíli hrabal ve svém zlodějském pytlí a nevšímal si moc okolí. “Kam sem to jenom mohl... Á tady. Já věděl že se budou hodit”. Z úsměvem na rtech vytáhl několik hřebíků a sekeru. “Nebojte to zvládnem. Tohle zatlučeme tady do stěny, omotáme okolo lano, někdo to bude jistit a já to skočím dolu prozkoumat”. “Toje pravda, kruci”, přidal se k němu Aedd. “Honem a sme vodsud co nejdřív”.

Vodopád ústl do veliké tůně v obrovské jeskyni. Netrvalo dlouho a celá družina si na písčité pláži ve světle lucerny vylévala vodu z bot a vztek na hnusného zrádce. “To mi zaplatí. Rozčtvrtím ho. Uzmažim ho”, bylo slyšet od našťvaných dobrodruhů. Nebylo pochyb že mluví o Chamtudurovi

“To je snad sen”, řekl náhle Řimbatul ukazujíc do tmy. “Tam je nějaká stavba. Lucernu! Posviťe tam někdo”. Světlo, ač jakoby nerado, začalo pomalu objasňovat tvary neznámé budovy. Měla základnu asi patnáct na třicet sáhů a vysoká byla jako dva krollové stojící si na ramenou. Celá byla z černého leštěného obsidiánu a v jejím průčelí se skvěla veliká dubová vrata bez klepadla či zámku. U každého rohu přední stěny začínala půl sáhová zídka vytvářejíc dojem, že dům má klepeta na jejichž koncích byly postaveny sochy dva sáhy veliké ve tvaru okřídlených bestií. Celé to vypadalo jako starý chrám zapomenutého boha.

“Hej taky sem něco objevil”, vykřikl se náhle Soewin, “myslím že mám cestu ven”. Numští rázem zapoměli na svatyni a rychle obrátili svou pozornost na mladého hraničáře. “Kde?”, ozvala se otázka několika hlasy. “Když ste pozorovaly tu stavbu všim sem si, že skrze vodu od někud ze spoda prosvítá světlo”, vysvětloval přičemž mohutně gestikuloval rukama, “určitě by se tam tudy dalo doplovat na svobodu”, Myšlenka na slunce prozářila mysl všech dobrodruhů. Chtěli se co nejdříve dostat ven, pryč z tohoto podzemního království. Ale nebyli by to dobrodruzi aby odešli jen tak. Ještě tu byla temná stará stavba tiše se tyčící v tichu jeskynního dómu. Po krátké rozpravě co dál bylo rozhodnuto odložit odchod a prozkoumat chrám.

V klasické sestavě, téměř všichni připraveni k boji, začali Numští obcházet budovu. Se strachem prošli kolem soch a stanuli před dveřmi. “Až řeknu tři tak tam vltnem”, tichým hlasem rozkázal Krochta srovnávaje si v hlavě zaklínadla. “No vltnout by sme tam mohli”, prohodil Aedd s úsměškem na

rtech, “ale ty vrata vtevřem jak, když nemaj kliku nebo klepadlo”. “Mnó, ééé, pravda, pravda...”, zmohl se čaroděj na duchaplnou odpověď, avšak další slova zanikla v hrozném skřípotu, velmi hlasitě to odpovědi na lupičovu otázku.

Před družinou se otevřela místnost kterou prozářili paprsky luceren. Byla černá. Ze stejného materiálu jako venkovní část a až na dva sloupky uprostřed vyplňovala zřejmě celý prostor stavby. Nurští v bojové formaci vešli dovnitř a pomalu jí začali zkoumat.

“Hele tady sou náky tuhý chlapi a vypadaj čerstvě”, pronesl Alwynn tichým u něj nezvyklým hlasem. Měl pravdu. Uprostřed leželo sedum mužů ve zbroji a se zbraněmi v rukou. Jejich pozice svědčily o tom, že jistě zemřeli v bratrovražedném boji. To však na nich nebylo to nejdivnější. Jeich zranění hluboká a jistě smrtelná vypadala jako, že z nich krev poteče tryskem a znečistí vše kolem, avšak nikde ani kapička. “To vypadá jako by umřely před hodinou ale ty dveře nikdo neotvíral aspoň sto let”, mudroval nad mrtvými válečníky Aedd, “Hm, hm, je to divný.”

“Kašlete na ně a rychle sem tohle je mnohem zajímavější”, ozval se z čela místnosti Soewin. Na vyvýšeném místě přímo na proti dveřím, ležel poklad černých jezdců.

“Ách to je krása”, zaplesal Krochta a ihned si začal představovat co za šperky a šaty zase koupí svojí ženě. Vylezl na stupínek aby ho všichni dobře slyšely a začal organizovat družinu. “Takže Soewin z Alwynnem přípr... , ...akra co to j...

Čaroděj zděšeně pozoroval jak se místnost propadla do nenávratna. Viděl černo a nic než černo, jako kdyby byl v nejtmavější hrobce. Přesto nějakým dávno zapomenutým smyslem cítil nezměrný prostor kolem sebe. “Zdravím tě, uslyšel v hlavě”.

“Krochto prober se prober”, volal Eriadann na starostu, který se zatím z pohledem zasněného námovníka otočil k družině zády. “Třeba ho popad nějaký démon co z lidí dělá blbce který jenom blbě čumí a nic neříkaj”, pronesl nezvykle dlouhou větu trpaslík Řimbatul. “Ten ho posed už dávno, ste si nevšímy?”, přidal se potichu Alwynn Běloruký ze zad družiny.

Bažinský čaroděj zatím stál a poslouchal. “Co si žádáš člověče? Co tě přivedlo sem ke mě?”. “Ehm, já, já bych, tedy, chtěl bych ke zlatu”, konečně ze sebe vysoukal Krochta. “Tak zlato? Škoda. No dobrá, ale musíš si pro něj dojít”.

“Hele von se pohnul, co se to sakra s nim děje?”, ptal se sám sebe nahlas Griffin. Aniž to čekal dostalo se mu odpovědi.

“Typické postupování nějaké zkoušky, která se však odehrává pouze v hlavě. Von vidí něco jiného ale doopravdy má ujít jenom kousek. Bude to

asi náročný o čemž svědčí jeho orosené čelo. Hm. Hm. To je jasný”, pronesl už nějakou dobu se nudící Aedd. Všichni se na něho tázavě otočili.

Krochta si zatím připadal jako by dělal všechny zkoušky na Magické universitě najednou. Namáhal hlavu jak to šlo. A vyhrával. Jediný bod světla v obrovské prázdnotě se mu přibližoval. Až konečně byl u něho.

Okolo Moskyta a pokladu to vřelo. “Makej Krocht’oune! Dyť je to jenom sáh. To zvládneš”, povzbuzovaly družiníci svého čaroděje. “Von to dokáže, koukejte už je skoro na konci”, vykřikl náhle někdo. Všichni rázem stichli. “Budou penízeky. Budou penízeky”, prohánělo se snad každému hlavou. Napětí vrcholilo. Ruce byly semknuty v pěst a kapičky potu pomalu klouzaly po kloubech. Osum upřených párů očí posunovalo Krochtu silou vůle kupředu. Ten se náhle zastavil a rozhlédl kolem sebe. “No teda to byla fuška, horší než skládat seno”. Úleva prostoupila okolní prostor.

“Tak kolik tam toho je když se na to podíváš svym zkušenym pohledem pěkně zblízka”, zajímal se hned Alwynn, který vida že nehrozí žádná nebespečí přesunul svou mírně shrbenou postavu co nejblíže pokladu. “No vodhadoval bych to na takovejch dobrejch pětadvacet tisíc zlat’áků”, znalecky pokyvoval Krochta nad hromadou zlata, kamenů a drahého nádobí.

Za nějakou dobu už z pokladu zbylo pouze to co se nevešlo dobrodruhům do vaků, což bylo pár stovek zlat’áků povalujících se na zemi. Dobrodruhům to však nestačilo.

“Hele tendhle chlap má na sobě docela pěkný brnění”, pokyvoval nad jedním z mrtvých Soewin. “To by se mohlo hodit”, “Máš pravdu a nejen to”, přidal se Aedd, prohlížeje si už chvilku dýku trčící další mrtvole z opasku. “Oberem je, che, ty už to stejně nebudou potřebovat.” ještě dodal Alwynn, ale to už se Nurnští vrhly na zabité válečníky, rozhodně nedodržujíc nějakou úctu k mrtvým.

Z naditými vaky zlatem zamířila družina ke vchodu. Ke vchodu, ve kterém se však náhle oběvily dva velké okřídlené stíny. Nebylo pochyb že to jsou ty dvě velké bestie, které ještě před chvilkou v kamenné podobě hlídali vchod. První z útočníků vylétl ke stropu a druhý zaútočil na čelo rozptýlené družiny, ze které se ozývalo klení, chřestot vytahovaných zbraní a ojedinělé výkřiky strachu. Začal boj. Řimbatul který se ocitl tvář v tvář druhému protivníkovi nezaváhal ani chvilku a vrhl se do boje s trpasličí vervou, za střelecké podpory Griffina Linfalase. I tak to však neměl jednoduché. Nestvůra svými pařáty a ostými zuby na něj dorážela a způsobila mu nejedno zranění.

Mezitím ze stínů u stropu, kam před chvílí zmizel, se objevil první z útočníků. Spustil se střemhav

přímo doprostřed družiny. Křídla téměř u těla, pařáty vystrčené dopředu. Vrudých očích touhu. Zabíjet. Jenomže v tu chvíli už se Krochta Moskyt soustředil na jedno se svých kouzel. Nevypadal při tom zrovna nejlépe. Vždy když čaroděj kouzluil, zpotily se mu ruce a obličej se zkroutil do nekezké grimasy. Ale vládl velikou silou. Z očí ve kterých se leskla úleva vylétlo několik rudých záblesků a zasáhly netvora přímo do hrudi. K zemi se snesla pouze sprcha obsidiánových sklíček.

Mezitím Řimbatulovi priskočil na pomoc Soewin a Aedd, kteří hned zapojili své zbraně do kolotoče oceli a pařátů. A úspěšně. Zanedlouho zbyla s útočníka pouze hromada střípků.

"Sakra to byla ale fuška", unaveně prohlásil Řimbatul a opřel se o svou zbraň, "docela už bych vypad ven". Nikdo neřekl nic proti. Družiníci sebrali ze země odhozené batohy a konečně vyšli branou ven. Zde je však čekalo další nemilé překvapení. Všechny věci které vzali mrtvým válečníkům v chrámu se náhle rozpadly jako by za vteřinu zestárlý o stovky let. Nikdo tomu však nevěnoval přílišnou pozornost. Pouze ze sebe setřásli zbytky rospadlých brnění a mečů. Už byli unaveni.

Zkrze vodu opravdu prosvítalo světlo. Teď ještě zbývalo proplavat ven. Ale to by nebyli Nurnští aby si neporadili s takovou tížnou překážkou. První proplavali Aedd s Griffinem kteří sebou táhli lana. Na něj se přivázali věci a protáhly ven. Potom s dalším lanem proplavali Krochta s Eriadannem a pomocí tohoto lana dostali ven neplavce. Přivítalo je malé horské jezírko zalité sluncem, které kousek dál končilo malým vodopádem. Nurnští na malé kamenné pláži rozložili své věci, vedle položili svá unavená těla a hlaly paprsky slunce. Za všechny to zhodnotil Krochta Moskyt." Teď až tady uschnem tak se seberem a pojedem do Liscannoru. A až se trochu dáme dohromady tak vyrazíme najít toho podělanýho Chamtudura a zakrouíme mu ly krkem. A to pěkně pomalu". Odpovědí mu bylo unavené ale odhodlané příkypnutí od všech okolo.

* * *

Liscannor byl vždy nejkrásnější když se vracejícím dobrodruhům objevil na horizontu. V létě se střechy domů leskly na slunci a všude zpívali ptáci, v zimě byly příkrty bělostným polštářem prachového sněhu. Ale bylo jedno jaké bylo období nebo počasí. I v dešti byl Liscannor při návratu pro dobrodruhy nejkrásnější. Voněl domovem. I tentokrát přišlo. Družiníci přijížděli, příkrčení ve svých sedlech koně zablácení až po břicha. Netrvalo dlouho a byli na návsi. Tentokrát je ale nevívalo radostné volání dětí.

"Přišli asi kolem drtuhé hodiny raní, pár dní po tom co jste odešli", stěžovala si plačící Atrien svému manželovi, "Byli čtyři. Dva malí, asi jako náš

Jeremy a dva větší. Vzbudili mě nahoře vložníci, mířili na mě kušema a jediný co řekli bylo: "Buďte zticha, paní, nebo to vaše děti vdnesou". Mlčela sem jako hrob. Ti dva malí na mě pořád mířili a ti ostatní začali prohledávat náš dům. Zřejmě byli hodně zkušený protože brali jen to nejcenější. Trvalo to sotva jednu směnu když tu náhle se ozval z venku signál. Ti co na mě před tím mířili mi svázali ruce a nohy dali mi roubík a potichu zmizeli. Trvalo mi asi půl hodiny než jsem se dostala s pout a hned se běžela podívat co je z dětma. Spaly jako když je do vody hodí.

Později seděl Krochta se zbytkem družiny v hostinci u Hrocha a radili se co dál". Takže víme, že sem do vesnice před šesti dny přišli náky hajzlové a vybrali můj a Griffinův barák. V tu dobu přišli také do baráku k Aeddovi a taky tam ukradli co mohli. Víme že nikomu neublížili a že byli asi zatraceně dobře sehraný", ukončil rekapitulaci Liscannorský starosta. "Máme sakra vůbec nákou stopu?". Po chvilce promluvil Eodel: "No snad až přijede Griffin se Soewinem, který jeli zkusit najít náky stopy".

Byla to hrozná situace. V Liscannorské historii se nikdy nestalo, že by se někdo pokusil vesnici vykrást. A zvlášť vykrást starosta, a dva nejlepší zloděje, to byl teda kousek. Není se tedy co divit že to U hrocha téměř jiskřilo.

Asi po dvou hodinách dorazili oba stopaři. "No samozřejmě nic moc", začal Griffin Linfalas, "stopy kolem vesnice samozřejmě už zmizeli jediný co sme našli bylo kde měli koně. Prolezli sme to tam křížem krážem a jediný co sme našli je tohle...", ukončil lupič svou zprávu a sáhl za opasek. Od tud vytáhl malou lesklou minci.

Žlutý důkaz šel pomalu z ruky do ruky. Družiníci přemýšleli co s tím. "Podle stop to vypadá že se tomu co hlídal, splášili koně a při tom mu vypad tenhle peníz. Co kdyby sme zkusili skočit do Nurnu a zjistit ze který země pochází", promluvil Soewin. Starosta se na něj podíval a přikývl, "Asi nemáme jinou možnost".

Nurn jako vždy pulsoval lidskou přítomností. Jedno z nejlidnatějších měst Starého světa, sídelní město krále Tuderitha, vládce velké Gwendaronské říše. Liscannorští se zde dobře vyznali, vždyť jejich vesnice ležela necelé dvě hodiny koňmo na severovýchod.

Mistr Drrut pracoval v Nurnské mincárně již přes dvacet let, byl trpasličího původu a práce pro něj byla koníčkem. Zastával zde velmi významné místo, a byl také ctěn jako odborník v čechu zlatnickém. A právě za ním družina vyrazila.

"Tak to vám řeknu pane tuhle ražbu sem dlouho neviděli", začal Drrut prohlížejcí si minci pod tlustým sklem, "Na první pohled to vypadá jako

Kassulská ražba ale je nějaká pozměněná...". "Kassulská ražba?", zeptal se hned staršího muže Krochta, který mu minci přinesl. "No Kassul, tak se kdysi jmenovala jedna jižní část Gwendaronu, asi tak před sto lety. Ale tahle mince je nějaká jiná. Zajímavé, zajímavé. Zkuste zajít do knihovny tam vám o té zemi řeknou víc". "Tak vám moc děkuji pane a nashledanou", rozložil se čaroděj a jal se odcházet. "Nazdar, nazdar mějte se. A...". "Copak?". "Dostanu dvacet zlatých".

Krochta stál v čele stolu a na stole před sebou měl rozloženou mapu na každé straně zatíženou půllitrem. "O tom Kassulu sem v knihovně zjistil, že to kdysi byla země která měla svého krále, svoji armádu a všechno. No asi tak před sto lety se stalo, že +++++. Jenomže to se nelíbilo jejímu bratru Kamedovi . Byl to silný a charismatický muž který na svou stranu dokázal strhnout spoustu lidí i část šlechty. Jenom že mu bylo jasné že proti Gwendaronu vojensky nemá šanci. Přežil dva atentáty a potom se rozhodl. Sebral své věrné a odešel ze země směrem na jihozápad. Zde asi po týdnů jízdy koňmo narazil na podhorský kraj kde se rozhodl usadit a vybudovat nový stát. V dnešní době je to malá ale relativně stabilní země, které vládne Carmad II. Tak co s tím?", ukončil starosta malou přednášku. Všichni se dali do řešení co budou dělat. Častokrát se stalo, že debata nakonec k ničemu nevedla a skončila mluvením o spoustě zbytečných věcech a hlavně hluchnou pitkou. Ne však dnes. Po krátké debatě se velká část dobrodruhů vydá do Kasulu a pokusí se zde něco vypátrat. Sraz byl ráno v osm hodin.

Druhý den byli na cestu připraveni oba zloději elf Griffin Linfalas a člověk Aedd z Ruindoru, válečníci, trpaslík Řimbatul Drtinosa a půlkrolol Eriadann, syn slavného Jakoba Rugorského, hraničář, člověk Soevin, alchymista a předák Bílé ruky Alwynn a také samozřejmě čaroděj Krochta Moskyt. Někjakou dobu ještě trvalo než se několik dobrodruhů rozzloučilo se svými manželkami a dětmi, ale za chvilku už koně zatížené Nurnskými

* * *

Přibližně po dvou týdnech dorazili Nurnští k branám města Fersenu hlavního Kasulského města. To bylo stavěno na vyvýšené planině u soutoku řek Tuir a Bílé, bylo obehnané hradbami a jistě tvořilo obtížný cíl pro dobývání.

Sotva dobrodruzi vstoupili do města poznali že není něco v pořádku. Všude na ulicích byli silné vojenské hlídky a obyvatelé vypadali ustrašeným dojmem. Nikde se moc nezastavovali neřvali se kolem sebe a vypadalo to že pořád někam spěchají. Netrvalo to dlouho a jedna hlídka zastavila Nurnské společenstvo. "Kdo ste a co tu chcete", otázal se velitel asi čtyř člené jednotky, "Pokud ste se přišli nechat najmout do armády tak musíte tamhle tudy na

náměstí". "Aaano, přišli sme se nechat najmout, ale jak vidíte ztratili sme se", zareagoval nejrychleji madičský Eriadann. "Dobrá, dobrá takže tamhle tudy", ukázal velitel směr ještě jednou a odešel i z kumpány.

Nurnským bylo jasné že potřebují zjistit nějaké informace ještě dříve než se nechají naverbovat do nějaké žoldácké armády. Zapadly tedy na jakési zastrčené náměstíčko kde byla koncentrace vojenských hlídek mnohem menší a začali se vyptávat na místní situaci. Byla to náhoda ale hned první člověk kterého potkali se rozhlédl na pravo a na levo a řekl, že za žejdlík za dva jim vše řekne. Přijali.

"Je tu válka pánové", řekl potichu ten malý postarší člověk, "ten podělanej Teastlir svrhnul krále", dodal a významně se na Nurnské podíval. V jejich očích viděl však pouze nepochopení. "Aha, koukám pánové nejsou zdejší, to abych asi začal od začátku, co?". Aedd se na něj usmál svým nacvičeným úsměvem, kterým už několik lidí přinutil aby na něj koukali jako na dobrého přítele a přitakal: "To by bylo určitě nejlepší pane, a tumáte ještě jedno ať vám nevyschne v krku". Nurnští se pomalu začali dovídat historii několika posledních dní.

Teastlir byl elf který do města přišel asi tak před rokem. Byl to mladý muž, tak ke třiceti letům, a na první pohled se věnoval alchymii. Koupil tu ve Fersenu dům a začal své umění provozovat za úplatu. Netrvalo to dlouho a dostal se do pozornosti královského hradu, neboť mladý král se o magické vědy hodně zajímal. Začal ho zvát na hrad a trávil s ním dlouhá odpoledne v debatách. Teastlir se pomalu stával královským rádcem. Samozřejmě své umění začal používat v královský prospěch. Výbušniny které on vyrobil se začali používat v dolech, jeho léčivé lektvary často někomu pomohli, a dokonce se říkalo že pro krále předpovídá budoucnost. To všechno mu pomáhalo aby stoupal po společenském žebříčku. Dokonce i obyčejní lidé ho měli rádi. Nikdo netušil, že to vše dělá aby se zmocnil trůnu.

Začalo to před několika dny. Z východu přišly zprávy, že pouštní kmeny, které většina lidí nazývala Nómy, se spojily a chystají se napadnout zemi. Král ihned dal dohromady vojsko a vyrazil bránit východní hranici. Situace však byla vážná. Občas se stávalo, že Nómové zaútočili, ale to byli většinou malé skupinky které udeřili a zmizeli. Nyní to mělo být jiné. Král proto prý požádal Teastlira aby se spojil z astrálními sférami a poradil mu kde nepřítel zaútočí. Potom vyrazil z vojskem na východ.

V hlavním městě zůstala pouze malá vojenská posádka, která měla udržovat pořádek ve městě. A to bylo zřejmě to co si alchymista přál. Před dvěma dny do města napochodovala armáda tvořená převážně žoldáky, kterou vedl jakýsi Gupstaler. Tento muž, jak se brzy ukázalo, byl Teastlirův bratr a vojsko

pro tuto situaci už nějaký čas najímal v cizině. Po obsazení Fersenu se velká část armády vydala na východ zřejmě sevířit krále do kleští. Jak to dopadlo to nikdo zatím nevěděl.

Potom co Nurnští získali jakousi představu, co se v zemi děje, rozhodli se nechat se naverbovat do žoldácké armády. Vydali se tedy k domu, který jim popsala hlídka.

Se vstupem do vojska neměli žádný problém. Nikdo se na nic nevyptával, pouze vyfasovali jakési uniformy v barvě červené a oranžové, které se nosili přes zbroj, a které ukazovali jejich příslušnost. Dokonce se dozvěděli jak se situace vyvinula dále.

Král byl připraven na svých pozicích na útok Nómů, když tu k němu zřejmě dorazil někdo se zprávou co se děje v hlavním městě. V tu chvíli pochopil že byl zrazen. Věděl, že nemá šanci se zde ubránit oboum vojskům a tak rozhodl se stáhnout přes most za řeku Tuir. Znamenalo to ovšem velký risk. Pokud jeho oddíly zastihnou Gupstalerova ještě před řekou, přinutí ho bojovat a do toho se zapletou ještě útočící pouštní bojovníci je jeho osud zpečetěn. Neměl však jinou možnost, než okamžitě vyrazit. Nakonec zřejmě při něm stáli bohové a on se dostal ve zdraví za most, kde se okamžitě opevnil.

Gupstalerova vojska se mezitím setkala z Nómskými útočníky. K boji však nedošlo. Velitel žoldáckých vojsk měl z náčelníkem nájezdníků nějakou smlouvu, a obě armády se spojily. Ihned se vydaly pronásledovat králova vojska. Ovšem ten už byl připraven za řekou k obraně.

Když spojená vojska dorazila k mostu a zjistila situaci, rozhodli se oba velitelé, že nezaútočí neboť by to nemuselo dobře dopadnout. Rozhodli se stáhnout do blízké vesnice a tam si odpočinout. To samé udělala i králova vojska. A toto byla taky poslední informace kterou se Nurnští dozvěděli.

* * *

Byl večer. Kasulské slunce pomalu zaplouvalo za obzor a na cestu mu zpívali ptáci zpěváci. Krochta seděl na zápraží domu který jim byl přidělen a pozoroval vojenské hemžení kolem. Za posledních pár dní zjistil že armáda rozhodně není pro něj. Po krátkém pobytu v hlavním městě přišel první úkol. Jakýsi důstojník jim řekl, aby si mezi sebou zvolili velitele a poslal je do vesnice Kamela, aby zde pomáhali budovat opevnění. Měli se tam hlásit u velitele jménem Kamalz. Hlasováním byl mezi dobrodruhy za vůdce i za velitele jejich odílu zvolen právě Krochta. Na své stanoviště vyrazili ze zásobami asi za hodinu. Kmela byla malá vesnice nacházející se nedaleko mostu, kde před pár dny proti sobě stáli dvě armády. Nurnští se zde také dozvěděli, že hlavní část

žoldácké armády se stáhla více do vnitrozemí. Teastlir si zřejmě před tím než začne něco podnikat s Králem chtěl upevnit pozici mezi prostým lidem a obchodními cechy. Z tohoto důvodu bylo vydáno nařízení, že pokud některý voják zabije civilistu bude zbičován zbaven peněz a vyhozen z armády. Zatím poslední zpráva byla že část armády se vydala obsadit město Kanz.

Liscannorský starosta si vytáhl jeden ze svých doutníků, pohodlně si natáhl nohy a opřel se o rám dveří.. Jakožto velitel jednotky samozřejmě nemohl s ostatními budovat palisádu. Jako jediná se Kamela stala za pár dní co tu byli spíše vojenskou pevností než zemědělskou vesnicí. Zdejší obyvatelé, kromě pár kteří se vojákům starali o potravu a pomáhali se stavbou, byli přesunuti a rozděleni v jiných vesnicích. Vojáků bylo tady asi čtyřicet a byli rozděleni do tří skupin. Tyto se pravidelně střídali v kopaní děr a upevňování kůlů a také v hlídce u nedalekého mostu. Prostě normální vojenský život v pevnosti.

Dveře domu vrzly a vyšel z nich Aedd, který se tu schovával před prací. Krochta sice měl v plánu nahnat lupiče do práce ale po několika pokusech to vzdal. Vranigostský chmaták totiž prostě nedělal jakoukoli práci, která ho nebavila a jeho tělesná práce nebavila dvakrát. "Tak co vůdče co budem dělat", otázal se pracant starosty a posadil se vedle něho, "zatím sme pro svoje peníze neudělali ani co by se za nehet vešlo". "Tomáš sakra pravdu", přitakal čaroděj, "ale co sakra můžem dělat, všude tady okolo zuří válka když se začneš vyptávat tak seš podezřelej". Aedd se rozhlédl kolem aby zjistil jestli ho nikdo neposlouchá, přisunul se blíže a zašeptal, "hele zejtra máme hlídku u mostu, co kdyby sme zdřhly na druhou stranu a daly se do služby tam. Sice taky asi nic nezjistíme, ale je to pořád lepší než někde makat a možná si prachy vyděláme zpátky". Krochta chvíli přemýšlel a pozoroval ostatní. "Máš pravdu. To není blbej nápad. Všechno je lepší než tohle, ale aby s tím souhlasili ostatní". "Vo to nemusíš mít starost."

* * *

Nurnští opatrně procházeli krajinou, vědomi si toho že je někdo může považovat za nepřátele. Barevné označení Teastlirovy armády sice zahodili už dávno ale jeden nikdy neví. Pomalu se blížili k vesnici Torch což jak věděli by měl být hlavní stan královské armády. Netrvalo dlouho a zpoza malého kopečku vyjela asi patnáctičlenná jízda. Jakmile si vojáci všimli družiny vytasili meče a rozjeli se jí vstříc. Dobrodruzi zaujali obrané postavení avšak zbraně nechali svěšené a Soewin začal mávat připraveným bílým kusem plátna. Jízda vída, že nemají bojové úmysly zastavila asi dvacet sáhů od nich. Jeden z nich zřejmě velitel popojel kousek dopředu a začal se

vyptávat co jsou zač a co tady chtějí.

"Jsme zběhové, z druhé strany a rádi by jsme se přidali k vaší armádě" zavolal na něj vůdce Krochta. Velitel cválil přemýšlel a pak odpověděl. "Dobrá, zandáte svoje zbraně do pochev a mi vás odvedem do tábora kde rozhodnou co s váma. Ruce necháte tak aby sme na ně dobře viděli. A varuju vás, jedinej špatnej pohyb a je po vás." Jak řekl tak Nurnští udělali a zachvilku už se obě skupiny vydali směrem k vesnici.

Torch byla dříve klasická zemědělská vesnice obehnaná palisádou která však sloužila spíše jako obrana před divokou zvěř z blízkého lesa. Nyní se změnila na velké vojenské ležení. Měnila se také její tvář. Palisáda byla rozšiřována, zvyšována a v každém rohu byla vybudována hláska se stálou hlídkou. Místní obyvatelé zde téměř nebyli vidět. Všude pouze vojáci a zase vojáci. Avšak bylo vidět, že zde byl rozdíl oproti Teastlirovcům. Tato armáda byla mnohem lépe organizována a vedena. I struktura byla jiná. Královští spoléhali na své oddíly těžké a lehlé jízdy podporované menšími oddíly těžké pěchoty a elfích lučištníků. Vzbouřenci měli hlavně těžskou pěchotu a střelce doprovázené Nómskou lehkou jízdou. To vše Nurnští vyděli když v doprovodu procházeli ležením. Byli ponecháni v malém domě na kraji vesnice, před který byla postavena hlídka. Zde čekali co se bude dít.

Asi po dvou hodinách k nim dorazil posel že se mají dostavit ke králi. Dobrodruhy překvapilo že jsou povoláni rovnou k hlavě státu, ale doufali že vše dobře dopadne. Svědomí měli čisté. Cestou po Kasulu nikoho nezabili ani neokradli. Rychle si upravili zbraně a šaty a vyrazili.

Král Carmad II. byl mladý muž, svalnaté postavy a dlouhých vlasů. Nebyl oblečen do drahých šatů, ale měl na sobě zdobenou zbroj a u pasu dlouhý meč. Seděl u velkého stolu který byl celý pokryt velkou mapou namalovanou na plátně, a díval se pozorně na příchozí. Po jeho pravé ruce stál starý prosedivělý muž avšak vzpřímené postavy a který měl na sobě také zbroj přez níž měl přehozen pláš, jeho jméno bylo Drus Moršic a byl královským rádcem a učitelem válečného umění. Po levé ruce měl svou osobní stráž, což byl skoro dva a půl sáhu vysoký krol opírající se o obrovský obouruční řemdi. Předě dvěma stáli další, ovšem už ne tak obrovští, krolové. Král po chvíli promluvil. "Slyšel jsem, že prý jste zběhli a teď se chcete přidat na naší stranu. Jak mám vědět, že nejste špióni." Slova se ujmul Gryffin Linfalas. Opatrně volil co řekne aby nějakým svým omylem nespůsobil královo podezření a ve zkratce mu vylíčil osud který družinu potkal. Nakonec pronesl. "... a pokud by jste měl zájem já a mí přátelé jsme tuze sehraná tlupa, která vyřešila nejednu svízelnou situaci.

Pro začátek jenom aby jsme vám dokázali svoji loajalitu.” Mladý panovník chvíli přemýšlel a pak poslal Nurnské do vedlejší místnosti s tím že se musí poradit.Čekali asi dvě směny než byli povoláni zpět. Král jim sdělil ,že pokud mu chtějí dokázat že nejsou špióni musí pro něho zajistit spolupráci s krolí kteří žijí daleko odsud. “Slibte jim do jisté míry co chcete, hlavní je aby se jejich vůdce se mnou setkal za dva dny na tomto místě”,dodal a zabodl prst do mapy,”doražte s ním nebo bez něho, pokud tam nebudete budete pokládáni za vyzvědače a když se ještě někdy setkáme propadnete hrdlem. Nějaké dotazy?”

Dotazy nebyly. Dobrodruzi se rozloučili a trochu nesví Carmada opustili. Přidělený důstojník pro ně nafasoval nějaké jídlo, takže za hodinu byli připraveni vyrazit.Neměli proč čekat. Místo kam je král poslal bylo asi patnáct mil daleko. Pokud tam chtěli dorazit před setměním museli vyrazit.

* * *

Družina už asi hodinu procházeli lesem a hledali známky krolí přítomnosti.Avšak nikde nikdo. Ze začátku postupovali potichu a obezřetně a snažili se na sebe moc neupozorňovat. Níni se ale rozhodli jít z větším lomozem aby je zdejší obyvatelé sami oběvili. Tato taktika se vzápětí osvědčila. I když ne úplně.

Z blízkého křoví se náhle vyřítily dva krolové a zaútočili na čelo družiny. V tu samou chvíli další tři napadli družinu ze zadu. Všechno to mohlo špatně dopadnout nebýt Krochty Moskyta, jehož obličej se náhle skřivil kouzelnickým soustředěním. Málem mu sice jeden z útočníků kouzlo přerušil, ale jeho kyj zastaví Třaskatul dřive než mohl cokoli způsobit. A pak to přišlo. Tři z útočníků náhle padli k zemi jako pod atí. Pro ostatní pak nebyl problém zbylé dva srazit omráčené k zemi. Během chvíle byli všichni svázáni provazy.

Nurnští stáli kolem zajatců a čekali, až se proberou. Žádná z nich nebyl mrtev takže doufali ,že nakonec se dostanou k vyjednávání. Po chvíli se ti tři co Krochta svázal kouzlem začali hýbat. Pomalu se rozhlíželi kolem sebe a když spatřili Nurnské, kteří byli okolo nich, bylo vidět, že mají v očích strach. “Huh, kdo vy být, co vy chtít?,” ozva lse jeden, zjevně nejstarší kroll a pokračoval,“ tady naše zem a vy zmizet, nebo mi vás zabít.” “ Ty už toho moc nezabiješ až si tě já a Bilá rukou vezemem do parády, ty mutante, “zařval náhle Alwynn, a kdyby ho Soewin z Řimbatulem nezadrželi jistě by se na svázaného vrhl. “ Tady pána si nevšímejte on je trochu pomatenej,” promluvil svým medovým hlasem Aedd. “My jsme přišli s takovou ideou, hrozně rádi by jsme mluvili s vaším šéfem respektive náčelníkem. Co vy na to?” Krolovi se zkrabatilo čelo a bylo vidět že přemýšlí. Pak se usmál a odpověděl. “He?”

“ Hele von ti nerozumí,” pošeptal Griffin

svému dvojčeti, “ já něco zkusim.” Stoupl si před zajatce a za pomoci rukou započal rozhovor. “Tak, já Griffin. My nurnští. My rádi by mluvili z váš náčelník. Nechtít nikoho zabít. Jenom mluvit.” To už bylo něco jiného. Na zajatcově výrazu bylo vidět, že už rozumí. Chvilku se z elfem dohadoval, ale ten uměl taky používat přesvědčivého hlasu, tajného to umění zlodějského. I když slovní zásoba, kterou mohl použít nebyla nic moc. Nakonec, když zajatci slíbili, že je zavedou za náčelníkem, byli rozvázáni a družina jim vrátila zbraně. Společně se vydali dál do lesa.

Sídlo krolí tlupy bylo umístěno hluboko v lese mezi skalami. Společenstvo zde žilo v jakých si plátěných chýších a soustředěných okolo jeskyně. Co ale dobrodruhy překvapilo byl zvuk kovárny, ozívající se z největší chatrče z níž se také mohutně kouřilo. Příchod družiny vzbudil velký rozruch. Okolo zažali pobýhat malé děti a většina žen přispěchala aby se podívala na příchozí. Muži ti na sebe ve směchu ozbrojovali a dávali tím na jevo že pokud si někdo něco začne rozšmelcujou ho na kusy. Mezi nimi se oběvil mohutný postarší krol s prošeďivělými vlasy a se zlatou čelenkou. Který se postavil před družinu. “ Já být Šak a být náčelník. Co vy chtít ode mě?” promluvil mohutným hlasem. “Být zdrav Šak, “pozdravil Krochta Moskyt “ mi být Nurnští a chtít mluvit s tebou. Posílat nás král.” “Nemuset mluvit jak blbec, Krochta. Já žít dlouho mezi lidmi tak rozumět ti. A co se týkat král, já být tady král. Pokud chcete mluvit jít se mnou do mé chýše.

Nurnští došli ke stavbě odkud se před tím ozývaly zvuky kladiva a kovadliny. Zde byla zařízená kovárna a dva krolové zrovna pumpovali u měchu. “Já hodně cestovat když být mladší,” vysvětloval Šak “,naučit se jak kovat železo.” Náčelník odhrnul kůži u vchodu do druhé poloviny přibýtku a pozval všechny dál. Vnitřek byl zařízen věcmi které by u krola nikdo nečekal. Křeslo ze dřeva, několik truhel na stěnách pověšené zbraně. Všichni se usadili kolem ohniště a začali vyjednávat. Nebylo to nic jednoduchého. Šak rád souhlasil že jeho lidi Carmadovi pomůžou, ale jeho požadavky nebyli nijak skromné. Družina si uvědomovala, že toho můžou slíbit hodně ale nesmí to přehnat. Bylo by přinejmenším trapné kdybi se krolí vůdce setkal s králem, požadoval od něho například půl jeho země a obhajoval by se že mu to navrhli jeho vyjednaváči. Naštěstí mezi dobrodruhy nebyl nikdo koho by něco takového napadlo.

Konečně se dohodli, že Šak druhý den pojede s nimi. Na jejich počest byla večer uspořádána oslava kde museli vyprávět spoustu historek z jejich dobrodružného života. I když ono to nebylo zas tolik vyprávění jako předvádění. Spát se šlo hodně pozdě ráno.

* * *

Král na ně čekal na smluveném místě. Přijel sem s dvaceti muži a samozřejmě se svojí krolí osobní stáží. Byl očividně potěšen že se Nurnským podařilo přemluvit krolího náčelníka k tomu aby přijel. Po krátkém pozdravu Šak s Carmadem spolu vešli do připraveného stanu a začali vyjednávat. Trvalo to skoro půl dne než zkončili. Naonec se dohodli že pokud se krolové ke králi přidají, dostanou od něho pořádnou výzbroj, slib že nikdy nikdo nevstoupí na jejich území bez Šakova dovolení a návdavkem ještě pastviny které se nacházejí blízko jejich lesa. Poté se oba vůdci rozešli s tím ,že Šak vybere válečníky a za dva dny dorazí do Torchu.

I když byl už večer, král se vydal okamžitě na zpět, nebo měl zlé tušení, že se za doby jeho nepřítomnosti něco semele. A jeho tušení bylo správné. Když se na dohled přiblížili k táboru vyděli ,že z něho stoupá kouř, a sem tam se oběvily i plameny. Nurnští s králem a jeho družinou okamžitě nasadili koním ostruhy a začali se připravovat k boji. Naštěstí toho nebylo třeba. Již bylo po boji. Část vesnice sice hořela, ale bylo vidět že požár je již pod kontrolou. Od vojáků se dozvěděli co se stalo.

Krátce po tom co král odjel vyjela z lesa skupina v barvách královské armády. Hlídka u brány je považovala za průzkum který vyjel brzo ráno a otevřela jim. Jaké však bylo jejich překvapení když v tu chvíli když projížděli branou napadli hlídku, která jim otevírala a z lesa se vyřítila těžká jízda Teástlirovy armády následovaná pěchotou. Pětičlená skupina vybraných válečníků se snažila udržet otevřenou bránu dokud nedorazí jízda. A dařilo se jim. Královské zachránilo to ,že králův rádce Drus Moršic byl právě poblíž na obhlídce mužstva. Během chvilky dokázal zorganizovat obranu a sám se postavil do jejího čela. Sám sice nebyl už nejmladší a jeho paže neměli už takovou sílu, ale jeho zkušenosti byly obrovské. Takže v tu chvíli kdy oddíl těžké jízdy vtrhl do tábora stál jim v ústřety odíl s napřaženými kopí a dva malé jednotky na ně útočili z boku. Na palisádě se už dávali dohromady elfové a přesně mířenými střelami častovali přibíhající povstaleckou pěchotu. Štěstí se obrátilo na stranu Moršicových lidí. Pomalu vytlačovali jezdce, kteří na stísněném prostoru nemohli použít výhody svých koní a dokonce se královským povedlo probít se k bráně a pomalu jí zavřít. V tu chvíli bylo rozhodnuto. Mezi lučišníky na palisádu nastoupili již organizovaní pěšáci aby bránili pokusům se přes ní dostat. Ti s nepřátele kteří se dostali dovnitř byli bez milosti zabiti. Ovšem neprodali svůj život lacino. Bylo prolito mnoho krve obránců než byla pevnost čistá. Bohům žel však byl vtomto boji smrtelně zraněn právě Drus Moršic, který zřejmě přecenil své síly. Byl odnesen do králova domu a tam uložen do doby než přijede Carmad. Ostatní velitelé začali organizovat

hašení požárů které způsobilo několik zápalných šípů.

Jakmile se vladař doslechl o zranění svého přítele, nasadil svému koni ostruhy a pospíchal za ním. Drus dostal opravdu ošklivou ránu kopím a bylo jasné ,že mu může pomoci pouze zázrak. A ten přišel. Mladý Eriadann se protlačil mezi stráží a nabídl králi že může starci pomoci. Zdědil totiž po svém otci Jakobovi jakýsi léčiví lektvar, který prý dokáže z rosekaného muže udělat zase jeden celek. Král neváhal ani chvíli a i když se jeho ošetřující lékař netvářil příliš přívětivě, nechal zraněného lektvar vypít. A opravdu. Téměř okamžitě po požití přestala z ran prýštit krev a začaly se zatahovat. Vypadalo to že se starý pán Moršic nakonec ze svého zranění uzdraví.

Na králi bylo vidět že si ho Nurnští tímto získali. Chvilí poseděl u svého přítele, jehož stav se rapidně zlepšoval a poté se obrátil k družině. “Pánové vidím ,že vám zřejmě mohu důvěřovat. Vykonali jste pro mě nezanedbatelnou službu a zachránili jste život mému nejlepšímu příteli. Niní pojdte se mnou měl bych pro vás práci za slušnou odměnu.

* * *

Bylo kolem druhé hodiny rání. Mraky pokrývali celou noční oblohu tak, že ani světlo měsíce či hvězd nemohlo proniknout až k povrchu. V hlavním městě Fersenu ve čtvrti nejbohatších lidí byl už klid. Byl sice občas rušen náhodnými výkřiky které sem zanesl vítr z nedalekého centra, sem vojenská hlídka nepustili nikoho kdo by mohl rušit spánek boháčů.

Od níské zahradní zidky se odělili dva stíny dva stíny a dvě čtemné postavy se přes ní rychle přehouply. Tam skrčení se na chvíli zastavili. Bylo vidět že spolu velice potichu rozmlouvají i když to byli spíše posunky než řeč. “Hele Aedde, ty to vem z jedné strany a já se podívám do zadu. Musíme zjistit jestli se tam dá nějak dostat.” “Jasně Griffine,” odpověděl mu druhý stín, “nejsme žádný žabaři.” Dvojice se rozdělila a každý se vydal za svými úkoly.

“Takže ještě jednou,” vzal si slovo vůdce “, král nám řek že máme sejmout nějakýho kudůka jménem Rapštor, který prý je pravou rukou Teástlira. Tady naši zloději zjistili kde se nachází jeho barák, a jak se do něj dostanem. Takže plán je následující. Rozdělíme se na dvě skupiny z nichž jedna, ta větší, půjde hlavním vchodem, pokusí se nepozorovaně dostat dovnitř a co nejtišeji sejme všechny co tam najde. Druhá skupina počká venku za domem a jakmile uslyšej že ty co sou ve vnitř maj problémy vtrhnou do vnitř zezadu oknem. Bude to pomoc a hlavně překvapko. Není to velkej dům a je přímo na kraji města takže dostat se dovnitř by neměl být velký problém. Horší je že nevíme kdo ho hlídá. Má ktomu někdo něco?” Pár dotazů se ozvalo především od nováčka Eriadanna ale byli to jen připomínky. Jinak všichni s plánem souhlasili.

Družina se v celá dostala až ke kudůkově domu kde se rozdělila na předem určené skupiny. Ty pak vyrazily za svými cíli. Aedd, Alwynn a Eriadann oběhli dům a ukryli se kousek od oken ve křoví, kde si připravili zbraně a vyčkávali. Řimbatul, Griffin, Krochta a Soewin se potichu přesunuli ke vchodovému dveřím kde Liskanorský zloděj vytáhl své paklíče a jal se otvírat zámek, což se mu po chvíli podařilo. Družiníci opatrně vstoupili dovnitř. Pokoj kde se ocitli nebyl příliš veliký a bylo vidět že je to jakýsi obývací pokoj. Vrohu byl krb kde doutnal oheň a před ním dvě křesla. V rozích se nacházeli dvě truhli a celou jednu stěnu pokrývala knihovna. Další dveře byli přímo naproti vchodu. Nikde nikdo nebyl. Všichni opatrně prošli pokojem, nikdo nic neprohledával nikdo nechtěl nic ukrást. Griffin otevřel další dveře. A pak to začlo. Před zlodějem se náhle oběvil malý šlachovitý kudůk a se sveřepým výrazem a šavli v ruce se na něj vrhl. Krochta se okamžitě pokusil útočníka srazit blesky, kouzlo mu náhle přerušila rána sekerou. To se z jedné z truhel náhle vyřítil další malý válečník s výrazem ještě sveřepějším. Ještě že měl Liscvannorský starosta vyvolané kouzlo, lidem zvané duhu. Bez něho by měl hlavu na dvě půlky. Griffinovi s Řimbatulem se zatím podařilo zatlačit soupeře do druhé místnosti. Ně že by nějak příliš vyhrávali. Na jejich straně byla početní převaha avšak kudůk měl větší válečnický um a zkušenosti. Krochtovi zatím na pomoc přispěchal mladý Soewin a několika výpady druhého útočníka od něho oděil, což čaroději poskytlo prostor aby se podruhé svým kouzlem nemilil a přesně ho bleskem zasáhl do hrudi, což nepřezřel. Kouzelník i hraničář se poté obrátili na pomoc druhým bojujícím. A obrátili se včas nebo Griffin právě dostal ránu přímo do boku a se záupněm se svezl k zemi. Ani trpaslík už na tom nebyl nejlépe, z mnoha ran mu tekla krev. Nurnští navíc ještě zahlédli jak z pod posteje, která byla v místnosti vylézá třetí kudůk a žena se k truhle stojící v rohu pokoje. Naštěstí přišla pomoc z druhé strany. Zavřeným oknem náhle prolétla vrhací sekera a voblaku střepů se zasekla novému nepříteli přímo mezi lopatky. Ten padl mrtvý k zemi. Druhé okno se také náhle otevřelo a v něm se oběvil Alwynn a s chechotem začal střílet šípů do zad Řimbatulova soka. Ten byl překvapen náhlím útokem čehož využil Soewin a vrazil mu meč přímo do odkrytého krku. Byl konec souboje.

Družiníci měli strach , že někdo uslyší jak se rozbylo okno když Aedd skrze něj prohodí sekeru takže dům prohledali pouze zběžně. Báli se také o Griffina avšak ten byl pouze v bezvědomí. Jejich zkušenost s tím jak něco najít byla velická proto snadno našli většinu Rapštorových ceností. Netrvalo to ani směnu a už všichni opouštěli dům který nyní obývali pouze tři mrtvolky. Kudůk Rapštor a jeho dva osobní

strážci. Družina snadno našla koně které zanechala v nedalekém remízku a spěšně vyrazila zpět ke králi.

* * *

Když druhý den večer překračovali brod přes řeku Bílou, byli již nesmírně unaveni. Ze strachu před pronásledováním jeli téměř seli den bez odpočinku což bylo nutně znát hlavně na jejich koních. Za řekou však byli už v bezpečí. Popojeli ještě asi dvě míle do malého lesíka a tam se utábořili. Druhý den před polednem dorazili do Torchů.

Carmad je nechal dva dny odpočinout s tím ,že po tom pro ně bude mít další úkol. Také jim předal váček z několika drahými šperky které dohromady tvořili slušnou sumičku. To byla jejich odměna za kudůkovo zabítí.

Během doby co v táboře odpočívali, se také dozvěděli že ninější válečná situace uvízla na patovém bodě. Území bylo řekou rozděleno na dvě části, které ani jedna strana nijak významně neporušovala. Všichni se připravovali na to co bude dál. Co to bude to nikdo nevěděl.

Družiníci spolu s jedním elfem, velitelem elfských lesníků, a dvěma vyššími důstojníky postávali kolem stolu pokrytým několika velkými mapami. Mladý král stál mezi nimi a vysvětloval jim co budou mít za úkol. “Věc se má tak. Teástlir má problém s nedostatkem peněz. Jeho armáda je složena převážně se žoldáků takže těch peněz potřebuje hodně. Kasul nejní velká země takže na daních toho člověk moc nevybere, a on je nechce zvedat aby se lid proti němu nevzbouřil. Ve státní pokladně peněz taky nikdy příliš nebylo, takže musí schánět jiné zdroje, jinak se mu jeho slavná armáda brzo rozpadne. To je dobrá správa. Špatná je ta že ten zdroj našel. Na jihovýchodě země je totiž velice zajímavá oblast. Ze všech stran je obklopena horami a jediný přístup je po cestě, která vytesána do skály, vede podél bouřící řeky Bílé. První člověk který se tam dostal se jmenoval Charuman a ta místa jsou po něm dokonce pojmenované. On zjistil ,že na těchto pláních panuje trochu jiné podnebí než všude okolo. Je to pro to, že se tam střetává teplý vítr ,který vane z pouště a vítr který vane z hor a přináší vláhu. Ale to je jedno. Důležité je ,že můj otec za Charumanovi pomoci tam začal pěstovat kávu, což je plodina, která se vyskytuje hodně na jihu a v Gwendaronu či Mondragonu se za ní dobře platí.No a Teástlir toho využil a nyní se snaží poslední úrodu prodat. Naši zvědové zjistili ,že dnes večer vyjíždí kolona vozů, která bude směřovat směrem do Malikornu. Musíme je zastavit. Vaše skupina pane Krochto a oddíly pod vedením tady pana Reliena a Vrta to musí dokázat. Celkové velení nad tímto úkolem svěřím vám Krochto. Věřím že vy, bez urášky, máte s přepadáváním a útoky ze zálohy větší zkušenosti.Na cestu se vydáte hned a pojedete ke

krolímu lesu kde na vás bude čekat spojika. Ta vás převede přes les. Dál je to na vás. Pokud se celá akce povede, tak dokončíte to co si zámánili nepřátelé. Dojedete do Nurnu a tam zásilku prodáte a nakoupíte zbraně. Přesné instrukce dostane tady pan Vrut. My na vás počkáme na druhé straně krolího lesa za čtrnáct dní. Zvládnete to?”

Nikdo nepochyboval o tom že by věc nezvládl, pouze Nurnští měli ještě jednu malou otázku. Kolik za to? Tu však král rychle uspokojil. Pokud prověhne vše v pořádku dostanou rovných dvacet tisíc ve zlatě. To nebyla špatná cena.

* * *

Byla už tma a na neby vyšli první hvězdy. Nedaleko cesty která směřovala z Kasulu do Malikornu hořel oheň. Okolo něho seděli nurnští a společnost jim dělali velitelé oddílů Relien a Vrut. Ostatní vojáci, kteří se věnovali hlavním odpočinku po dlouhé cestě se dali tušit kolem nich vlese. “Naši zvědi zjistili,” promluvil tichým hlasem elf ,že před nimi máme tak pět hodin náskok a podle mapy by jsme zítra večer měli dojet na křižovatku z hlavní cestou do Malikornu. Takže to vypadá že to zítra spustíme,” dodal a očima se obrátil na Krochtu. “To jo, máš pravdu, musíme jenom najít nějaký vhodný místo,”odpověděl dotazovaný. Náhle se ozval mladý Soewin.”Podívejte, včera jsem si vzpoměl na místo okolo kterého sme jeli když sme jeli sem. Cesta se tam docela prudce stáčí a na jedné straně je les a na druhý takový skalky. Navíc to není ani hodina odsud. To by nemuselo bejt špatný.” “Má pravdu,” přitakal mu Vrut ,”takový místo tam je. To by fakt mohlo vyjít, že sem si na něj nevzpoměl,” dodal ještě. “Tak dobře,” promluvil opět vůdce ,”deme se vyspat. Dvě hodiny před tím než bude svítat, nás hlídka vzbudí. Potom se všichni přesuneme na to místo a když bude vyhovovat, tak tam na ně počkáme.”

Místo vyhovovalo naprosto perfektně a vypadalo přesně tak, jak ho popsal Soewin. Plán byl následující. Většina válečníků se schová v lese, střelci za kameny na druhé straně. Jakmile vjedou vozy mezi ně zaútočí střelci a zvlášť k tomu určená skupina na první vůz čímž znemožní ostatním postup. Chvilí potom na osádky vozů vyběhnou vojáci a dokončí tak dílo zkázy pro Teástlirův transport kávy. Bohové stujte při nás.

Nurnská družina se rospýtýla mezi přepadové skupiny. Zatímco Aedd, Griffin, Soewin a Alwynn se zařadili mezi střelce, mladý Eriadann, Řimbatul a Krochta vytvořili ty kteří zaútočí jako první. Ostatní byli dobře seznámeni co mají dělat takže nyní stačilo unázat svou nervozitu na uzel a počkat na nepřítele.

Vozy se objevily krátce před polednem.

Pomalou se ploužily cestou a výřili malé oblaky prachu. Bylo jich pět a už na tu dálku všichni vyděli ,že to bude tuhý oříšek. Každý povoz řídil statný chlap v brnění a vedle něho seděl jiný s kuší nebo z lukem. Kolona jela těsně za sebou a po jejich stranách maširovali další ozbrojenci. Poslední obranou jednotkou byl malý oddíl lehké jízdy z níž čas od času někdo vyjel do předu naprůzkem. I nyní poslal velitel, který měl dostat vozy v pořádku do Nurnu, své dva stopaře kupředu, poněvác se mu nelíbily úsek kterým měli projíždět. Ti okamžitě vyrazili. Projeli opatrně zatáčkou a zkušenými očima propátrávali les a stopy na cestě. Jenomže i na druhé straně byli starí lovci, kteří čekali něco takového a tak oba muži projeli kolem, aniž by si všimli, že na ně míří minimálně dvacet šípů a na druhé straně je připraveno o deset více mečů, toužících po krvi. Avšak nakonec něco nevyšlo. Průzkumníci sice projeli kolem úkrytu hlavní části, avšak zřejmě odraz slunce na nedočkavě vytaženém Eriadannově meči jim ukázal, že tady něco není v pořádku. Naštěstí nedokázali způsobit jaký koli poplach. Ocitli se totiž příliš blízko Liskanorského čaroděje Krochty Moskyta někdy také zvaného Magické havodo. Ten sice nedokáže svými blesky vládnout na velkou vzdálenost, ale pokud jsou protivníci (odborně cíle) v dosahu nemají téměř šanci. Čaroděj každého počastoval třemi svými nejsilnějšími blesky a připravil jim tak nepřijemnou smrt způsobenou propáleným hrudníkem. Nestačili ani vykřiknout. Řimbatul s Eriadannem okamžitě vyběhli ze své pozice a odtáhli obě zohavené mrtvolky do lesa. Bohům žel při tom nestačili chytit koně, kteří vyplašení odběhli, naštěstí ale dál po cestě. Teď všichni doufali, že si nikdo ničeho nevšimne. A měli štěstí. Velitel kolony totiž nepočkal na své špehy a vjel do připravené pasti. Uvědomil si sice, že za zatáčkou rovně po cestě nevidí své dva muže a chtěl vyhlásit poplach, ale to už se na karavanu snášeli první šípů a vyběhnuvší Řimbatul podporován kouzly, sekerou právě skolil z kozlíku jeho vozku. Začal boj na život a na smrt.

Obránci byli chvilku zaskočení střelbou, ale netrvalo dlouho a pod ochranou štítů se vrhly na lukostřelce. Přesně na to, ale čekali vojáci schovaní v lese nebo jejich nepřátelé se tím k nim otočili zády. Vyšlo to přesně jak si všichni tři velitelé přáli. Obránci byli pořádně zaskočení, ale vozi nepustili lacino a bránili se se vši urputností.

Mezi tím Řimbatul chytil ohlávku koně z prvního zprežení, přičemž se mu podařilo vůz zastavit napříč cestou. Všiml si také, že Krochta zbleskoval vozku dalšího povozu. Cesta byla zablokována.

Mladý Eriadann si všiml, že ze zastaveného vozu vyskakuje jeden z nepřátel. Vytrhl tedy svůj meč a vrhl se mu v ústrety. Jenomže stalo se něco

ne očekávaného. Eriadann bojoval mečem, který nurnská družina nalezla v pokladu Černých jezdců. Byla to skvělá zbraň, jenomže stará a nezvyklá. Její těžiště bylo posunuto a i když byla čepel zahnutá měla oboustranné ostří. Ten kdo s ní chtěl bojovat, si nejdříve musel na rozdíl zvyknout, což půl krol neudělal. Proto se stalo to, že v tu chvíli když vytáhl meč a chystal se protivníkovi zasadit ránu, sekl se nešťastnou náhodou do krku tak, že si přel krční tepnu. Řimbatul vida že je jeho společník v nesnázích vrhl se na jeho ohromeného (jak často se stane, že se soupeř před vámi podřízne) protivníka. Jelikož byl ještě pod vlivem Krochtova urychlovacího kouzla tak způsobit mu smrt, mu nešlo. Žádné potíže. Ihned po tom se snažil Eriadannovi poskytnout první pomoc, ale neměl šanci, zraněný během chvíle vykrvácel. Takto nešťastně zemřel syn nejslavnějšího válečníka Nurnské družiny. Bohům žel nikdy nedosáhne slávy svého otce.

Ale mezi vozy se neustále bojovalo. Řežba se mezi tím roztýpila do několika skupin a soustředila se převážně okolo vozů. Královi elfové ze strachu aby netrefili někoho z vlastních, přestaly používat své dlouhé luky a s ručními zbraněmi vyrazili na nepřátele. Šly snimi také všichni Liscannorstí střelci. Všichni kromě Alwynna. Ten se samozřejmě ze své pozice ani nehnul, poněvadž statečný předák Bílé ruky, již byl jediným členem, nerad nastavoval svou kůži. Raději zde pěkně v bezpečí počkat než se vše přežene a pak všem se slávou uříznout hlavy. Jen si ale nespěct naše mrtvol s nepřátelskými, to by se mohl někdo zlobit.

Jakmile Griffin, Aedd a Soewin doběhly na bojiště viděli že zde už mnoho nepomohou. Byl téměř konec. Obránci už se nesnažili ochránit vozy, ale probýt se z obklíčení ven a zmizet v lese. Jen málo komu se to podařilo. Vítěství bylo ale drazé zapláceno. Z třiceti královských vojáků pěchoty přežilo jenom deset zle posekaných mužů. Z obránců přežily dva kteří se spasili útekem do lesa. Z liscannořanů zemřel jediný Eriadann.

Starosta Liscannoru byl z jeho smrti velice nešťastný. Cítil se za mladého půlkrola jaksi zodpovědný. “Sakra, co řeknu Rolandě,” myslil si. Většina ostatních takové problémy neměla. Jejich hlavní starostí bylo, co že to ti mrtví mají po kapsách, takže vůdci z naložením mrtvol nakonec pomáhal pouze Řimbatul, jež si za tu krátkou dobu vytvořil k Liscannorskému hrobníkovi docela vřelý vztah. Ostatní mrtví byli pochováni do mělkého společného hrobu, který vojáci vykopaly. Navečer se tedy kolona pohnula znovu směrem k Nurnu. Nyní však už z jinou posádkou.

* * *

Hlavní něsto Gwendarronu přivítalo dobrodruhy svým obvyklým shonem a mumrajem. Množství lidí pobíhajících na první pohled sem tam,

trhovci vychvalující své zboží, mnoho krásných kočárů, ale i žebroty a chudiny. To vše patřilo k tomuto městu jako ke květině motýl.

Liscannorstí se už před tím dohodli s oběma veliteli, že pokud chtějí své zboží prodat co nejlépe, tak jedině u starého obchodníka pana Li - Čonga. Ten měl své sklady a kancelář nedaleko přístavu. Chvilku to trvalo než se z vozy prodrali ulicemi za svým cílem, ale pokud chtěl člověk nejlepší cenu a nejlepší zbraně, vyplátilo se to.

Starý překupník se přivítal hlavně z Krochtou Moskytem který nejdennkrát u něho utratil hříšné peníze a velice se podivil, když zjistil co přivezli a co chtějí. S kávou v tuto roční dobu totiž nikdo nepočítal a navíc to byla věc velice drahá a vzácná, kterou pro své hosty kupovali pouze ty nejlepší restaurace. Jenomže to by nebyl starý Li - Čong, aby mu rychle nedošlo, že má před sebou nejlepší obchod tohoto roku. Okamžitě rozeslal své pomocníky na všechny strany a nabídl, že zboží zatím složí do svého skladu a nechá všechny najít a ubytovat na vlastní náklady, nebo jak řekl “, i ten nejlepší obchod chvilku trvá.”

Nurnští byli rádi že mají čas se chvilku zdržet doma a proto se většina z nich vydala do Liscannoru, za svými ženami a dětmi. Krochta také musel nějak vysvětlit Rolandě, že její starší syn je mrtve, takže i když se vracel domů nebylo mu lehké u srdce. Jediní kdo z družiny přijali pozvání byli Soewin a Alwynn, kterému v Nurnu sice v Nurnu hrozilo vězení, ale tomu že se za darmo v hospodě napije a nají nešlo odolat.

Liscannorský starosta se krátce přivítal se svou ženou a dětmi, oprášil svůj oděv od nejhoršího prachu a vydal se směrem k domu číslo dvě. Smezl svou slavnou čepici s křídli, z hluboka se nadechl a zaklepal. Rolanda, i když už ne nejmladší vypadala pořád k světu. Jakmile ji čaroděj vyličil co se stalo, šla k vozu a za pomoci mladšího Rhyna odnesla syna do domu. Jedině co Krochta slyšel, že řekla bylo “,Hm, už smrdí.” Bylo vidět, že je v šoku.

Družina ale doma nepobyla příliš dlouho. Hned druhý den odpoledne opět všichni odjeli na sraz s kasulskými. Navíc s nimi vyrazil i malý alchymista Dyni Longdon, který se zatím zotavil ze své nemoci, mohutná krolka Táňa a také Eodel mladší z bratrů Zivrilů

Když dorazili byla kolona o dva vozy větší a všechny byli už naloženi výzbrojí. Všichni se krádeže rozloučili se starým Li - Čongem a vyrazili směrem Kasul. Stačilo se pouze promotat ulicemi a dostat na hlavní jižní cestu.

* * *

Po dlouhých útrapách putování, které se zde poblíž Kasulu odehrávalo hlavně v noci a po

vedlejších cestách, se konečně vozy dostali na smlouvené místo. Zde je již netrpělivě očekávali královští vojáci a také uzdravený Drus Moršic. Okamžitě po příjezdu byl náklad složen a za pomoci smyků ho vojáci spolu s několika krolli začali přepravovat přes les do králova hlavního ležení. Pro Nurnské měl však Drus něco jiného.

“Musím říci, že pro nás to bylo opravdu štěstí, že ste se přidali na naši stranu,” později u ohně začal starý muž a vytáhl váček s drahými kameny, odměnou to pro nurnské. “Zde máte svou odměnu. Nemusí to ale být poslední peníze které od nás dostanete. Co ví na to? Vydím, že máte zájem. S naší situací to už vypadá už lépe. Teatstir sice, za pomoci peněz které vybral od bohatých obchodníků, udržel svou armádu pohromadě ale má jich pořád nedostatek. Hlavní ale je že se nám podařilo dobýt a obsadit naše druhé největší město Kanz. Máme nyní mnohem silnější pozici. Carmad si ale uvědomuje, že zaútočit na toho zrádce by byla chyba, protože pořád ještě má za spojence Nomy. A o ty tady právě jde. Při jednom výpadu jsme zajali jednoho z vyšších velitelů poustních jezdců. Při výsledku nám prozradil, že Teatstir vězní dceru jejich vůdce Chamaze, Thamsu. Od špehů potom jsme zjistily, že ji vězní na starém loveském záměčku v severních horách. No a váš úkol by byl vysvobodit ji a dovést k nám. Tím by jsme toho zrádce doufáme zbavili poslední výhody a mohli mu konečně šlápnout na krk. Tak co vy nato?,” domluvil pan Moršic a přelétl družinu pohledem.

Nebyli by to Nurnští kdyby nesouhlasili. Samozřejmě na řadu přišla otázka ceny, ale Kasulský král platil dobře. Pak už nebylo o čem se dohadovat. Na pořad přišlo vyprávění o starých výpravách a bojích z nejrůznějšími potvorami. Nikdo si ani nevšiml jak rychle utekl večer

Druhý den ráno družina vyrazila.

* * *

Konec se unaveně ploužily průsmykem mezi kopci. Byli unavení. Již tři dny byli na cestě a jediná strava, kterou jim jejich páni poskytli byla pastva. Žádný obrok, pouze tráva a občas nějaký ten brouk. Není se tedy co divit, že (a to nurnští měli dobré koně) vypadali jako když jdou na jatka.

Společenstvo se právě nacházelo na staré cestě, která prý vedla ke starému záměčku a zrovna se bavilo o tom co udělají až dorazí na její konec. Slunce je příjemně hrálo a vlahý větřík čeřil většinou dlouhé zaprášené vlasy. Všichni se už těšili až dá konečně vůdce pokyn k odpočinku. Kdyby se na ně teď díval malíř z nějaké výhodné pozice a namaloval je, nazval by svůj obraz líná karavana.

Avšak ten kdo je právě pozoroval nebyl umělec a malíř už vůbec ne. V malé dřevěné hlásce zbudované kousek od cesty se právě dva strážní

dohadovali o totožnosti právě projíždějící “spící” skupině jezdců. A právě jejich nehoda se jim nakonec stala osudnou. Griffin totiž právě zvedl svůj zrak od země kde právě hledal nejlepší cestu pro koně a všiml si hlídkového posedu. Okamžitě o tom spravil ostatní.

Útok byl dílem okamžiku, jako když se z žízály vylihne kobra se náhle změnili nurnští. Stosáhovou vzdálenost k hlásce překonali během chvilky. Zde však zastihly už pouze jednoho strážného který zrovna slézal dolů, druhý právě mizel mezi stromy. Konec prvního byl okamžitý, druhý se stal problémem. Dobrodruzi si nemohli dovolit aby někdo prozradil, že jsou zde a proto za prchajícím rychle vyběhl Aedd. Ten měl štěstí, že druhý strážný byl trapaslík, kteří jak je známo nejsou kďoví jakými běžci, takže ho během chvíle dostihl a v nastalém souboji zabil.

Liscannorstí teď už věděli, že jsou blízko. Našli si tedy kryté místo na táboření a Krochta vyslal oba dva zloděje aby se kolem porozhlédli. Ti vyrazili lesem, ale stále se drželi směru cesty. Netrvalo dlouho a oběvia se před nimi roklina s jezírkem. A právě v ní kousek od břehu se nacházel záměček. Aedd s Griffinem pomalu obcházeli okraj, hledající nejlepší místo které by mohla družina použít k sestupu. Oba si při tom se zájmem prohlíželi dům, do kterého měli všichni za úkol zanedlouho vtrhnout. Byla to kamenná dvojpatrová stavba ve tvaru U a na první pohled bylo jasné, že bude tvrdým oříškem. I když, Nurnští zvládly i když Nurnští zvládli i horší. Elf si ještě na kus pergamenu pořídil zběžný náčrt a oba průzkumníci se vydali zpět vymyslet nějaký plán.

Aedd stál uprostřed hloučku a na Griffinově mapě vysvětloval ci je co. Zpravil také ostatní o plánu, který vymyslely z druhým zlodějem cestou spátky. “Mnó, Krochta někoho zneviditelní a kdo zjistí jestly maj kolem hlídky. Potom sme tady našli takový místo kde by se dalo docela bez problémů dostat dolů. Všichni se spustíme a pak to uděláme jako u toho kudůka. Rozdělíme na dvě skupiny. Jedna, silnější, bude tímhle vedlejším vchodem, co je tady v tom křídle a druhá to obejde ze zadu. A pak je v jednu chvíli skřípnem. Co vy na to?” zakončil svůj proslav Aedd. Vesměs všem se to líbilo. “Teď už jenom kdo bude ten dobrovolník co bude na průzkum,” otázel se vůdce.

Nakonec dobrovolně zvedl ruku mladý Soewin, který zbaven vyditelnosti, hodinu před půlnocí vyrazil. S ostatními byl domluven, že pokud půjde vše hladce zahouká a srážu koní sova. Ostatní počkali hodinu a vyrazili na místo, které ve dne vybrali zloději pro sestup. Vlastně opět téměř všichni. Alwynn se totiž při čekání na noc stačil zlískat jako to prase, takže jediné co mohl zvládnout aniž by uškodil bylo hlídání koní. No jo Bílé ruka.

Hůů, hůů, ozvalo se ze spoda. Na ten signál se přez okraj přepadli dvě lana a pomalu se spouštěla dolů, kam se ponich po chvilce přesunula celá Nurnská tlupa. Od Soevina se dozvěděli, že okolo domu je vzduch čistý. Vnitřkem si ale jistý nebyl.

Jak se před tím dohodli rozdělila se družina na dvě části. Krochta, Griffin, Aedd, Soewin a Dyni z jedné strany, Eodel, Třaskatul a Táňa na druhé.

První se potichu přesunula k jedvomu křidlu budovy k velkým vraům ve kterých byli zasazeny dveře menší. Ty byli sice zamčeny, ale zkušená dvojice lupičů si snimi velice rychle a bez hluku poradila. Skupina prošla stájí, která se za dveřmi nacházela a kolem frkajících koní se dostala k dalším už nezamčeným dveřím. Všichni se připravili k boji.

Druhá část vytrasila zbraně a opatrně obešla budovu. Ta měla z druhé strany velké okno které vedlo přímo do tamní knihovny, kde jak zjistil Soewin se zřejmě nacházela Thamsa cíl jejich snažení. S ostatními byli domluveni že počkají ve tmě a jakmile uvidí boj, vtrhnou na pomoc.

Nádech a teď. Dveře se rozlétly a Griffin s Aeddem vtrhli do široké chodby. Nikde nikdo nebyl. Pomalu postupovali, zezaďu jistěni ostatními. Po několika sázích byli po pravici veliké dveře. “To bude určitě ta knihovna, co myslíš Soewine?” zeptal se potichu vůdce. “Jo, jo, myslím že jo.” dostala se mu odpověď. “Takže pánové na tři tam vltínem.”

Řimbatul viděl jak se dveře v knihovně náhle otevřeli a v nich se oběvili oba zloději. Griffin s bičem Aedd se svou sekerou. Bohužel Thamsa nebyla v knihovně sama. Trpaslík už si před chvílí všiml těch mužů kteří se mu sem tam oběvili společně s dívkou ve výhledu, neměl ale nic čím by dal svým přátelům uvnitř správu. A právě tito strážci se vrhli na oba lupiče. Jeden sice ihned padl pod Krochtovými blesky který se náhle oběvil v místnosti, ale bylo vidět že jeho spolubojovníci potřebují pomoci. “Kupředu,” zavolal na zbytek co ležel kolem něho a prohodil velký kámen skrze okno. Společně s Eodelem bez Táni která z jakéhosi důvodu začala obíhat dům, přes něj vtrhli dovnitř. Zde už zuřila těžká bitka. Oba zloději měli plné ruce práce se svými protivníky. Krochta jim totiž nemohl pomoci, nebo s Dinim a Soewinem měl právě plné ruce práce s novými nepříteli, kteří přiběhli od někud z vitřku domu. Trpasličí dvojika se vrhla doboje z vervou danou této rase a podařilo se jim jednoho válečníka zabít. Druhý však nebyl žádný začátečník. Dvěma ranami srazil už těžce narubaně zloděje a vrhl se na nově přichozi. Štítem vykryl ránu Řimbatulovi sekery a zasadil mu tak silnou ránu do hlavy, že se trpaslík svalil k zemi. Eodel vida, že jeho společník je vyřazen vykldil pozici. Válečník doběhl k šokované dívce chyti ji za ruku a vydal se ke dveřím. Nebyl už nikdo kdo by se mu mohl postavit. Krochta

použil veškerou svou sílu a soewin byl těšce raněn. I kdyžMalí Dini zaklekl a zamířil. Ruce se mu sice trochu třáslí, ale věděl že se mu sí trefit. Jakmile se nepřítel spolu s dívkou oběvil ve dveřích stiskl spouš . Jeho šíp zřejmě vedl bohové nebo trefil válečníka přímo do oka. Ten byl na místě mrtev. Družina vypukla v jásot. Dokázali to. Jejich radost byla ale zkažena tím, že po chvilce zjistili, že Řimbatul Drtinosa a už není mezi živými. Rána kterou dostal byla smrtelná.

Nurnští, ale netruchlili dlouho. Projistotu raději svázali Thamsu lehce provazem, aby nedostala zaječí úmysli. Poté se začali věnovat nejoblíbenější činnosti, rabování. Do knihovny toho s celého zámečku snesli hodně. Jaké bylo Krochty překvapení když mezi věcmi poznal některé své věci, které mu byli ukradeny v Liscannoru. Vypokla sice malá hádka o tom jestli z nalezeného pokladu budou okradeným vráceny jejich peníze, ale všichni tři si rychle prosadili svou. Vzali si co poznali a místo zbytku si vzali peníze. Nakonec nikdo nic nenamítal nebo na hromadě zůstalo ještě hodně peněz. Ty byli naskládány do pytlů a spolu s trpaslíkovou mrtvolou je naložili na koně nalezené ve stáji. Nikdo se tu nechtěl zdržovat kdyby přijela nějaká inspekce.

* * *

Cesta zpět už nebyla žádný problém. Nurnští už měli velkou praxi vtom jak se po Kassulu pohybovat tak aby je nikdo neviděl. Dobrodruhům trvala sice trochu déle nebo koně byli přetížení kořistí kterou vezli, ale jejich pánům se jelo z lehkým srdcem. Hlavně Griffinovi, Aeddovi a Krochtovi, nebo ti nakonec vezli domů i většinu toho co jim bylo ukradeno.

Do královského tábora dorazili po třech dnech a hned zamířili k Carmadovi. Ten byl navísoz spokojen. Konečně mohl rozvrátit spojenectví mezi Nómy a Teástlirem. Jediný problém byl pouze vtom, že nemohl vyplatit odměnu kterou Liscannorským slíbil, poněvač většinu jeho hotovosti pozřela válka, ale zavázal se svým slovem, které stvrdil ještě psaným listem, že jakmile se dají věci do pořádku okamžitě peníze pošle. Družina sice nebyla příliš spokojena, ale přeci jenom si nemohla přlíž dovolovat. Přijala vše se skřípěním zubů. Teď už zbývalo se pouze vrátit domů a to také po krátkém odpočinku družina udělala.

* * *

Cesta byla příjemná jako každá cesta domů. Do Liscannoru už to bylo pouze asi týden cesty, všude vládlo slunečné počasí a sedlové vaky byli nadité kořistí. Co více si mohl dobrodruh přát. Krajina kolem hlavní kupecké cesty směřující přez Malikorn do Gwendaronu byla vcelku jednotvárná. Vedla skrze kopcovitou krajinu, takže občas stoupala občas klesala pak zase stoupala. Jako by chtěla družinu ukolébat.

Což se jí docela dařilo. Všichni už měli myšlenky u Hrocha takže si téměř nevšimli, že kousek u cesty ležel balvan asi dva sáhy v průměru. No není se čemu divit. Takový obyčejný kámen všude kolem jich bylo spousta. Tenhle ale nakonec nebyl zase tak obyčejný. Jakmile totiž společenstvo projíždělo kolem něho změnil se náhle v kamenného obra a ,což bylo horší, vydal se směrem k družině z jasným úmyslem napadnout ji. Všichni byli zmateni což způsobilo, že chvilky trvalo než se zorganizovala obrana. Do tohoto chaosu vtrhl další nepřítel z druhé strany cesty. Tentokrát to ale nebyl žádný magický šutrochlap, ale válečník z masa a kostí. Ze sveřepým výrazem napadl nurnské dobrodruhy. A aby toho nebylo málo oběvil se na nedaleké skalce asi dvace sáhů od družiny třetí útočník z lukem a neváhající počal mezi Liscannořany posílat své šípy.

Obránci byli notně zmateni. K obraně se postavily Aedd, Griffin, Krochta a Dyni zatímco zbytek s Eodelem na čele začal utíkat směrem po cestě. Nastal boj. Golem byl zřejmě velmi silný ale hrozně pomalý , takže než stačil dojít rozletěl se na kusy pod Krochtovými blesky. Dvojice lupičů vtu chvíly skřížila své zbraně z druhým útočníkem. A bylo vidět že je to zkušený válečník. Místo aby se snažil bojovat s oběma na jednou plnou silou se vrhl na Aedda doufaje že ho tím vyřadí z boje. Zřejmě by mu jeho taktika vyšla nebýt malého Diniho. Ten využil svého vzrůstu, nenápadně se přitočil k nepříteli a ze dvou sáhů do něho vypálil blesky se svého kouzelného prstenu. Ten zakolísal a jeho rána nedopadla tak jak chtěl. Ruidořan toho ihned využil a zasadil mu svou sekerou těžkou ránu do boku. Griffin měl už mezi tím připraven svůj bič a švihem zachytil nepřítelovu zbraň. Dílo zkázy dokonal nakonec Krochta svým bleskem. Ještě tu ale byl jeden. Ten mezitím ze svého postavení trefil Diniho tak, že po zásahu zůstal ležet. Byl to risk, vyběhnout na něj, ale co zbývalo. Lučišník stačí jednou na přibíhající vystřelit ale potom mu bylo jasné, že nemá šanci. Rychle použil nějakého magického bezmegu, protože náhle sprůsvitněl a zmizel. Bylo po boji.

Družina měla nejdříve za to, že je napadli nějakí pocestní lupiči, jenomže když prohledávali mrtvého válečníka našli u něho malou knížečku, která byla jeho deníkem. Dozvěděli se z ní že ten co ležel u jejich nohou byl velkým generálem Gupstalerem, který se svým bratrem Teástlirem utekli ze země a vydali se pomstít těm co svými akcemi překazili jejich plány na ovládnutí Kassulu. Nakonec se jim nevydařilo ani to.

Družina sebrala věci, pohodila mrtvolu generála za nedaleký kámen a vyrazili po cestě dále. Do Liscannoru už to nebylo daleko.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov*